

Liahona

**Sådan udfrier
retfærdighed og
barmhjertighed os
fra fangenskab, s. 20**

**Måden, hvorpå Guds
nåde faktisk fungerer,
s. 42**

**Hvad er det, der er så
storslået ved den store og
rummelige bygning? s. 48**

**Børn, jeres eksempel gør
en forskel, s. 67, 71**

»Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som væl-der med vand til evigt liv.«

Joh 4:14

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Hellige til alle tider**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøgsbudskabet: selvhjulpenhed**

ARTIKLER

- 18 Mine taksigelsesbønner**
Christie Skrinak
Vores familie var desperat efter velsignelser. Hvordan kunne jeg være taknemlig midt i sådanne prøvelser?
- 20 Guds retfærdighed og barmhjertighed**
Ældste Jeffrey R. Holland
Hvis vi kan omvende os fra vore synder og være næstekærlige i forbindelse med andres synder, så vil den levende Fader række ned til os alle for at holde os oppe.

PÅ OMSLAGET

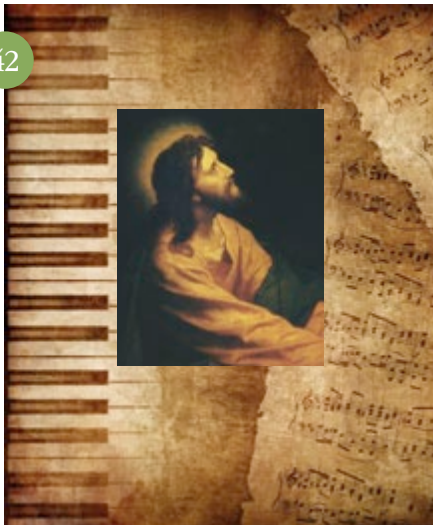
Forsiden: *Det vildfarne lam*, af Newell Convers Wyeth, reproduceret med tilladelse fra Colby College Museum of Art. Bagsiden: Foto © Thinkstock. Indersiden af forsiden: Foto: Chelsea Stark.

- 26 Kristuslignende barmhjertighed**
Randy L. Daybell
Disse beretninger i skriften om Frelserens liv kan lære os, hvordan vi kan være barmhjertige.
- 30 Hvordan fastsættes en læresætning?**
LaRene Porter Gaunt
Brug dette diagram til at få større forståelse for, hvordan Gud åbenbarer lærdomme til profeter og apostle.
- 32 Vor tids unge mænd har brug for retskafne rollemodeller**
Hikari Loftus
Fordi Todd Sylvester selv har kæmpet sig gennem en vanskelig ungdom, stræber han efter at række ud til vor tids unge mænd.
- 36 Stadig en stærk opfordring**
Richard M. Romney
»Familien: En proklamation til verden« er en nutidig frihedserklæring, der giver familier klarhed og vejledning.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter fra aprilkonferencen**
- 10 Det tror vi på: Præstedømmet skal anvendes med værdighed**
- 12 Vores hjem og familie: Herren råbte aldrig ad mig**
Navnet tilbageholdt
- 14 Evangeliske klassikere: Hvilken betydning har Jesus for os i dag?**
Ældste David B. Haight
- 16 Kirkenyt**
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses: Det længste nadvermøde**
Okon Edet Effiong

42

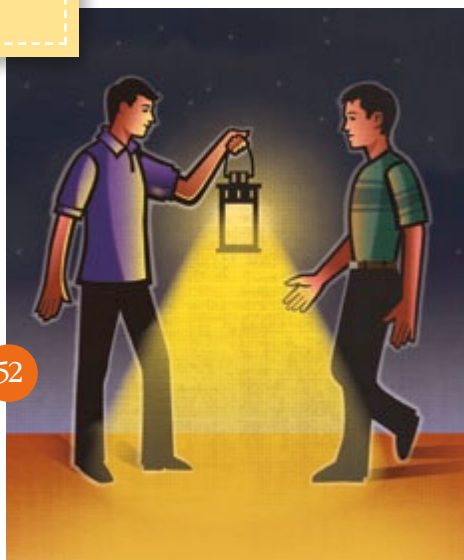

- 42** **Hans nåde er tilstrækkelig**
Brad Wilcox
Miraklet ved Kristi nåde består ikke blot i, at vi kan vende tilbage til himlen, men også i, at vi også kan forandre os, så vi føler os hjemme der.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Jesus besøgte folket i Amerika.

52

- 46** **Trin til glæde**
Ældste D. Todd Christofferson
Når vi forstår formålet med befalingerne, ønsker vi flere af dem – ikke færre.
- 48** **Hvad er det, der er så storslået ved den store og rummelige bygning?**
Dennis C. Gaunt
Den store og rummelige bygning kan være tillokkende, så hvordan undgår vi den?
- 52** **Vær et lys for jeres venner**
Ældste Benjamín De Hoyos
Missionering begynder med et godt eksempel.
- 54** **Lige til sagen**
- 56** **Til styrke for de unge: Musikkens indflydelse**
Rosemary M. Wixom
Hvad kan mus lære os om at vælge opløftende musik?
- 58** **En bøn fra mit hjerte**
Ma. Consuelo N.
Herrens ord hjalp mig til at holde endnu mere af musik.
- 59** **Plakat: Sæt gang i din fremtid**
- 60** **Fra missionsmarken: Gennem tynde vægge**
Monica Garcia Adams
Det var ikke kun Soledad, der lyttede; Juan lyttede også fra den anden side af væggen.
- 62** **At tage ved lære fra levende profeter**
Ældste Neil L. Andersen
Disse fire spørgsmål kan hjælpe dig til at følge profeten.

64

- 64** **Rigtigt skrevet**
Jan Pinborough
Claras lærer fortalte, at vor himmelske Fader, Jesus Kristus og Helligånden alle var én person. Hvad kunne Clara sige?
- 66** **Sang: Jesus er min hyrde**
Tammy Simister Robinson
- 67** **Trofaste eksempler**
Jean A. Stevens
I Hong Kong hjalp disse primarybørns eksempel deres menighed til at have tro til at efterleve evangeliet.
- 68** **På rejsen: Templet i Nauvoo og fængslet i Carthage**
Jennifer Maddy
- 70** **Særlige vidner: Hvorfor er det vigtigt at have både Bibelen og Mormons Bog?**
Ældste L. Tom Perry
- 71** **Jeg vælger det rette**
Ekene B.
Jeg ville ikke drikke vinen, men hvad ville der ske med min familie, hvis jeg ikke gjorde det?
- 72** **Vores side**
- 74** **Få Primary hjem: Jeg vil tjene Gud af hele mit hjerte, kraft, sind og styrke**
- 76** **Til mindre børn**
- 81** **Portræt af en profet: George Albert Smith**

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Leder af familie- og medlemsstøtte: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Udgivelsesassistent: Melissa Zenteno

Redaktion: Sue Barrett, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H.
Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris,
Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C.
Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren,
Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Kevin C. Banks, Connie
Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsisk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

September 2013 Vol. 162 No. 9. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from
a recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to eksempler:*

FOTO: CODY BELL

»Hvad er det, der er så storslået ved den store og rummelige bygning?«

s. 48: Læs artiklen sammen med din familie. Overvej at spørge, om de nogensinde har følt sig flove over at efterleve Kirkens standarder. Du kan fortælle om en oplevelse, hvor du har haft det på denne måde, og hvad du har lært. Drøft forskellen på at sige, at du *ikke kan* gøre noget, og at sige, at du *ikke vil* gøre noget. Din familie kan følge denne række af skriftsteder for at lære mere om, hvordan handlefrihed passer ind i Guds plan: Moses 4:1-4; 2 Ne 2:14-16, 22-27; Jos 24:15; Mosi 2:41; L&P 82:10; 130:20-21. I kan derefter synge »Vælg kun ret« (*Salmer og sange*, nr. 155) eller en anden salme om at træffe de rette valg.

»Rigtigt skrevet«, s. 64 og »Jeg valgte det rette«, s. 71:

Overvej at fortælle, hvordan både Clara og Ekene i disse beretninger fandt ud af, hvordan de kunne stå for sandheden. I kunne drøfte betydningen af at »stå som Guds vidner« (Mosi 18:9). Lav en brainstorm over, hvordan I kan bære jeres vidnesbyrd for andre og planlæg så at gøre det i denne uge. Som aktivitet kunne jeres familie læse eller genlæse beretninger fra skriften, hvor en person stod som Guds vidne, og lav så et rollespil ud fra en af beretningerne. Forslag til beretninger omfatter fx Daniel og hans venner, der nægtede at spise dårlige ting (Dan 1), Stefanus der vidnede om Jesus Kristus (ApG 6-7), og Nefi, der opmuntrede sine brødre til at hente pladerne (1 Ne 3-4).

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Barmhjertighed, 20, 26

Befalinger, 46, 71

Bibelen, 70

Bøn, 18, 58, 60, 72

Eksempel, 32, 38, 40, 52,
67, 74

Familie, 12, 36

Forvaltning, 80

Frihed, 20

Fysisk kondition, 54

Handlefrihed, 48

Helligånden, 12, 41, 56,
72, 80

Jesus Kristus, 26, 66, 76

Kirkens historie, 7, 68

Kyskhed, 54

Lære, 30

Mirakler, 76

Missionering, 40, 52,
54, 60

Modgang, 4, 18, 48, 71

Mormons Bog, 70

Musik, 56, 58

Nadver, 80

Nåde, 42

Omvendelse, 20

Profeter, 30, 62

Præstedømmet, 10

Retfærdighed, 20

Selvhjulpethed, 7

Skrifterne, 40, 70

Smith, George Albert, 81

Taknemlighed, 18

Templet, 68

Tiende, 67

Tjeneste, 74

Tro, 39, 72, 76

Uddannelse, 59

Vidnesbyrd, 64

visdomsordet, 71

Åbenbaring, 30, 62

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

Hellige

TIL ALLE TIDER

Jeg har barndoms minder fra et sted i verden, der kunne bruges som postkort af de skiftende årstider. Hver eneste måned var storslået og vidunderlig. På en perfekt vinterdag dækkede nyfalden sne bjergene og byens gader. Foråret medbragte en rensende regn og en eksplosion af grønklædt liv. Sommerens dovne skyer tjente som et behageligt, blåt kanvas for solens skinnende skær. Og et fantastisk efterår forvandlede naturen til strålende nuancer af orange, gul og rød. Som barn holdt jeg af hver eneste årstid, og den dag i dag holder jeg af hver eneste årstids karakter og unikum.

Vores liv indeholder også årstider. Nogle dage er varme og behagelige. Andre er det ikke. Nogle dage i vores liv er smukke som billeder på en kalender. Og dog er der dage og omstændigheder, der volder hjertesorg, som kan give dybe følelser af fortvivlelse, modvilje og bitterhed i livet.

Jeg tror, at vi alle på et eller andet tidspunkt har tænkt, at det kunne være rart at bosætte sig i et land, hvor hver eneste dag er billedskøn, og undgå de mellemliggende, ubehagelige tider.

Men det er ikke muligt. Ej heller er det ønskværdigt.

Når jeg ser tilbage på mit eget liv, så er det tydeligt, at den største udvikling er kommet til mig, når jeg gennemgået en stormfuld tid.

Vor vise himmelske Fader vidste, at hans børn måtte opleve modgangstider under deres ophold på jorden for, at de kunne udvikle sig til at blive de væsener, som de var bestemt til at være. Profeten Lehi fra Mormons Bog har sagt, at uden modsætning »kunne retfærdighed ikke tilvejebringes« (2 Ne 2:11). Det er i sandhed livets bitterhed, der gør, at vi kan genkende, sammenligne og påskønne dets sødme (se L&P 29:39; Moses 6:55).

Præsident Brigham Young udtrykte det på denne måde: »Alle intelligente væsener, som er kronet med herlighedskroner, udødelighed og evigt liv må gennemgå enhver prøve, som det er meningen, at intelligente væsener skal gennemgå for at opnå deres herlighed og ophøjelse. Enhver ulykke, som kan tilstøde jordiske væsener ... bereder dem til at nyde Herrens nærhed ... Enhver prøvelse og erfaring, som I har gennemgået, er nødvendig for jeres frelse.«¹

Så spørgsmålet er ikke, hvorvidt vi vil opleve modgangstider, men om hvordan vi vil klare stormene. Det er vores store mulighed at holde fast i Guds trofaste ord under dette livs omskiftende årstider, for hans råd er ikke alene skabt for at hjælpe os med at klare livets storme, men også til at lede os forbi dem. Vor himmelske Fader har givet sit ord gennem sine profeter – værdifuld kundskab beregnet på at

skulle lede os gennem udfordringer i svære tider hen imod det evige livs ubeskrivelige glæde og strålende lys. Det er en vigtig del af vores livsoplevelse at udvikle styrke, mod og retskaffenhed til at holde fast i sandhed og retfærdighed, til trods for de slag, vi måtte møde.

De, der har været i dåbens vande og har modtaget Helligåndsgaven, står på den sti, der hører Kristi disciple til, og de er formanet til støt og trofast at følge i vor Frelasers fodspor.

Frelseren lærte os, at solen står op »over onde og gode og ... det [regner] over retfærdige og uretfærdige« (Matt 5:45). Undertiden kan vi ikke forstå, hvorfor der sker svære, selv uretfærdige, ting i livet. Men som Kristi disciple, kan vi stole på, at hvis vi »flittigt [søger], altid [beder], og [har] tro ... skal alting virke sammen til gavn for [os], hvis [vi] vandrer retsindigt« (L&P 90:24; fremhævelse tilføjet).

Som medlemmer af hans kirke, som hellige, tjener vi med glæde og villigt i al slags vejr og på alle årstider. Og når vi gør dette, fyldes vores hjerte med hellig tro, helende håb og himmelsk næstekærlighed.

Vi skal imidlertid stadig gennem alle årstider – både behagelige og smertefulde. Men uanset årstiden, har vi, som Jesu Kristi disciple, håb i ham, mens vi går mod hans lys.

Kort sagt, vi er Guds hellige, beslutsomme i at lære af ham, elske ham og elske vores næste. Vi er pilgrimme på den velsignede vej, der hører Kristi disciple til, og vi vil gå trofast mod vores himmelske mål.

Lad os derfor være hellige forår, sommer, efterår og vinter. Lad os være hellige i alle livets årstider. ■

NOTE

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young, 1997, s. 261.*

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Det Første Præsidentskab har erklæret, at »nogle af de største prædikener bliver holdt ved at synge salmer« (*Salmer og sange*, s. ix). Når du drøfter dette budskab, overvej da at synge en af disse salmer eller en anden sang om at udholde modgang, sammen med dem, som du underviser: »Så sikker en grundvold« (nr. 38); »Min hyrde er Herren« (nr. 56); eller »Lad os stævne frem« (nr. 162). Hvis du føler dig tilskyndet dertil, kan du fortælle om en stormfuld tid i dit liv, som viste sig at være en velsignelse.

Jeg var i stand til at slippe min sorg

Juan Zhu

Da mine venner, bror Chen og hans hustru, blev døbt i vores menighed, var jeg utrolig glad. Et år efter deres dåb blev de beseglet i templet, og deres søn, der var gået bort, før de havde tilsluttet sig Kirken, blev beseglet til dem. Det var vidunderligt at se familien Chen vokse i evangeliet.

Det følgende år blev bror Chen dræbt i en bilulykke. Efter ulykken var hans død altid i mine tanker og plagede ofte mine drømme. Jeg vågnede grædende og spurgte igen og igen: »Hvorfor? Hvorfor tillader Herren denne slags tragedier? Hvorfor skulle dette ske for denne smukke familie?« Mens jeg kæmpede med disse spørgsmål, greb jeg en dag fat i et kursushæfte og læste disse ord af præsident Spencer W. Kimball (1895-1985):

»Hvis vi betragtede jordelivet som den eneste tilværelse, så ville smerte, sorg, fiasko og et kort liv være en katastrofe. Men hvis vi betragter livet som noget evigt, der strækker sig tilbage til en førjordisk fortid og frem mod en evig fremtid efter døden, så kan alle hændelser ses i det rette perspektiv ...

Er vi ikke udsat for fristelser for at afprøve vores styrke, sygdom, så vi kan lære tålmodighed, og død så vi kan blive udødeliggjort og herliggjort?«¹

I det øjeblik besluttede jeg mig for at slippe min sorg og se frem til den lovede og mulige fremtid. Jeg så bror Chen lykkelig forenet med sin familie for mig. Det bragte mig fred. Jeg ved, at vor himmelske Fader vil give os visdom og mod til at møde trængsler.

Forfatteren er fra Taiwan.

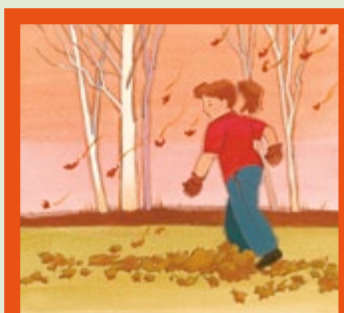
NOTE

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball, 2006, s. 15.*

Yd tjeneste til enhver tid

Præsident Uchtdorf fortæller os, at vi bør »tjene med glæde og villighed i al slags vejr og til enhver tid«. I billederne herunder bruger børnene forskellige redskaber fra forskellige årstider til at tjene andre. Sæt genstanden fra den højre kolonne sammen med dets tilhørende billede i venstre kolonne.

Gennemgå bønsmateriale og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres liv. Få yderligere oplysninger ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Selvhjulpnehed

Selvhjulpnehed er evnen og forpligtelsen til og bestræbelsen på at skaffe livets åndelige og timelige nødvendigheder til sig selv og sin familie.¹

Efterhånden som vi lærer og anvender principperne om selvhjulpnehed i vores hjem og i samfundet, får vi mulighed for at tage os af de fattige og dem, der er i nød samt at hjælpe andre til at blive selvhjulpne, så de kan stå igennem i modgangstider.

Det er vores privilegium og pligt at bruge vores handlefrihed til at blive åndeligt og timeligt selvhjulpne. Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har om åndelig selvhjulpnehed og vores afhængighed af vor himmelske Fader sagt følgende: »Vi bliver omvendt og åndeligt selvhjulpne, når vi bønsmateriale efterlever vore pagter – ved værdigt at nyde nadveren, være værdige til en tempelanbefaling og yde ofre for at tjene andre.«²

Ældste Hales råder os til at blive timeligt selvhjulpne, »hvilket indebærer at få en videregående uddannelse eller erhvervsuddannelse, at lære at arbejde og at sætte tæring efter

næring. Ved at undgå gæld og spare op nu, er vi beredte til at tjene i Kirken på fuld tid i årene, der kommer. Formålet med både timelig og åndelig selvhjulpnehed er at løfte os selv op på et højere sted, så vi kan løfte andre med behov.«³

Fra skrifterne

Matt 25:1-13; 1 Tim 5:8; Alma 34:27-28; L&P 44:6; 58:26-29; 88:118

NOTER

1. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 6.1.1.
2. Robert D. Hales, »Gå i sig selv: Nadveren, templet og opofrelse i tjenesten«, *Liahona*, maj 2012, s. 34.
3. Robert D. Hales, »Gå i sig selv«, s. 36.
4. Se *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 51.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra vores historie

Efter at de hellige havde samlet sig i Salt Lake Valley, som var en isoleret ørken, ønskede præsident Brigham Young, at de skulle blomstre og bygge permanente hjem. Dette indebar, at de hellige måtte tilegne sig færdigheder, der kunne gøre dem selvhjulpne. I disse bestræbelser havde præsident Young stor tillid til kvindernes evner, talenter, trofasthed og villighed, og han opmuntrede dem til bestemte, timelige pligter. Selv om hjælpeforeningssøstrenes bestemte pligter ofte er meget anderledes i dag, forbliver princippet det samme:

1. Lær at elske arbejde og undgå lediggang.
2. Tilegn en ånd af selvopofrelse.
3. Anerkend personligt ansvar for åndelig styrke, helbred, uddannelse, beskæftigelse, økonomi, fødevarer og andre livsforhold.
4. Bed om tro og mod til at klare udfordringer.
5. Styrk andre, der har brug for hjælp.⁴

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan går det med at hjælpe søstre, som jeg våger over, med at finde løsninger på deres timelige og åndelige behov?
2. Øger jeg min åndelige selvhjulpnehed gennem forberedelse til at tage nadveren og opofrelse i tjeneste?

NOTER FRA APRILKONFERENCEN 2013

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt . . . hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (1&P 1:38).

Når I gennemgår aprilkonferencen 2013, kan I bruge disse sider (og noter fra konferencer i fremtidige numre) til hjælp i jeres studium og anvende den nylige undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

BERETNINGER FRA KONFERENCEN

Et lys i Afrika

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

For nogle år siden havde min hustru, Harriet, og jeg en mindeværdig oplevelse, hvor vi så opfyldelsen af dette løfte. Vi var i Vestafrika, en smuk del af verden, hvor Kirken vokser, og de sidste dages hellige er meget indtagende. Men der er også mange udfordringer i Vestafrika. Jeg blev i særdeleshed bedrøvet over al den fattigdom, jeg så. I byerne er der høj arbejdsløshed, og familier kæmper ofte for deres sikkerhed og for at klare dagen og vejen. Det skar mig i hjertet at se, hvor mange af vore dyrebare medlemmer af Kirken, der lever med et sådant afsavn. Men jeg lærte også, at disse fine medlemmer hjælper hinanden med at lette deres tunge byrder.

På et tidspunkt ankom vi til en kirkebygning nær en stor by. I stedet for at finde mennesker, som var overbebyrdede og opslugt af mørke, fandt vi glade mennesker, som strålede af

FOTOILLUSTRATION: RICHARD M. ROMNEY

lys! Den glæde, de følte for evangeliet, var smittende og opløftede vores sjæl. Den kærlighed de udtrykte, gjorde os ydmyge. Deres smil var ægte og smittende.

Jeg husker, at jeg i det øjeblik tænkte, om der kunne være et lykkeligere folk på jordens overflade. Selvom disse kære hellige havde meget vanskelige omstændigheder, så var de fyldt med lys!

Mødet gik i gang, og jeg begyndte at tale. Men strømmen i bygningen gik snart, og vi sad i totalt mørke.

I nogen tid kunne jeg knap nok skelne nogen i forsamlingen, men jeg kunne se og mærke de helliges smukke og strålende smil. Jeg elskede

at være sammen med disse vidunderlige mennesker!

Mørket varede ved i kirkebygningen, så jeg sad ved siden af min hustru og ventede på, at strømmen kom tilbage. Mens vi ventede, skete der noget bemærkelsesværdigt.

Nogen begyndte at synge en af vore salmer. Flere faldt ind. Og så endnu flere. Snart fyldte dette dejlige og overvældende kor af stemmer kirkebygningen.

Disse medlemmer af Kirken havde ikke brug for en salmebog, de kunne alle de sange, de sang, udenad. De sang den ene sang efter den anden med en energi og ånd, der rørte min sjæl.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org

Endelig kom lyset tilbage og badede rummet i lys. Harriet og jeg så på hinanden, vore kinder var våde af tårer.

Midt i al mørket, havde disse vidunderlige hellige fyldt denne kirkebygning og vores sjæl med lys.

Det var et stort øjeblik for os, som Harriet og jeg aldrig vil glemme.

Fra »Håbet om Guds lys«, *Liahona*, maj 2013, s. 76.

SPØRGSMÅL TIL OVERVEJELSE

- Hvordan kan I åbne jeres øjne for håbet om Guds lys?
- Hvordan kan det hjælpe os til at vandre i Jesu Kristi lys, hvis vi følger hans fodspor?
- Hvilke ændringer har I brug for at foretage for i større grad at mærke evangeliets lys?

Overvej at nedskrive dine tanker ned i din dagbog eller at drøfte dem med andre.

Flere hjælpeklider om dette emne: *Evangeliske principper*, 2009, »Helligånden«, s. 30-32; Gospel Topics på LDS.org, »Hope«, »Holy Ghost«; Dieter F. Uchtdorf, »Håbets uendelige kraft«, *Liahona*, nov. 2008, s. 21-24.

PROFETISKE ORD OM MENNESKELIGE SVAGHEDER

»I denne kirke trumfer det, vi ved, altid det, vi ikke ved. Og husk, i denne telestiale verden skal alle vandre ved tro.

Så vær venlig med hensyn til menneskelig svaghed – jeres egen såvel som deres, der tjener med jer i denne kirke, der ledes af frivillige mænd og kvinder her på jorden. Bortset fra tilfældet med Guds eneste fuldkomne, enbårne Søn, så er ufuldkomne mennesker det eneste han har haft at arbejde med. Det må være forfærdeligt frustrerende for ham, men han håndterer det. Det bør vi også ... så vær tålmodig, venlig og tilgivende.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Jeg tror«, *Liahona*, maj 2013, s. 94.

ÆGTESKABETS HELLIGHED

»Befalingen om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden er stadig gældende. Derved er ægteskabet mellem en mand og en kvinde den gyldige kanal, gennem hvilken førjordiske ånder indtræder i jordelivet. Fuldstændig seksuel afholdenhed før ægteskabet og komplet troskab inden for ægteskabet beskytter ukrænkeligheden af denne hellige kanal.«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vi tror, at vi skal være kyske«, *Liahona*, maj 2013, s. 42.

SVAR TIL JER

Ved hver konference kommer profeter og apostle med inspirerede svar på spørgsmål, som Kirkens medlemmer har. Brug jeres konferencenummer eller besøg conference.lds.org til at finde svar på disse spørgsmål:

- Hvordan forbliver jeg stærk, når jeg bliver hånet for min tro? Se Robert D. Hales, »Stå fast på hellige steder«, s. 48.
- Hvad skal jeg gøre, hvis en person, jeg elsker, træffer dårlige valg? Se Henry B. Eyring, »Kom til mig«, s. 22; og Richard G. Scott, »Et fredfyldt hjem«, s. 29.
- Hvorfor er et ægteskab mellem en mand og en kvinde så vigtigt? Se David A. Bednar, »Vi tror, at vi skal være kyske«, s. 41; L. Whitney Clayton, »Ægteskab: Se og lær«, s. 83; og L. Tom Perry, »Lydighed mod loven er frihed«, s. 86.
- Hvad er formålet med præstedømmet? Se M. Russell Ballard, »Dette er min gerning og herlighed«, s. 18.
- Hvorfor har vi brug for en kirke? Se Quentin L. Cook, »Personlig fred: Belønningen for retfærdighed«, s. 32; og D. Todd Christofferson, »Forløsning«, s. 109.

PRÆSTEDØMMET SKAL ANVENDES VÆRDIGT

Vor himmelske Fader har givet en del af sin kraft og myndighed til værdige, mandlige medlemmer af Kirken. Denne overdragelse af myndighed kaldes præstedømmet. De, der bærer præstedømmet har myndighed til at handle i Herrens navn og lede hans kirke, undervise i evangeliet, velsigne syge og udføre hellige ordnancer, der er nødvendige for frelse.

Præstedømmet må anvendes værdigt, for, som Herren åbenbarede gennem profeten Joseph Smith, så er »præstedømmets rettigheder ...

uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan beherskes eller anvendes uden at det sker efter retfærdighedens principer« (L&P 121:36). Dermed er der en forskel på præstedømmets myndighed og kraft. »Præstedømmemyndighed, som er myndighed til at handle i Guds navn ... gives ved håndspålæggelse. Præstedømmets kraft kommer kun ved, at den, som udøver den, er værdig og handler i overensstemmelse med Guds vilje.«¹

Fordi præstedømmet er Guds kraft,

sætter han standarderne for værdighed for dets anvendelse og åbenbarer disse standarder til sine profeter og apostle. Præstedømmebærere bliver værdige ved at omvende sig fra deres synder og leve i harmoni med evangeliet og Jesu Kristi befalinger. Helligåndens ledsagelse i deres liv kan hjælpe dem til at måle deres værdighed. ■

For yderligere information, se L&P 121:34-46; Thomas S. Monson, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2011, s. 66-69.

NOTE

1. M. Russell Ballard, »Dette er min gerning og herlighed«, *Liahona*, maj 2013, s. 18-19.

BESKYT JER OG LEV VÆRDIGT TIL PRÆSTEDØMMET

»Vores offentlige adfærd må være upåklagelig. Vores private adfærd er endnu vigtigere. Vi må leve op til den standard, som

Herren har sat. Vi kan ikke svælge i synd, for ikke at tale om at dække over vore synder. Vi kan ikke søge at tilfredsstille vores stolthed. Vi kan ikke

tage del i den uretfærdige forfængelighed. Vi kan ikke udøve kontrol, herredømme eller tvang over vores hustru og børn eller udøve nogen anden form for uretfærdighed.

Hvis vi gør noget sådant, da undrager himlene sig os. Herrens Ånd bedrøves. Så ophæves vores kraft i præstedømmet. Myndigheden er da gået tabt ...

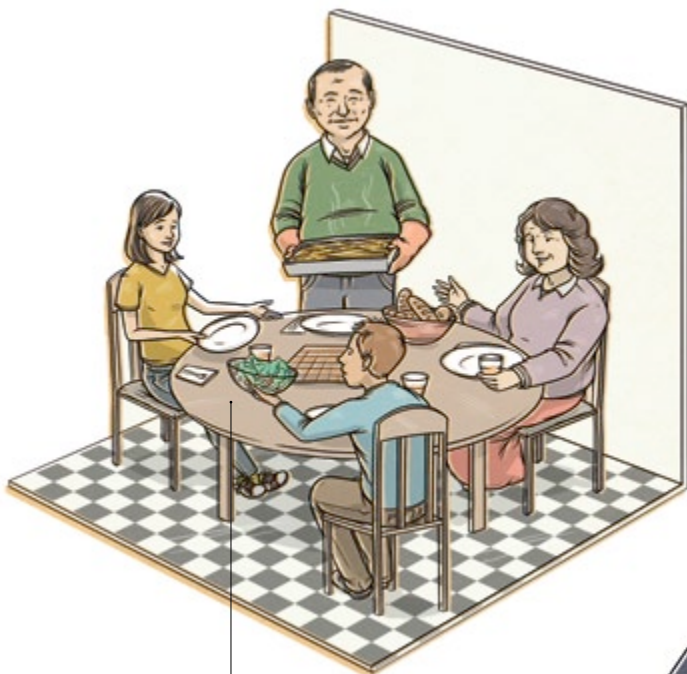
Præstedømmet tjener som en vejledning, efter hvilken vi kan leve vores liv. I sin fylde rækker dets myndighed hinsides dødens slør og ind i de evigheder, som ligger forude.

Det kan ikke sammenlignes med noget andet i verden. Værn om det, værdsæt det, elsk det, efterlev det.«
Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Personlig værdighed til at udøve præstedømmet« (*Liahona*, juli 2002, s. 58, 61).

Præstedømmebærere modtager kraft i præstedømmet gennem tro og lydighed.

Besøg templet.

Behandl din hustru, børn og andre venligt.

Tjen trofast i dine kirkekaldelser.

Tag nadveren værdigt.

Brug præstedømmet, når du bliver bedt om det.

HERREN RÅBTE ALDRIG AD MIG

Navnet tilbageholdt

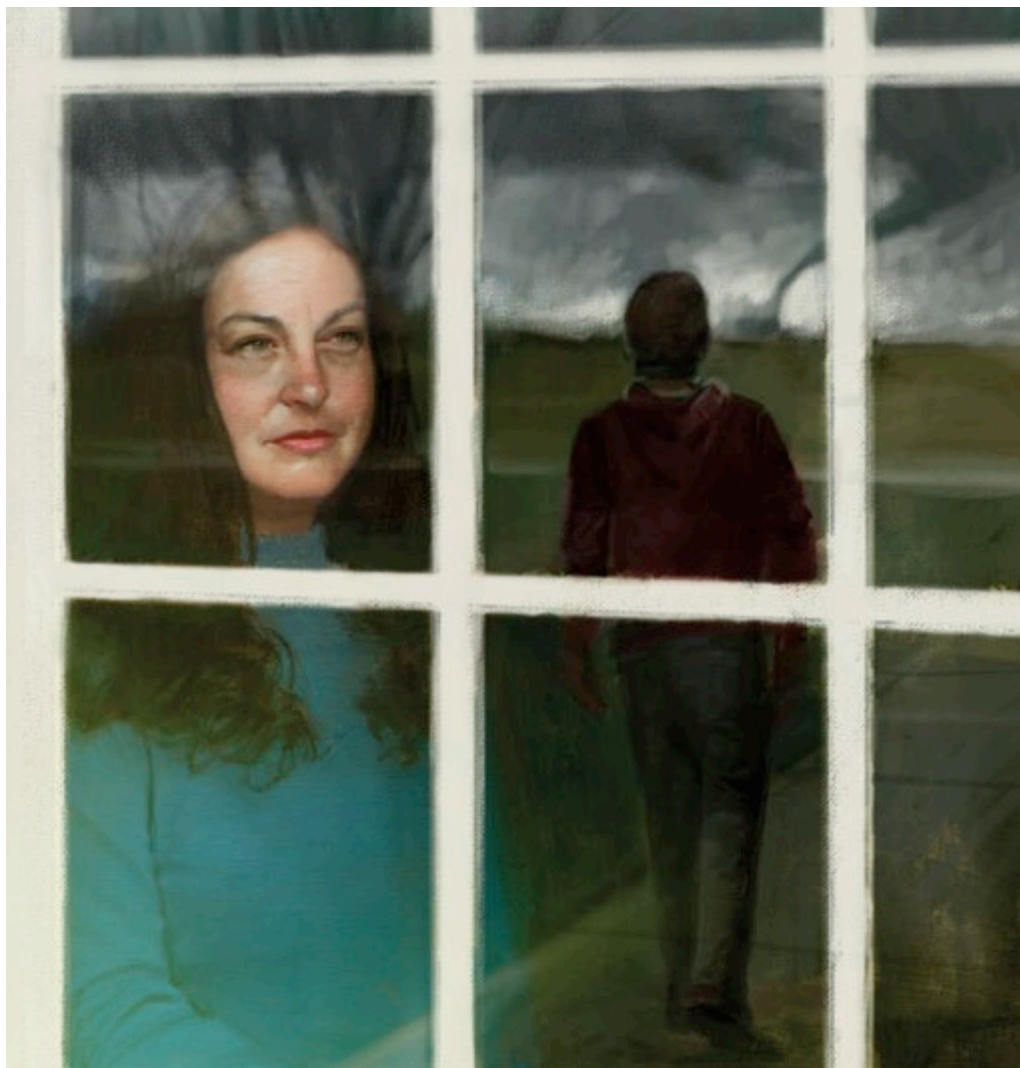
Jeg følte mig hjælpeløs, når jeg så vores ældste søn falde i Satans snare, og i frygt reagerede jeg ofte i vrede. Jeg måtte ændre mig i stedet for at prøve at ændre på min søn.

Da vore fire børn var små, gik min mand og jeg ud fra, at hvis vi viste et godt eksempel og opdragede dem i evangeliet med en masse kærlighed og regelmæssighed, ville de med sikkerhed aldrig vige fra stien.

En sommerdag blev vi tvunget til at opgive den antagelse. Vores ældste søn på omkring 14 år tog ud at svømme med sine venner. Da jeg kom ned til svømmebassinet med de yngre børn, syntes jeg, at jeg så ham med en cigaret i hånden. Jeg var bekymret, så jeg talte med ham om det senere. Han svarede helt enkelt, at jeg tog fejl. Desværre var det begyndelsen på hans løgne.

Med tiden tog han mere og mere afstand fra os. Han var ikke længere omgængelig og blev ofte vred uden grund. Alkohol, stoffer, banden og en masse løgne blev føjet til cigaretterne. Og hans opførsel over for familien blev ulidelig.

Vi forsøgte i første omgang at begrænse hans aktiviteter for at beskytte ham, men det medførte kun større modstand. Disciplin havde ingen effekt. Når jeg henvendte mig og udfordrede ham til at ændre sig, blev vores diskussioner ofte højlydte skænderier, der skabte større afstand mellem os.

Vores frygt på vegne af vores ældste søn tog hårdt på min mand og jeg. Vi prøvede at finde vejledning gennem bøn, men jeg følte mig hjælpeløs, når jeg så min søn vælge en så farlig vej. Efterhånden som vi bad, følte vi os vejledt til at give vores søn mere plads i stedet for at kontrollere ham med strengere regler. Dette virkede ekstremt modarbejdende og ulogisk,

men alle vore tidligere forsøg på at stoppe hans adfærd havde slået fejl. Så vi valgte kun at straffe eller begrænse ham, når hans handlinger direkte påvirkede vores familieliv.

Trods vores forsøg på at følge Herrens råd, forværredes situationen. Jeg kæmpede med at overvinde min mangel på selvtillid og min modløshed. Min mand og jeg prøvede at

være regelmæssige med familieaften og familiebøn, men jeg blev overvældet af skyldfølelse, når jeg kom i tanke om de gange, hvor vi ikke havde levet op til det, og de gange, hvor jeg havde behandlet vores søn dårligt. Jeg græd meget, sov lidt og var sommetider så udmattet, at jeg knap nok kunne fungere.

Det familieliv, vi før havde haft, eksisterede knap nok længere. Familieaftenerne endte jævnlige i kaos og skænderier. Jeg var især utålmodig med mine kære og gav højlydt udtryk for dette.

Min mand og jeg indså, at vi ikke kunne lade vores familie gå ned på grund af situationen. Vi besluttede os for at fortsætte med at følge Herrens og profeternes råd, så vi gjorde en ekstra indsats for at holde spontane, uformelle familieaftener med de børn, som ville. Men jeg kunne stadig ikke acceptere, at vores ældste søn var fanget i Satans snare. Med bøn, faste og håb – alt det, der syntes at være vores sidste udvej – kastede vi vores byrde på Herren og stolede på ham.

Problemerne blev værre. På et særligt svært tidspunkt bad jeg min mand om en præstedømmevelsignelse. Jeg håbede på trøstende og opmuntrende ord. Men Herren kendte mine sande behov. Jeg blev irettesat for at skændes så højlydt med min søn. Herren gjorde mig opmærksom på, at han aldrig nogensinde havde råbt ad mig – men jeg råbte hele tiden ad mine børn.

I velsignelsen blev jeg yderligere rådet til at tale med min søn om mine bekymringer frem for at bebrejde

ham. Jeg indså, at min vrede og kritik faktisk havde været et udtryk for min frygt på vegne af ham. Jeg angreb ham konstant, og han forsvarede sig på enhver tænkelig måde. Jeg overvejede måder, hvorpå jeg kunne ændre min opførelse.

På det tidspunkt tjente jeg som institutlærer. Jeg fandt det let at omgås Kirkens unge på en rolig og hensynsfuld måde, fordi jeg ikke skulle kæmpe med en mors følelser.

Jeg prøvede at se på min søn som én person udefra, frem for som en bekymret mor. Denne strategi og megen bøn og faste hjalp mig til at tøjle mine følelser og se på min søn – som nu næsten var 18 år – med nye øjne. Jeg kunne nu igen se hans gode egenskaber. Det lykkedes mig at udtrykke mine følelser og bekymringer over for ham på en oprigtig måde uden at vise uro.

Dette blev vendepunktet i vores forhold. Min søn og jeg talte om mange ting, og jeg blev i stand til at lade ham bære konsekvenserne af sin adfærd selv. Min mand og jeg vejledte ham blot og rådgav ham om måder, hvorpå han selv kunne løse sine problemer.

Han begyndte gradvist at acceptere vores kærlighed og støtte. Efter fem hårde år kunne vores behandling af ham nu primært karakteriseres som respekt. Hans liv er på mange områder stadig ødelagt, men han er i gang med at få det bragt i orden. Han er gradvist ved at forstå, hvad der virkelig er vigtigst i livet, og hvad der bringer varig tilfredshed.

At handle på Herrens råd har

ERKEND DET GODE I ANDRE

»Jeg kommer med nogle sidste tanker til dem, som elsker

et familiemedlem, der ikke træffer gode valg. Det kan udfordre vores tålmodighed og udholdenhed. Vi er nødt til at stole på Herren og hans timing, at et positivt svar på vore bønner og en redningsaktion kan ske. Vi gør alt, hvad vi kan for at tjene, for at velsigne og for ydmygt at anerkende Guds vilje i alt ... Med tro kan vi vide, at dette frafaldne familiemedlem ikke er efterladt, men er i vor kærlige Frelsers omsorg.

Erkend det gode i andre, ikke deres pletter. Nogle gange har en plet brug for passende opmærksomhed til at blive rensset, men byg altid på hans eller hendes dyder.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Et fredfyldt hjem«, *Liahona*, maj 2013, s. 31.

hjulpet vores familie med at genvinde et meget lykkeligere liv. Min mand og jeg har lært at forme vores eget liv og vores familieliv i stedet for at forsøge at forme vores søns liv.

Nu kender jeg betydningen af at betro mine børn til Herren. Han kender dem bedre end jeg gør. Jeg har lært ikke at føle mig ansvarlig for alle mine børns beslutninger. Min mand og jeg opdagede, at den bedste hjælp vi kunne give vores søn var at vende os til Herren og stole på hans vilje og råd. ■

**Ældste David B. Haight
(1906-2004)**

De Tolv Apostles Kvorum

HVILKEN BETYDNING HAR JESUS FOR OS I DAG?

Ældste David B. Haight blev ordineret til apostel den 8. januar 1976 og tjente i dette kvorum til sin død i 2004. Som assistent til De Tolvs Råd, holdt han denne tale ved aprilkonferencen den 6. april 1974. Se hele teksten på engelsk i Ensign, maj 1974, på LDS.org.

Den Jesus, som jeg kender og tror på, er Jesus Kristus, Guds Søn. Dette vidnesbyrd er blevet mig åbenbaret ved Helligåndens velsignelse og indflydelse. Jeg ved, at han er ... skaber af denne verden og af alt i den, at han er vor Frelser, at han elsker enhver af os og døde for os på korset. At han lærer os medfølelse og tilgivelse, han er alles ven, han helbreder de syge og giver fred til alle, der vil lytte og tro.

Det nutidige menneske må ikke ledes væk fra gamle eller nutidige sandheder – sandheder og åndelige oplevelser, der fandt sted, da profeter vandrede og talte med Jesus. Hvad betød Jesus for disse fordums apostle? Hvad betød han for Peter?

Markus, der nedskrev begivenhederne om morgenen ved opstandelsen, erklærer, at Maria Magdalene og Maria, Jakobs' mor, fik følgende befaling af de to engle, som de mødte, da de kom til graven: »Gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen« (Mark 16:7). De blev specifikt befalet at informere Peter. Peter og Johannes skyndte sig hen til graven. Peter gik ind og så de omhyggeligt foldede linnedklæder og det klæde, som Jesus havde haft over hovedet. Peter blev nu et personligt vidne om denne storslåede begivenhed.

Pinsedag prædikede Peter om det vidunderlige evangelium og vidnede om Jesus af Nazaret. Det rørte folks hjerte, og de spurgte: »Hvad skal vi gøre, brødre?« (ApG 2:37). Og Peter svarede med sin nye og dybe overbevisning: »Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave« (ApG 2:38). Tre tusind sjæle troede og blev døbt. De følte ånden og kraften fra vor Herrers seniorapostel. Tvivler vi nogensinde på, hvad Jesus betød for Peter?

Jeg styrkes altid af den inderlighed og styrke, der er i Johannes' overbevisning. Her hersker ingen tvivl. Han vidnede: »I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud ... Alt blev til ved ham ... I ham var

liv, og livet var menneskers lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke« (Joh 1:1,3-5) ...

Det overstiger vores fatteevne, hvilken betydning Jesus havde for Nefi, da den opstandne Kristus viste sig på det vestlige kontinent og sagde: »Se, jeg er Jesus Kristus, som profeterne bevidnede skulle komme til verden« ...

Derpå skriver Nefi: »Og det skete, at mængden kom frem og stak deres hænder i hans side og følte naglemærkerne i hans hænder og i hans fødder« (3 Ne 11:10, 15) ... De havde været i hans nærvær, og de kunne bevidne.

Hvilken betydning havde Jesus for drengen Joseph Smith? Gud Faderen og Jesus Kristus viste sig i de sidste dage for den unge profet, og han siger med egne ord: »[Jeg så] en lyssøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans ... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: – *Det er min elskede Søn. Hør ham!*« (JS-H 1:16-17) ...

Åndelig kundskab og åndelige oplevelser må ikke og behøver ikke at forsvinde fra det moderne menneskes sind, for vidnesbyrdene fra fordums og nutidige profeter er blevet optegnet til gavn for mennesket, og den dag

i dag vidner troende om disse sandheder. Det moderne menneske må erstatte uvished og tvivl med et ønske om at vide mere om Jesus.

Det er vores ansvar og vidunderlige mulighed konstant at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus. Vi må vidne for verden om hans guddommelighed, om at han vitterlig blev født i kødet som barn af både guddommelige og dødelige forældre. Han blev udvalgt

til at udføre genoprettelsens og forløsningens altafgørende mission. Dette gjorde han – han blev korsfæstet og opstod fra graven og gjorde det derved muligt for alle mennesker, både synderen og den hellige at opstå gennem Jesu vidunderlige forsoning.

Alle kan følge vejen til evig udvikling. Enhver, der har accepteret ham og omvender sig, modtager tilgivelse for sine tidligere synder og har

mulighed for at opnå ophøjelse. »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6). Kan menneskets sind på nogen måde udvikle et mere ædelt koncept for menneskets skæbne? Jesus Kristus er den centrale figur.

Vedrørende spørgsmålet »hvilken betydning har Jesus for det moderne menneske?« Jeg vidner om, at han betyder alt. ■

Det nutidige menneske må ikke ledes væk fra gamle eller nutidige sandheder – sandheder og åndelige oplevelser, der fandt sted, da profeter vandrede og talte med Jesus.

KIRKENYT

Besøg news.lds.org og se flere af Kirkens nyheder og begivenheder

Nye emner til besøgsundervisning begynder i oktober

I oktober 2013 begynder Hjælpeforeningens besøgsbudskab at fokusere på Jesu Kristi guddommelige mission og hans mange roller og egenskaber.

Som vi læser i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*: »... da Jesus Kristus var på jorden, viste han os, hvordan vi skal leve.«¹ Ved at studere og fokusere på Frelserens roller og egenskaber vil søstrene i Kirken lære at blive som ham² og vil være i stand til at drøfte med de søstre, de tjener, hvordan læren og Frelserens eksempel kan påvirke deres liv.

Herren viste os, hvordan vi tjener – hvordan vi passer på, styrker og underviser hinanden. Kristus tjente den enkelte, én for én.³

Besøgsundervisning er vores mulighed for at følge hans eksempel.

Præsident Henry B. Eyring, førsterrådgiver i Det Første Præsidentskab, vidnede om, at »besøgsundervisningen er en del af Herrens plan for at yde hjælp til mennesker overalt i verden ... Han havde lagt mønsteret.«⁴ Som besøgsundervisere husker vi også præsident Thomas S. Monsons råd: »Vi er Herrens hænder her på jorden med mandat til at tjene og til at opløfte hans børn. Han er afhængig af hver enkelt af os.«⁵ ■

NOTER

1. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke* (2011), s. 105.
2. Se Moro 7:48.
3. Se *Døtre i mit Rige*, s. 105; *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 9.5.
4. *Døtre i mit rige*, s. 110.
5. *Døtre i mit rige*, s. 112.

En milliard optegnelser nu på FamilySearch

R. Scott Lloyd

Kirkenyt

Frivillige fra hele verden indekserer (digitaliserer) Kirkens store samling af genealogiske optegnelser og nåede kollektivt til en vigtig milepæl den 19. april 2013. Den dato opnåede de en milliard søgbare optegnelser, der er blevet føjet til Kirkens hjemmeside FamilySearch på mindre end syv år.

De frivillige har uddraget eller indekseret optegnelser for alvor siden 1978, men i september 2006 igangsatte afdelingen for slægtshistorie en større forandring ved at indbyde stort set hvem som helst, hvor som helst til at logge på hjemmesiden og deltage i indekseringsprojektet.

»Dokumenterne er primært udarbejdet fra en samling på 2,4 millioner ruller mikrofilm, der indeholder fotografier af historiske dokumenter fra 110 lande og fyrstendømmer,« forklarer en wiki-indtastning på FamilySearch. »Dokumenterne omfatter folketællinger, fødsels- og dødsattester, vielsesattester, militære optegnelser og ejendomsoplysninger og andre vigtige optegnelser, der er blevet ført af lokale, regionale og nationale myndigheder.« ■

© RI

FOTO: JEFFREY D. ALLRED

Ældste Perry fortæller akademikere om at bevare livet i balance

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostle talte ved afslutningshøjtideligheden for Brigham Young University i Provo i Utah i USA i april 2013. Han talte om behovet for at finde balance i livet og understregede behovet for at give tid til familie, tid til arbejde, tid til at studere, tid til at tjene, tid til sig selv og ikke mindst tid til Jesu Kristi evangelium.

Han rådgav kandidaterne til at leve sparsommeligt. »En af de vigtigste ting, du nogensinde vil lære, er den sikkerhed og fred, der kommer af at sætte tæring efter næring,« sagde han.

Han understregede også vigtigheden af at etablere et Kristus-centreret hjem. »Daglig bøn og skriftstudium bør være en del af ethvert sidste dages hellige hjem,« sagde han. »Gør Jesu Kristi evangelium til en vigtig, aktiv del af jeres liv.«

Ældste Nelson besøger Det Nordasiatiske Område

Fra 23. februar til 3. marts 2013 besøgte ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum Det Nordasiatiske Område. Ældste Nelson sagde, at uanset hvor han tager hen i verden, er hans budskab det samme. »Vi er her for at undervise og vidne om Herren Jesus Kristus og hans gengivne evangelium,« fortalte han medlemmer i området. »Vores budskab handler om fred og glæde, at styrke familier, knytte bånd mellem mand og hustru, børn til deres forældre og folk til deres forfædre ... så de alle kan nyde evigt liv i Guds nærhed, når deres ophold her på jorden er forbi.«

Udover at mødes med præstedømmeledere og medlemmer i hele området og et særligt distrikt for soldater i Okinawa mødtes ældste Nelson også med to lokale embedsmænd i Japan.

Konferencen kommer

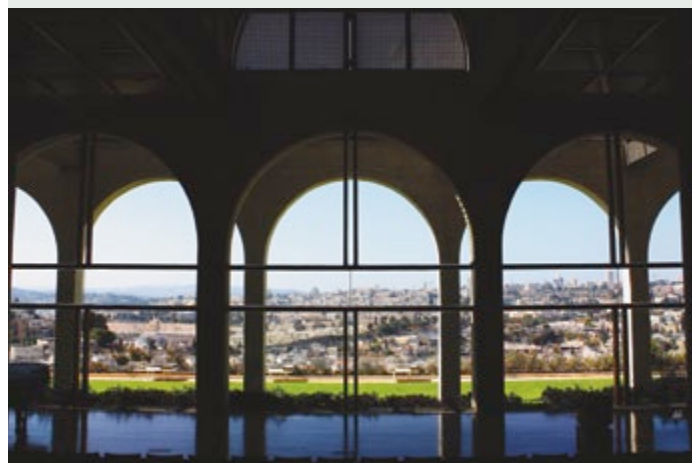
Generalkonferencen nærmer sig igen, tidspunktet hvor kirkeledere fortæller medlemmerne Guds ord. Som Herren har sagt: »Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38). Her er en oplevelse fra aprilkonferencen 2013:

Konference ved Genezaret Sø

Omkring 60 studerende fra Brigham Young Universitets Jerusalem Center for mellemøstlige studier var samlet på bredden Genezaret Sø i april for at se konferencemødet søndag formiddag. En direkte internettransmission af mødet blev projiceret på den side af et skur, der lå tæt på vandet. De studerende var i Galilæa som en del af en 10-dages tur til regionen. De anerkendte og værdsatte betydningen af hændelsen.

Jennie Smithson, en af de studerende, sagde, at det var et vidunder »at blive instrueret af sidste dages hellige profeter og apostle, mens man forestillede sig de gamle apostle, der blev instrueret på den nøjagtig samme søbred af Kristus selv.« ■

Udsigt fra BYU's Jerusalem Center.

© IRI

mine taksigelsesbønner

Mens vi kæmpede økonomisk, følte jeg, at der var så mange behov, vi måtte bede om.

Kunne jeg virkelig gøre taknemlighed til det eneste fokus i mine bønner?

Christie Skrinak

For mange år siden købte min mand og jeg et hus, som vi var begejstret for, og vi brugte meget tid og mange penge på at gøre det i stand. 18 måneder senere dykkede økonomien. Vi havde brugt vores hårdt opsparede penge på en stor termin og på en masse uforudsete udgifter.

Der gik måneder med prøvelser og økonomisk modgang. En bestemt måned kæmpede vi med både reparationer af hjem og bil, lægeregninger og et fald i indkomsten. Vores opsparing forsvandt hurtigt.

Jeg kan huske, at jeg bad igen og igen om de ting, som vi havde brug for. Fordi jeg var opslugt af stress, fandt jeg det svært at tage mig af vore børn og familiens behov, og jeg blev nedtrykt og fortvivlet. Jeg fortsatte dog med at bede for at søge trøst, og fordi jeg vidste, at dette var ankeret, der kunne holde mig fra at falde dybere ned i mørke.

Efter at have bedt om hjælp i flere måneder, begyndte jeg at overveje, hvordan jeg kunne bede mere inderligt. Jeg blev gennem Ånden mindet om råd fra præstedømmeledere og skriftsteder, der belærte om vigtigheden af at udtrykke taknemlighed til vor himmelske Fader. Disse tilskyndelser hjalp mig til at indse, at jeg måtte udtrykke større påskønnelse for mine velsignelser og bede mindre om de ting, som min familie og jeg havde brug for. Jeg besluttede mig for, at jeg i én uge ville slippe min daglige tryglen og i stedet kun udtrykke taknemlighed i mine bønner.

Det var vanskeligt. Jeg følte, at min familie havde så mange behov. Jeg følte, at jeg svigtede min familie ved ikke at bede om de velsignelser, som vi så desperat havde brug for. Hvordan kunne Herren velsigne mig, hvis jeg ikke spurgte?

Trods min nervøsitet omkring det, gav jeg det et forsøg. Jeg indså snart, at mine bønner ikke længere var en monoton tryglen. Jeg genvandt evnen til at genkende andres behov og se ud over mine egne problemer og i stedet se de velsignelser, der stadig var mine. Min taknemlighed drog mig tættere til Frelseren og trøstede mig på måder, som jeg ellers ikke ville have oplevet.

Et skriftsted blev ved med at komme til mig: »Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen

kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettrouende?» (Matt 6:30). Dette skriftsted gjorde mig ydmyg og jeg fortsatte med at bede. Gennem taknemlighed lærte jeg mere om sand ydmyghed.

Efterhånden som ugen gik, forandrede mine bønner sig fra »Jeg takker dig for mad, tøj og husly« til »Jeg takker dig for familien, som du har beskyttet og bevaret og for den beskyttelse, som du fortsat skænker os. Jeg takker dig for de fornødenheder, som du fortsat velsigner os med.« Jeg mindes også, at jeg bad: »Jeg takker dig for vores afhængighed af dig, for din opmærksomhed over for os og for den udvej, som du forbereder for os, så vi kan slippe ud af dette fangenskab, hvad end den udvej måtte bestå af.« Undervejs blev mine bønner ikke blot bønner af taknemlighed, ikke blot af ydmyghed, men også bønner af tro. Uden at bede om velsignelser, udtrykte jeg tro på, at Herren ville sørge for os, og min tro voksede helt utroligt.

Under af disse bønner blev mine tanker ofte henledt på de tidlige helliges ofre, og jeg spurgte mig selv, hvad jeg var villig til at ofre. Der gik nogle få dage, og så satte vi vores elskede hjem til salg. Boligmarkedet var utrolig svækket, men utroligt nok blev vi velsignet med at kunne sælge vores hus. Selvom vi led et stort tab – som vi forventede – var vores familie nu i en situation, hvor vi kunne bygge på et mere fast, timeligt fundament.

Det at sælge vores hus på et så svært tidspunkt var ikke det mirakel, som jeg tager med mig fra denne oplevelse. Miraklet er den tro, som jeg udviklede, og den forståelse, som jeg fik. Præsident James E. Faust (1920-2007), andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, erklærede, at taknemlighed er et »frelsende princip«. ¹ Jeg tror, at jeg oplevede en del af det, som han talte om, da jeg vendte mit hjerte og bønner til vor himmelske Fader og modtog trøst, fred og vejledning. Mit nyvundne vidnesbyrd om taknemlighed er, at det indgyder ydmyghed, ydmyghed opmuntrer til tro, og tro frembringer mirakler. ■

Forfatteren bor i Nevada i USA.

NOTE

1. Se James E. Faust, »Taknemlighed er et af frelsens principper«, *Stjernen*, juli 1990, s. 75-76.

**Ældste
Jeffrey R. Holland**
De Tolv Apostles
Kvorum

Guds retfærdighed

Jeg ved, at vi igen skal være hos Frelseren, at vi, hvis vi er trofaste imod ham, skal stå frie – uhindrede og gældfri – og at vi i mærkerne i hans kød vil genkende noget af hans fangenskab og sonoffer ved at dø for os.

og barmhjertighed

Jeg havde aldrig deltaget eller forventet at deltage i lignende translokation eller dimission før. Der var 44 dimittender, alle mænd. De var ikke klædt i den traditionelle kappe, hue eller tøj. De bar hver især en lys denimskjorte og mørkeblå denimbukser.

Ceremonien blev ikke afholdt i en gymnastiksal eller i et smukt auditorium. Den blev holdt i et beskedent kapel i Utahs statsfængsel. Den afsluttende årgang havde med succes færdiggjort et års kursus i bibelstudier, som blev sponsoreret af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men som var åbent for alle, der ville deltage.

Åbningsbønnen blev bedt af en ung mand, der lignede en dreng. Han var skrækslagen, men bad en bøn, der kom fra hjertet. Han havde en dom på 10 år til livstid for væbnet røveri. Afslutningsbønnen blev bedt af en mand på mellem 45-50 år, der lignede en, der kunne være en eller

andens onkel. Han sad inde på livstid for uagtsomt manddrab.

En ung mand, der var blevet løsladt, var vendt tilbage for at få sit certifikat og for at opmuntre sine fæller. Han sagde: »Gutter,

perspektivet i fængslet er virkelig dårligt. Det står virkelig bedre til udenfor. Prøv at huske det.« Så vendte han sig mod de fremmede, mod deltagende venner og familier og sagde: »I er et lys på et mørkt sted. Hvis ikke det var for jeres kærlighed, ville vi ikke være i stand til at nå fra her, hvor vi er nu,

til der, hvor vi skal være.«

Da begivenheden var overstået, sagde den indsatte, der havde ledt mødet, følelsesladet og med slørede øjne: »Dette er den mest glædelige begivenhed på året for os. Det er bedre end jul. Det er bedre end thanksgiving (amerikansk helligdag). Det er endda bedre end mors dag. Det er bedre, fordi vi er blevet oplyst, og det er det tætteste vi kommer på at være frie.«

Så lad os drage til et sted for anger – til biskoppen eller til Herren eller til dem, der er blevet fornærmet eller til dem, der har fornærmet os.

Så lukkede portene sig bag min hustru og jeg. Den aften tog vi hjem, og jeg må indrømme, at jeg ikke kunne sove. Den oplevelse spøjte hos mig. I de tidlige morgentimer havde jeg følelser og tanker og et svar på fangenskab og frihed (og deres forhold til oplysning og kærlighed), som jeg aldrig havde haft før.

Guds retfærdighed

Ét indtryk jeg fik den nat var, at Gud er retfærdig. Alma sagde: »For mener du, at barmhjertigheden kan berøve retfærdigheden? Jeg siger dig: Nej, ikke den mindste smule. Hvis så var, ville Gud ophøre med at være Gud« (Alma 42:25). Apostlen Paulus sagde til galaterne: »Far ikke vild! Gud lader sig ikke spotte. Hvad et menneske sår, skal det også høste« (Gal 6:7).

En af mine efterfølgende tanker var, at Paulus virkelig mente, at vi høster, som vi sår. Igen kom det til mig, at hvis vi sår tidsler, så kan vi ikke forvente at høste jordbær. Hvis vi sår had, så kan vi ikke forvente at høste en overflod af kærlighed. Vi får på sin vis det tilbage, som vi sår.

Så kom der en anden tanke til mig, da jeg mindedes mændene i deres blå tøj: Ét er at høste, hvad man sår, men vi høster på en eller anden måde altid mere end vi sår. Hvis vi sår en lille tidsel, får vi mange tidsler – år efter år vokser de og bliver til store buske og forgreninger. Vi slipper aldrig af med dem, medmindre vi skærer dem væk. Hvis vi sår en lille smule had, høster vi meget had – glødende, gnavnende og aggressivt og i sidste instans stridbart, ondskabsfuldt had, inden vi ser os om.

Så fik jeg ironisk nok en trøstende erkendelse af, at min første tanke om, at Gud er

retfærdig – ikke var så smertelig, som den lød. Uanset, hvor skræmmende det måtte være, at vi alle har syndet, uanset, hvor skræmmende det måtte være at reflektere over en retfærdig Gud, så er det i sidste instans mere skræmmende for mig at overveje en uretfærdig Gud.

Et af de grundlæggende principper i sidste dages hellig lære er, at vi er nødt til at vide, at Gud er retfærdig, for at vi kan bevæge os fremad. Et af Guds kendetegn er retfærdighed, og vi ville ikke have troen – på grund af frygt – til at leve retskaffent eller til at nære større kærlighed eller være parat til at omvende os, hvis vi på en eller anden måde ikke troede på, at retfærdigheden ville gælde for os, eller hvis vi på en eller anden måde troede, at Gud ville ændre mening og beslutte sig for et andet sæt regler.¹ Fordi vi ved, at Gud er retfærdig og ville ophøre med at være Gud, hvis ikke han var det, så har vi tro til at gå fremad med vished om, at vi ikke er ofre for lunefuldhed eller en grille, en dårlig dag eller en dårlig spøg. Den vished er meget opmuntrende.

Guds barmhjertighed

Så fik jeg en anden tanke. Hvor var jeg taknemlig for, at Gud er den, han er; han må også være en barmhjertig Gud. Efter Alma sammen med Corianton anerkender, at Gud må være retfærdig, erklærer han i Alma 42, at selv samme Gud også må være barmhjertig, og at barmhjertigheden gør krav på den *angrende*. Se, nu var tanken anderledes for mig, idet jeg lige havde besøgt fængslet. Denne tanke opmuntrede mig. Barmhjertighed kunne gøre krav på den angrende. Jeg besluttede, at hvis de mænd måtte opholde sig i *fængslet* for at drage fordel

Hvis vi sår tidsler, så kan vi ikke forvente at høste jordbær. Hvis vi sår had, så kan vi ikke forvente at modtage en overflod af kærlighed. Vi høster det, som vi sår.

af barmhjertigheden – og hvis de under deres ophold fandt Jesu Kristi evangelium eller skrifterne eller forsoningen – så var det deres fængsling værd.

Så lad os drage til et sted for anger – til biskoppen eller til Herren eller til dem, der er blevet fornærmet eller til dem, der har fornærmet os. Vi er omgivet af vore egne små fængsler, formoder jeg. Hvis det kræver et ophold dér, for at vi virkelig angrer og er i stand til at gøre krav på barmhjertighedens gave, så må vi gøre det.

Jeg ved, at det ikke er nemt at gå tilbage og begynde på en frisk, men jeg mener af hele mit hjerte, at det er nemmere og utvivlsomt mere tilfredsstillende at begynde forfra end at fortsætte og forsøge at tro på, at retfærdigheden ikke kræver sit.

En kendt, engelsk lærd har sagt: »Jeg tror ikke, at alle, der vælger forkerte veje, går til grunde; men deres redning består i at blive bragt tilbage til den rigtige vej. Et

regnestykke, der er udregnet forkert, kan regnes om og udregnes rigtigt: Men kun ved at gå tilbage, indtil man finder fejlen, og så begynder forfra, aldrig ved bare at gå videre. Ondt kan lades ugjort, men det kan ikke udvikle sig til godt. Tiden helbreder det ikke. Forbandelsen må hæves lidt efter lidt.«²

Så Gud er retfærdig, »barmhjertighed gør krav på den angrende« (Alma 42:23), og ondskab kan ændres.

Behovet for omvendelse

Den sidste tanke, der var kronen på værket, hjalp mig til at forstå det, som jeg måske aldrig bogstaveligt havde forstået. Det er årsagen til, at Herren i hver generation og i hver uddeling har sagt det, som han sagde meget tidligt i sin lære i denne uddeling: »Tal intet andet end omvendelse til denne slægt; hold mine befalinger« (L&P 6:9). Det blev en meget positiv, nyttig og gribende tanke og poesi for mig. Jeg vidste på sin vis, at jeg

aldrig før havde forstået, at der ikke findes anden måde end omvendelse.

Hvis I er som andre dødelige, så har I nogle områder, hvor I må bryde lænkerne, I har nogle åndelige bånd og lænker, som I må gøre jer fri af, og I har nogle synder, som I må omvende jer fra. Må jeg nævne blot et eksempel: Uvidenhedens fangenskab.

Det forekommer mig, at den største hindring i vores liv ganske enkelt er ikke at vide tilstrækkeligt. Vi stifter meget tidligt i livet kendskab med små klicheer. To af dem er: »Uvidenhed er en gave« og »Det, jeg ikke ved, har jeg ikke ondt af«. Lad mig på det kraftigste understrege, at intet vil såre dig *mere* end det, du ikke ved. Jeg mener, at vi bliver anklaget for den trældom, som vi pådrager os, og at vi vil udstå en vis straf i dette liv eller det næste for det, som vi fejlede i at lære.

Gennem evangeliets lære ved vi, at vi ikke bliver frelst i uvidenhed (se L&P 131:6),

at det, vi lærer i dette liv, opstår med os i opstandelsen (se L&P 130:18), at vi har en fordel i den kommende verden, hvis vi er vidende (se L&P 130:19), at vi frelses i forhold til det, vi har lært,³ at lys og sandhed skyr den onde (se L&P 93:37), at Guds herlighed er intelligens (se L&P 93:36) osv. På et tidspunkt meget tidligt i denne uddeling, var hele Kirken kollektivt under anklage. Herren siger i Lære og Pagter i afsnit 84:

»Og nu giver jeg jer en befaling om at tage vare på jer selv ved at give flittigt agt på det evige livs *ord*.

For I skal leve efter hvert *ord*, der udgår af Guds mund.

For Herrens *ord* er sandhed, og hvad der er sandhed er lys, og hvad der er lys er ånd, ja, Jesu Kristi ånd« (v. 43-45; fremhævelse tilføjet).

De første skridt til at komme i Herren Jesu Kristi nærhed, som afsnit 84 viser vejen til, er ved *ordet*.

Jeg ved, at det ikke er nemt at gå tilbage og gøre om og begynde på en frisk, men jeg mener af hele mit hjerte, at det er nemmere og uden tvivl mere tilfredsstillende at begynde forfra end at fortsætte og forsøge at tro på, at retfærdigheden ikke kræver sit.

»Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer,« erklærede Herren i sin tjenestegerning, »så bed om, hvad I vil, og I skal få det« (Joh 15:7; fremhævelse tilføjet).

Vigtigheden af frihed

Hvis vi skulle vælge et tema for vores eksistens – den eksistens, vi kender til nu, ikke vores fortid i forudtilværelsen og ikke den, der ligger forude – ville det tema omhandle søgen efter sand frihed. Vi ved, at en vigtig del af det store råd i himlen blev brugt på at undervise os i, hvordan vi kunne gå fremad mod fuldstændig frihed. Faderens kurs bestod af handlefrihed og valg – friheden til at fejle, men i sidste instans frihed til at have fremgang. Så mange værn som muligt og alle universets kræfter blev anvendt for at garantere vores frihed til at udøve vores handlefrihed og vende tilbage til vores celestiale hjem. Disse værn inkluderer evangeliets sandheder i dets fylde og Frelseren Jesu Kristi forsoning.

Vi oplever i sandhed fangenskab og fængsling, når vi ikke er frie. Jeg ønsker næsten, at jeg på et tidspunkt i mit liv havde siddet fængslet, så jeg kunne udtrykke dette mere dramatisk. Jeg ville ønske, at jeg kunne tale som Peter eller Paulus og få engle til at forskrække fangevogterne og åbne fængselsdørene (se ApG 12:5-11; se også 16:25-26) eller som Alma og Amulek og få fængselsmurerne til at falde sammen (se Alma 14:23-29) eller som Joseph Smith, der fra hjertet og midt i et trist, dystert, trøsteløst fængsel kunne skrive det, der muligvis er den mest storslåede litteratur og hellig skrift i vores uddeling (se L&P 121-123). Vi takker Gud for, at vi lever i den tid, vi gør, hvor vores kirkes præsident og profet ikke skal leve i frygt for

fængsling, og hvor det ikke kræves, hverken politisk og fysisk, at vi kommer i trældom eller slaveri. Men der er andre typer af trældom og anden type af fængsling i vores liv, som vi er nødt til at udrydde. Alt det, som vi kom hertil for at gøre, er vi nødt til at gøre.

Jeg tror af hele hjertet på, at hvis vi omvender os fra vore synder, hvis vi er næstekærlige over for andres synder, og hvis vi fatter mod over for vore omstændigheder og gør noget ved dem, vil vor levende Fader til os alle række ned, og som skriften siger, »bære [os] som på ørnevinger« (L&P 124:18).

Jeg er blevet båret på ørnevinger. Jeg ved med hele mit hjerte, at Gud lever, og at Jesus er Kristus. Jeg ved, at Jesus leder denne kirke, at det er hans kirke, at han er hovedhjørnesteinen, hvorpå fundamentet af levende apostle og profeter er lagt. Jeg ved, at vi igen vil være hos Frelseren, at hvis vi er trofaste mod ham, skal vi stå frie – uhindrede og ubebyrdede – og at vi i mærkerne i hans kød genkender noget af hans lidelser, fangenskab og offer ved at dø for os. Jeg ved, at vi må omvende os fra vore synder, og at Gud må være retfærdig, og jeg finder stor glæde i skrifterne og de levende profeters ord om, at hvor der er synd i overflod, findes der nåde i større overflod og at »barmhjertighed gør krav på den angerfulde«. ■

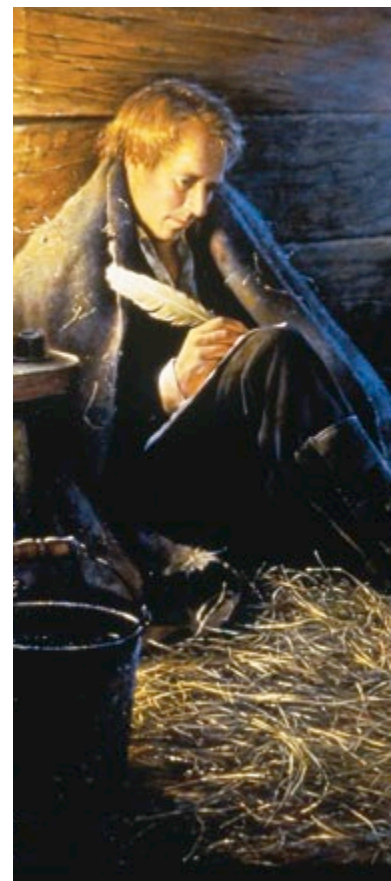
Fra talen »Borne Upon Eagles' Wings«, der blev holdt den 2. juni 1974 på Brigham Young University. Hvis du vil læse hele den engelske tekst, så gå ind på speeches.byu.edu.

Se mere om dette emne i D. Todd Christofferson, »Forløsning«, *Liahona*, maj 2013, s. 109; og Craig A. Cardon, »Frelseren ønsker at tilgive«, *Liahona*, maj 2013, s. 15.

NOTER

1. Se *Forelæsninger om troen*, 4:1-16.
2. C.S. Lewis, *Den store skilsmisse*, 1988, s. 8.
3. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 263.

Joseph Smith skrev fra hjertet og midt i et trist, dystert, trøsteløst fængsel det, der muligvis er den mest storslåede litteratur og hellig skrift i vores uddeling.

Kristuslignende barmhjertighed

Frelserens jordiske tjenestegerning giver os praktiske eksempler på, hvordan vi kan være barmhjertige.

Randy L. Daybell

Da profeten Joseph Smith og Martin Harris mistede 116 sider af oversættelsen af Mormons Bog, modtog de en alvorlig revselse fra Herren (se L&P 3:6-8, 12-13). Joseph mistede for en stund retten til at oversætte og sørgede over sin u lydighed.¹ Efter at have ydmyget sig og tryglet Herren om tilgivelse, sagde Herren til Joseph: »Men husk, at Gud er barmhjertig ... og [du er] stadig udvalgt og er atter kaldet til værket« (L&P 3:10).

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Kristus er vores forbillede. Han viste os vejen i sin lære om barmhjertighed og levevis. Han tilgav den ugudelige, den vulgære og de, som søgte at såre og skade ham.«²

Skrifterne viser, at barmhjertighed er en af Frelserens himmelske egenskaber. Jesus belærte: »Salige er de barmhjertige« (Matt 5:7), og »Vær barmhjertige, som jeres fader er barmhjertig« (Luk 6:36).³ Barmhjertighed defineres som medfølelse, og omfatter sympatiske følelser og handlinger, venlighed, tilgivelse og kærlighed. Vores evne til at være barmhjertige bliver ofte anvendt, når vi bliver opmærksomme på andres svære og ulykkelige omstændigheder. Jesus Kristus udviste en uendelig evne til at være barmhjertig. Han »kunne ikke se ind i menneskers ansigter uden at blive bedrøvet over deres forvirring, deres rådvildhed og deres elendighed ... Når som helst han så mennesker, der var vanrøgtede og forkomne, som får uden en hyrde, blev han bevæget af medfølelse for dem.«⁴

Følgende principper fra beretninger i Det Nye Testamente viser, hvorledes Frelseren udviste barmhjertighed, og hvorledes vi kan vælge at være barmhjertige mod andre.

Jesus viste barmhjertighed ved ikke at skyde skylden på andre.

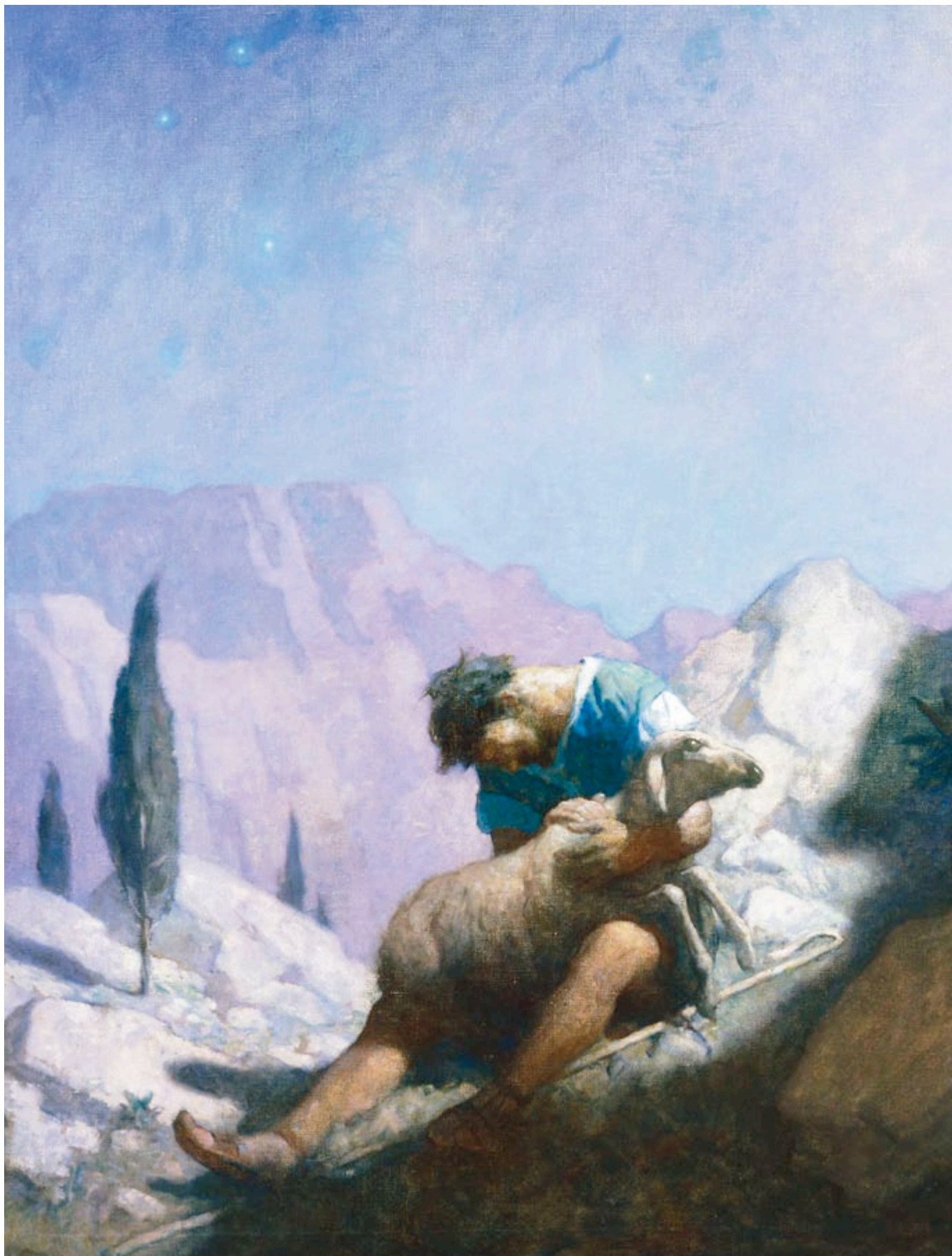
Ved det sidste måltid, timer før forræderiet, spiste Judas Iskariot påskemåltid sammen med de andre disciple. Da Jesus bekendtgjorde: »En af jer vil forråde mig,« sagde disciplene, deriblandt også Judas: »Det er vel ikke mig, Herre?« (Matt 26:21-22). Jesus svarede Judas: »Hvad du gør, gør det snart« (Joh 13:27). Ved indgangen til Getsemane have, mødtes Jesus og Judas igen. Judas sagde: »Rabbi!« og kysede Frelseren (Matt 26:49), hvortil Jesus spurgte »Forråder du Menneskesønnen med et kys?« (Luk 22:48). Jesu svar, som ikke lettede Judas for konsekvenserne af hans handlinger, skyder ikke skylden på ham, men appellerer snarere til Judas' evne til at skelne mellem ret og uret.

Efter at Jesus i mange timer havde lidt ved af romerske soldater at være fængslet, pryglet og pisket, gå turen gennem byen, hvor han selv bar korset, som de naglede ham til, så han barmhjertigt på sine fangevogtere og bad: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34).

Jesus viste barmhjertighed ved at elske frem for at fordømme.

Tidligt i sin tjenestegerning, gjorde Jesus ophold under en af sine rejser for at hvile sig og blive frisket lidt op ved brønden i Samaria. En kvinde kom til brønden for at

»Når som helst Frelseren så mennesker, der var vanrøgtede og forkomne som får uden en hyrde, blev han bevæget af medlidenhed med dem.«

hente vand, og Frelseren indledte en samtale. Hun blev forbavset over, at han ville tale med hende, »jøder [ville] nemlig ikke have med samaritanere at gøre«. Men han så bort fra de traditioner, der nedvurderede hende. Han underviste hende om evangeliets levende vand, og han vidnede for hende: »Det er mig, [der er Messias]« (se Joh 4:3-39).

Under de sidste dage af sin tjenestegering i Perea, kom Jesus gennem byen Jeriko på sin vej til Jerusalem. En mand ved navn Zakæus, der var lille af vækst og velhavende, klatrede op i et træ for at se Frelseren, når han gik forbi. Jesus lagde mærke til Zakæus og inviterede sig hjem til ham. Nogle af Jesu disciple beklagede sig, da de så dette og sagde, at Jesus var »gået ind som gæst hos en syndig mand«. Men Jesus så det gode i Zakæus og sagde: »I dag er der kommet frelse til dette hus, fordi også han er en Abrahams søn« (se Luk 19:1-10).

Jesus viste barmhjertighed ved at give andre mange muligheder for at omvende sig og blive tilgivet.

Tidligt i sin tjenestegering vendte Jesus tilbage til synagogen i sin hjemby Nazaret, hvor han var kommet så mange gange. Han læste en profeti om Messias fra Esajas for dem, der var samlet til sabbatten. Han vidnede derefter meget klart for dem, at han var Messias. Alle i synagogen »blev ude af sig selv af raseri« på grund af hans ord, og de »jog ham ud af byen ... for at styrte ham ned« af et bjerg. (se Luk 4:16-30). Jesu livslange venner var blevet hans fjender. Nogen tid efter vendte Jesus tilbage til Nazaret og underviste folket. Og selv om de endnu engang blev fornærmede, havde han to gange forsøgt at få dem til at forstå (se Matt 13:54-57).

De jødiske ledere var Frelserens mest bitre fjender. De søgte at slå ham ihjel, fordi han var en trussel mod deres traditioner. Og dog opfordrede Jesus dem gentagne gange til at omvende sig og blive forsonet med sandheden. I skrifterne er der optegnet mindst 10 store prædikener, som Jesus specifikt adresserede til disse ledere, hvor han påpegede deres synder og opfordrede dem til at omvende sig.

Jesus viste barmhjertighed ved at undgå bitterhed.

Jerusalem var stedet, hvor Frelseren til sidst led og døde. Han kunne have været blevet fornærmet og vred på byen og dets folk; i stedet udtrykte han ofte sorg over deres ugunstighed og afvisning af omvendelse.

Dage før korsfæstelsen red Jesus ind i Jerusalem på et æsel. En mængde tilhængere frydede sig og lagde deres klæder på jorden foran ham og priste Gud. (se Luk 19:28-38). Men Jesus vidste, at folkets loyalitet ikke ville vare ved. Da han så ud over denne by i sin sidste uge, græd Frelseren og sagde: »Jerusalem, Jerusalem! du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn ... men I ville ikke« (Matt 23:37; se også Luk 19:41-44).

Kun få dage efter vendte mængden sig imod Jesus og forlangte højlydt hans henrettelse. Mens Frelseren blev ført væk til korsfæstelsen, fulgte »en stor folkemængde ... ham, deriblandt også kvinder, som jamrede og græd over ham.

Jesus vendte sig imod dem og sagde: »Jerusalems døtre, græd ikke over mig, men græd over jer selv og jeres børn!« (Luk 23:27-28). Trods sin offentlige ydmygelse og den intense lidelse, som Jerusalems folk pålagde ham, blev Frelseren ikke bitter mod dem, men udtrykte sorg over, at de nægtede at omvende sig.

Jesus viste barmhjertighed ved at hjælpe andre i nød.

Under en af sine rejser nærmede Jesus sig byen Nain, hvor han så, at der blev »båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke« (Luk 7:12). Ældste James E. Talmage (1862-1933) fra De Tolv Apostles Kvorum beskriver følgende mirakel i sin bog *Jesus Kristus*: »Vor Herre så med medlidenhed på den sørgende moder, som nu var blevet berøvet både mand og søn; og idet han selv følte smerten i hendes sorg, sagde han venligt til hende: »Græd ikke! Han rørte ved båren [og] ... derefter vendte han sig mod den døde og sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Stå op!« Og den døde hørte hans røst, som er Herre over alle ting, og satte sig straks op og begyndte at tale. Kærligt gav Jesus den unge mand til hans moder.«⁵

Jesus udvirkede mange mirakler for mennesker i nød. Han helbredte en spedalsk, stilnede havet og oprejste Jairus' datter fra de døde.

Jesus udvirkede mange andre mirakler for mennesker i nød. Han helbredte en spedalsk, stilnede havet og rejste Jairus' datter fra de døde. Han helbredte en syg mand ved Betesda dammen, helbredte en døvstum og helbredte 10 spedalske. De var hver især i stor nød.

Frelseren har vist vejen, vi må følge. Vi kan stræbe efter at være barmhjertige ved ikke at skyde skylden på andre, vælge at elske andre frem for at fordømme, give andre mange muligheder for at omvende sig, undgå bitterhed samt hjælpe andre i nød. Jo mere vi anerkender og husker på den store barmhjertighed, der er blevet udvist os gennem Jesus Kristus, jo mere vil vi lære at udvise barmhjertighed mod andre.

Præsident Uchtdorf har sagt: »Der er rigeligt med hjertesorg og lidelse i dette liv, uden at vi bidrager til den gennem vores egen stædighed, bitterhed og foragt ... Vi må give slip på vore klagepunkter ... *Det er Herrens måde.*»⁶

Da den opstandne Herre besøgte nefitterne i Amerika, underviste han folket. Og da det blev tid til at forlade dem, »kastede [Jesus] igen blikket

omkring på mængden og så, at de var rørt til tårer ...

Og han sagde til dem: Se, mit indre er fyldt af medfølelse for jer.

Har I nogen blandt jer, som er syge? ... Bring dem herhen, og jeg vil helbrede dem, for jeg har medfølelse med jer; mit indre er *fyldt af barmhjertighed*« (3 Ne 17:5-7; fremhævelse tilføjet). Hans barmhjertighed er uendelig. Han vil velsigne os med barmhjertighedens guddommelige gave, hvis vi kommer til ham (se Moro 10:32). ■

Forfatteren bor i New York i USA.

Se mere om dette emne i Dallin H. Oaks, »Kristi tilhængere«, *Liahona*, maj 2013, s. 96.

NOTER

1. Se *Kirkens præsidenters lærdomme*: Joseph Smith 2011, s. 71-72.
2. Dieter F. Uchtdorf, »De barmhjertige skal møde barmhjertighed«, *Liahona*, maj 2012, s. 76.
3. Det græske ord i Matt 5:7 er *eleémón*, der betyder *barmhjertighed*. Det græske ord i Luk 6:36 er *oiktirmón*, hvilket også betyder *barmhjertighed*.
4. Charles Edward Jefferson, *The Character of Jesus*, 1908, s. 154.
5. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 266.
6. Dieter F. Uchtdorf, »De barmhjertige skal møde barmhjertighed«, s. 76-77.

Hvordan fastsættes en læresætning?

LaRene Porter Gaunt

Kirkens Tidsskrifter

Læresætninger kommer i dag, som de gjorde fordum – gennem guddommelig åbenbaring til profeterne.

Som sidste dages hellige tror vi »på alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige« (TA 1:9).

Om forholdet mellem åbenbaring og lære, har ældste D. Todd Christoffersen fra De Tolv Apostles Kvorum sagt: »I Kirken i dag er fastsættelsen af Kristi lære eller rettelsen af doktrinære afvigelser ligesom i fordums tid et spørgsmål om guddommelig åbenbaring til de personer, som Herren udstyrer med apostolsk myndighed.«¹

På samme måde som åbenbaring er midlet, hvorved lærdomme kommer til profeter, seere og åbenbarere, kan vi hver

især modtage vores egen bekræftelse på, at Jesu Kristi evangeliske lærdomme er sande. Denne personlige åbenbaring kommer gennem bøn, skriftstudium og Helligåndens vidne. Vi viser, at vi accepterer Jesu Kristi lære ved at omvende os, blive døbt, modtage Helligåndsgaven og fortsat følge evangeliets love og holde pagterne gennem hele livet.

Følgende diagram, der er baseret på ældste Christoffersens tale ved aprilkonferencen 2012 viser, hvorledes en læresætning bliver fastslået.² ■

NOTER

1. D. Todd Christoffersen, »Kristi lære«, *Liahona*, maj 2012, s. 86.
2. Se D. Todd Christoffersen, »Kristi lære«, s. 86-90.

Det Første Præsidentskab

De Tolv Apostles Kvorum

ÅBENBARING OM LÆRESÆTNINGER KOMMER FRA JESUS KRISTUS

Når åbenbaring er en læresætning til hele Kirken, kommer den kun til Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum (se Am 3:7; L&P 1:38; 28:2).

ÅBENBARING KAN KOMME GENNEM ...

HANS BESØG

Gud viste sig for Moses og viste ham sine hænders værk (se Moses 1:1-9; se også JS-H 1:15-20).

HANS EGEN RØST

Herren talte til Nefi og befalede ham at bygge et skib, der kunne bringe hans familie til Amerika (se 1 Ne 17:7-8).

HELLIGÅNDENS RØST

Denne type åbenbaring kommunikeres fra Ånd til ånd. Apostlene fra Det Nye Testamente modtog åbenbaring gennem Helligånden om, at de ikke skulle kræve, at nyomvendte skulle overholde moseloven (se ApG 15:5-29).

BUDBRINGERE

Budbringerne Moses, Elias og profeten Elias viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery og overdrog hver især nøglerne fra deres uddeling til profeten (se L&P 110:11-16).

ÅBENBARING KAN KOMME TIL ...

KIRKENS PRÆSIDENT INDIVIDUET

Kirkens profet og præsident kan modtage individuel åbenbaring, der bliver læresætning, når den opretholdes enstemmigt af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum (se ApG 10; Officiel erklæring – 2).

PROFETER I RÅD HANDLER

Disciplene i Amerika bad om at vide, hvilket navn de skulle give Kirken. Kristus viste sig for dem og svarede: »Hvad end I vil gøre, det skal I gøre i mit navn; derfor skal I kalde kirken ved mit navn« (3 Ne 27:7).

*Retskafne rollemodeller kan
være til stor velsignelse for
teenagere i et af deres mest
kritiske stadier i deres liv.*

VOR TIDS UNGE MÆND HAR BRUG FOR

retskafne rollemodeller

Hikari Loftus

Kirkens Tidsskrifter

I gymnasiet havde Todd Sylvester to mål: At være god til basketball og at være kendt som gymnasiets største festabe.

I en alder af 14 år begyndte Todd at drikke og tage stoffer. Han var ikke medlem af Kirken, og som han selv beskriver det, så vejledte hans forældre ham ikke omkring hans opførsel »på hverken den ene eller den anden måde«. I årenes løb ødelagde hans afhængighed af stoffer og alkohol hans engang så lovende karriere inden for basketball og førte ham ned ad en vej, der fik ham til at overveje selvmord.

Desværre kan man se mange af de samme elementer fra Todds beretning hos mange unge mænd i dag, selv blandt medlemmer af Kirken. Todd havde dog ikke det, som mange unge mænd i Kirken har: Retskafne rollemodeller. Voksne kirkeledere kan være til stor velsignelse for teenagere i et af deres mest kritiske stadier i deres liv. På grund af sin fortid forsøger Todd, der tilsluttede sig Kirken som 22-årig, at være en positiv rollemodel for de unge i hans menighed.

Bror Sylvesters vendepunkt kom, da han i sin mørkeste stund ytrede en enkel bøn: »Gud, jeg har brug for hjælp.« Halvanden

måned senere ringede en gammel ven, som var medlem af Kirken, og sagde: »Todd, jeg følte mig tilskyndet til at fortælle dig, at vi har brug for dig her hos os ... Du vil være til stor hjælp for mange, især de unge og børnene.«

Et par år senere efter sin dåb og sit tempelægteskab blev bror Sylvester kaldet til at tjene i Unge Mænd – en kaldelse, der førte til 14 års tjeneste blandt unge mænd.

Ved at anvende sin fortid som motivation til at hjælpe de unge mænd, som han var kaldet til at tjene, fandt bror Sylvester en måde, hvorpå han kunne relatere sig til de kampe, som han så drengene gennemgå. »Jeg tror, at de fleste unge er bange for at tale ud, når de kæmper,« siger han. »Men hvert år fortalte jeg min historie til de unge. På grund af det tror jeg, at de har det bedre med at komme til mig og sige: »Jeg kæmper med pornografi eller drikker eller har selvmordstanker.« Bror Sylvester kunne støtte dem, når de arbejdede på at omvende sig, hvilket indebar samtaler med biskoppen.

Ledere, der lytter og giver kærlig tilbagemelding til de unge i kritiske øjeblikke, kan skabe stærke bånd, der er med til at forme et ung menneskes identitet. Mat Duerden,

assisterende professor på Brigham Young Universitet, der fik sin ph.d.-grad i ungdomsudvikling, siger: »Puberteten er, når individer udvikler en fornemmelse for deres personlige identitet: Værdier, overbevisninger, roller, etc. Det er en udforskningsproces. En del af den proces består i at få tilbagemelding fra jævnaldrende eller forældre eller andre voksne, og det kan have en stærk virkning, hvis det kommer fra en respekteret og værdsat voksen.«

Bror Duerden fortsætter: »Den mest effektive mentorfunktion hos rollemodeller bygger på gensidig respekt samt de unges følelse af, at der er nogen, som virkelig bekymrer sig om dem uanset, hvordan de går klædt eller udtrykker sig.«

»Mange drenge længes efter at have et godt forhold til deres far,« siger bror Sylvester. »Hvis de ikke har det, så er det næstbedste at have en voksen mandlig figur, som de kan tale med, lufte ideer for, og hvor de ikke bliver dømt,

»Det er vigtigt at have nogle fælles oplevelser med de unge, så I spiller på samme bane. I stedet for at stå på sidelinjen, må man tage aktivt del. Der er stor styrke i fælles oplevelser.

Alle medlemmer bør være optaget af de unge, uanset hvilken kaldelse de har.«

Mat Duerden, assisterende professor ved Brigham Young University

hånet eller kritiseret på grund af deres problemer. Jeg var der ikke for at erstatte deres fædre, men jeg ville gerne være der, så de kunne tale med mig på en god måde.«

Selv om voksne kirkeledere kan spille en vigtig rolle som mentor for en teenager, så har profeter og apostle sagt, at forældrene er de unges primære rollemodeller. Fx har ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum sagt: »Fædre, I er den primære rollemodel på mandighed for jeres sønner. I er den mest betydningsfulde mentor og tro det eller ej, I er deres helte på utallige måder. Jeres ord og eksempel har stor indflydelse på dem« (»Fædre og sønner: Et bemærkelsesværdigt forhold«, *Liahona*, nov. 2009, s. 47).

Ingen af de stærke bånd, som bror Sylvester havde skabt til de unge mænd, kom med det samme; han måtte opelske disse bånd gennem mange års tjeneste. Ud af de 20 unge mænd, som han underviste, tog 17 af sted på mission.

Mindst 5 af disse havde ingen planer om at tjene, før de kom i kontakt med bror Sylvester.

»Årsagen til den store succes, jeg havde med drengene, kom, fordi de vidste, at jeg virkelig holdt meget af dem,« siger bror Sylvester. »De vidste det – ikke fordi jeg sagde det, men fordi jeg viste det. Jeg havde virkelig fokus på, at de skulle have et forhold til deres Frelser. Jeg følte bare, at det var nøglen til at få dem gennem alt, få dem til at gå fremad i livet og få succes.«

Ved at hjælpe de unge mænd med at udvikle et forhold til Frelseren, håbede bror Sylvester på, at deres vidnesbyrd ville føre til at de ville tjene på en mission, blive gift i templet og få en retskaffen familie. »Det er planen for lykke,« fortæller han. »Det er derfor, at det er så vigtigt at hjælpe de unge.« ■

SUCCESSIONER

De tre følgende unge mænd havde gode rollemodeller, der gjorde en forskel i deres liv.

Jeg går aldrig glip af nadvermødet igen

Som ung gik jeg igennem de normale prøvelser, der hører alderen til. Derudover havde jeg en far, som ikke var aktiv i Kirken, så min mor var mit eneste pejlemærke i evangeliet. Selv om jeg ikke var bevidst om det, så havde jeg brug for en præstedømmebærer, som jeg kunne efterligne.

Min himmelske Fader anbragte en mand på min vej, som stadig den dag i dag, har stor indflydelse på mig. Hans navn er Paulo César dos Santos.

Jeg mindes en søndag, hvor jeg ikke havde lyst til at tage i kirke. Jeg ville bare have, at min mor lod mig være i fred. Jeg fortalte hende, at hun bare kunne gå i forvejen, så ville jeg gøre mig klar og komme lidt senere. Jeg tog ikke af sted, men blev hjemme og så et racerløb på fjernsynet. Efter et stykke tid, hørte jeg alligevel biskop Paulos velkendte stemme, der kaldte på mig fra lågen. Han talte tålmodigt med mig, og jeg tog modvilligt med til nadvermødet.

Denne oplevelse har haft en livslang påvirkning på mig, og jeg er siden da aldrig gået glip af et nadvermøde.
Vinicius Elias Barbosa Jardim, São Paulo, Brasilien

Han så mig som et Guds barn

Løbet af hele min ungdom i Missouri i USA var Blaine Bartholomew fra stavens præsidentskab for Unge Mænd, en god ven for mig ved aktiviteterne. Jeg tog dog aldrig hans venskab eller råd til mig. Det var ikke før jeg blev 18, at der begyndte at udvikle sig et stærkere forhold. Han så mig kæmpe og blive ved med at falde, og som min biskop på det tidspunkt, forsøgte han at rådgive mig og lede mig tilbage til den rette sti. Jeg endte til sidst med at falde i med stoffer og alkohol, og efter at jeg var flyttet væk, fortsatte jeg på den nedadgående kurs.

Da jeg vendte hjem, kunne jeg huske Blaine og hans kærlighed til mig. Han fortsatte villigt vores venskab og gjorde mig til en del af sin familie. Han var ikke kun en ven, men også som en anden far. Han tog sig af mig mange gange, når jeg var fuld eller påvirket af stoffer.

Jeg er ældre nu og værdsætter mit forhold til Blaine. Hans konstante opmuntring, kærlighed og støtte har betydet mere for mig end han ved. Han har aldrig tvivlet på mit potentiale som et Guds barn. Jeg er i gang med at prøve at overvinde mine synder og min stolthed, og jeg er på grænsen til at indgå pagter, som jeg aldrig havde forestillet mig, at jeg kunne indgå. Jeg er taknemlig for, at min himmelske Fader har sat en sådan mand til at være et eksempel for mig.

Navn tilbageholdt, Utah, USA

Stadig

EN STÆRK OPFORDRING

Profeter og apostle erklærer, at »Familien: En proklamation til verden« er mere relevant i dag end den var, da den først blev udgivet.

Richard M. Romney
Kirkens Tidsskrifter

I en verden, hvor ægteskabet er bragt i fare og den traditionelle familie er under angreb, er der især ét dokument, der giver klarhed og vejledning. Profeter og apostle siger, at »Familien: En proklamation til verden« gælder lige så meget, om ikke mere i dag, end da den blev udgivet i 1995.¹

En nutidig frihedserklæring

Familieproklamationen forbliver »et opråb om at beskytte og styrke familien,« ifølge ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum.²

Vores verden ligner det svækkede nefitiske samfund i Mormons Bog, og ældste Ballard opmuntrer sidste dages hellige til »at gøre proklamationen til et banner lig hærføreren Moronis »frihedens symbol, og forpligte os til at efterleve dets forskrifter.«³

Kritisk over for lykke

Verden tilbyder mange forskellige veje til lykke. Men nutidige profeter forsikrer, at de største muligheder for lykke hviler i det celestiale ægteskab.⁴

Hvis vi lever og handler efter vores viden

om, at familier kan være evige, lover ældste Ballard, at »vi vil tiltrække verden. Forældre, der prioriterer deres familie højt, vil drages mod Kirken ...

Vores familiecentrerede perspektiv bør få sidste dages hellige til at stræbe efter at blive de bedste forældre i verden. Det bør give os en umådelig respekt for vore børn, der i sandhed er vore åndelige søskende, og det bør få os til at hellige al den tid, der er nødvendig, for at styrke vores familie. Faktisk er intet mere afgørende forbundet med lykke – både vores egen og vore børns – end hvor godt vi elsker og støtter hinanden i familien.⁵

En styrke, der er stærkere end jeres egen

Ældste Ballard råder familier overalt til at få et eksemplar af proklamationen og rette ind efter dens lære.

»Vær jeres bedste og gør det bedste I formår. Gud vil give jer fornyet styrke, når I dagligt stræber efter at opfylde det helligste, jordiske ansvar, som han har givet sine børn. Lyt til Åndens røst og de levende profeters råd. Vær ved godt mod. Gud satte jer ikke på jorden for at få fiasko, og jeres indsats som

Find og fortæl andre om familieproklamationen på lds.org/topics/family.

forældre vil ikke blive regnet som fiasko, medmindre I giver op.«⁶

Håb om evigt liv

Familieproklamationen forklarer, at familier kan være evige. Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret, at »mens frelse er et personligt anliggende, så er ophøjelse et anliggende for familien ... Når en familie bliver beseglet i templet, kan den familie blive lige så evig som Guds rige.«⁷

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, forklarer, at vore familier »er grundlæggende ikke blot for samfundet og Kirken, men også for vores håb om evigt liv.«⁸

En advarsel forud for sin tid

Præsident Eyring advarer om, at konsekvenserne for at ignorere læren i familieproklamationen »vil være mere katastrofale end blot savnet af fred og lykke i ens liv.«⁹

Proklamationen er profetisk, siger han, fordi den advarer mod netop de ting, der har undermineret familien de seneste år. Han citerer den profetiske advarsel og opfordrer

til handling med det, som er proklamationens slutbemærkning:

»Vi advarer om, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvaret i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.«¹⁰

Et internationalt dokument

Da præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) præsenterede familieproklamationen ved Hjælpeforeningens årlige møde den 23. september 1995, sagde han, at formålet med den var at »advare«¹¹ verden mod at vige fra dets standarder. Siden da er dokumentet blevet udgivet på mange sprog, er gentagne gange blevet drøftet ved generalkonferencen og hænger i kirkebygninger og i hjem verden over. Det er en profetisk proklamation, der er givet af en kærlig himmelsk Fader for at give vejledning til sine børn – en vejledning, der mere end nogensinde før er behov for i dag. ■

NOTER

1. Se M. Russell Ballard, »Det, der betyder mest, er det, der varer længst«, *Liahona*, nov. 2005, s. 41.
2. Ibid.
3. Ibid., s. 42.
4. Se Russell M. Nelson, »Celestiale ægteskab«, *Liahona*, nov. 2008, s. 92-94.
5. M. Russell Ballard, »Det, der betyder mest, er det, der varer længst«, s. 42.
6. M. Russell Ballard, »Forældrerollens hellige ansvar«, *Liahona*, mar. 2006, s. 17.
7. Russell M. Nelson, »Celestiale ægteskab«, s. 92, 93.
8. Henry B. Eyring, »Familiens Stjernen«, *Sjernen*, okt. 1998, s. 23.
9. Ibid., s. 23.
10. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
11. Gordon B. Hinckley, »Stå fast mod verdens list«, *Liahona*, jan. 1996, s. 98-101.

PRÆDIKEN BAG TALERSTOLEN

Mens min familie sad et par rækker bagved diakonerne under et nadvermøde, kunne jeg før åbningssalmen kun tænke på, at en af diakonerne ikke havde rettet godt nok på sit lange slips og ikke havde fået proppet sin krøllede skjorte ordentligt ned i bukserne. Jeg tænkte, at nogen skulle have hjulpet ham. Når man omdeler nadveren, bør diakonerne trods alt være et eksempel på Frelseren i handling og påklædning.

Mødet begyndte, og jeg glemte ham. Efter diakonerne havde omdelt nadveren, begyndte talerne. Den anden taler var denne unge mands mor. Hun talte om sin konvertering, om sine prøvelser under sin opvækst

og om sine kampe som enlig mor. Det var en vidunderlig tale, der efterlod hende i tårer. Hun satte sig på forhøjningen og fortsatte med at græde, mens koret samledes for at synge.

I det samme rejste hendes søn sig, med sit skæve slips og sin skjorte, der ikke sad ordentligt i bukserne, og gik hen til forhøjningen. Han krammede sin mor og bøjede sig over hende for at trøste hende. Jeg fik tårer i øjnene, mens dette fandt sted foran mig; jeg blev utrolig rørt. Men så indså jeg noget og bøjede hovedet. Der sad jeg i mit stive dobbeltradede jakkesæt med mit slips bundet helt perfekt og pudsede sorte sko og indså, at jeg

havde gået glip af noget i forberedelsen af nadveren.

Denne unge mand og hans mor gik ned fra forhøjningen og satte sig sammen, idet koret begyndte at synge. Der sad jeg, ude af stand til at lytte til musikken på grund af den prædiken, der blev givet af denne diakon, som fyldte mit hjerte med et budskab om kristuslignende næstekærlighed.

Han havde handlet med ømhed og omsorg. Der var ikke en flig af flovhed i hans unge ansigt – kun ren kærlighed. De følgende budskaber ved talerstolen den dag var gode, men jeg vil altid huske prædiken bag talerstolen. ■

Jeff Fullmer, Idaho, USA

Med sit skæve slips og sin skjorte, der ikke sad ordentligt i bukserne, rejste han sig og gik til forhøjningen. Han krammede sin mor og bøjede sig over hende for at trøste hende.

TO NYE DIAKONER

For nogle år siden havde jeg det privilegium at tjene som diakonernes kvorumsvejleder. I vores kvorum havde vi tre aktive diakoner, som alle var kaldet til at være en del af kvorumspræsidentskabet.

Til et af deres møder besluttede dette unge præsidentskab, at de gerne ville have, at mindst to af deres mindre aktive diakoner i deres kvorum begyndte at komme til Kirkens møder og aktiviteter. De satte bønsumt en dato – en søndag seks uger fremme – hvor de skulle nå deres mål. De bad om succes i deres hellige stræben og forpligtede sig bønsumt til at gøre følgende:

- Bede regelmæssigt sammen.
- Faste sammen.
- Besøge hver diakon på listen.
- Planlægge aktiviteter, så hver eneste diakon, der vendte tilbage, ville kunne deltage i et velstruktureret program.

Præsidentskabet følte stærkt, at disse mål var Herrens vilje, så de gik fremad med tro og tillid.

I løbet af de følgende uger gjorde disse tre unge mænd alt det, de havde lovet, og forventede, at deres bønner ville blive besvaret. De bad sammen, fastede sammen, besøgte de mindre aktive diakoner og opfordrede dem til at komme tilbage og forberedte aktiviteter med tro på, at de måtte være forberedte på et stigende antal deltagere.

Til trods for deres flid,

vendte ingen diakoner tilbage – ikke til kirke eller til nogen anden aktivitet. Datoen nærmede sig, og selv om de var skuffede over, at medlemmerne i deres kvorum ikke vendte tilbage til Kirken, havde disse unge mænd fortsat tillid til, at deres himmelske Fader ville besvare deres bønner.

Søndagen for deres mål kom, og ingen af de unge mænd, som præsidentskabet havde inviteret, kom. Men biskoppen bekendtgjorde under nadvermødet, at to 12-årige unge mænd, som havde undersøgt

Kirken, skulle døbes den aften.

Sikke en velsignelse det var for disse to nye medlemmer af Kirken at blive del af et kvorum, der havde et sådant præsidentskab. Og sikke en velsignelse det var for det præsidentskab at se deres anstrengelser og bønner blive besvaret så direkte og lære, at Herren holder sine løfter.

Begejstringen i kvorummet var så stor, at et af medlemmerne i præsidentskabet sagde: »Det må vi gøre igen.« ■

Anthony Poutu, New Zealand

I løbet af de følgende uger bad disse tre unge mænd sammen, fastede sammen og inviterede mindre aktive diakoner tilbage til Kirken.

VOR HIMMELSKE FADERS KÆRLIGHED

For et stykke tid siden spurgte en af vores venner os, om deres søn John og hans kæreste måtte komme og bo hos os i en uge. John er mindre aktiv og hans kæreste er ikke medlem af Kirken. Vi lod hende sove på vores søns værelse og lod John sove på en sofa i stuen.

Før de kom, bad vi til vor himmelske Fader og spurgte, hvordan vi skulle opføre os over for dem – som undervisere, forældre eller blot som venner? Svaret var, at vi måtte følge Åndens tilskyndelser og hjælpe dem åndeligt.

Hver aften satte min mand, vores søn og jeg os ned for at studere

skriften. På den første aften med vore gæster, følte vi, at vi ikke skulle invitere dem til at studere med os. Men den næste aften før skriftstudium, bankede John genert på vores dør og sagde: »Mary er bange for at spørge, men hun ville gerne høre, om vi måtte være med.«

Vi åbnede døren på vid gab, inviterede dem ind og begyndte at studere Mormons Bog sammen. Mary havde aldrig læst skrifterne før og vidste ikke rigtig, om hun troede på Gud. Hun indrømmede, at da hun kom hjem til os, havde hun været bange for, at vi ville opfordre hende til at tage del i noget religiøst, som hun ikke forstod.

For at få Mary til at føle sig godt tilpas, fortalte min mand hende om frelsesplanen, Frelseren Jesus Kristus, Joseph Smiths første åbenbaring og om Mormons Bog. Hun talte med os til midnat.

Den næste dag deltog John og Mary i en lektion sammen med os og missionærerne. Jeg vil aldrig glemme den ånd, der fyldte stuen. Efter en enkel lektion, talte vi om vor himmelske Faders væsen. Så spurgte Mary, hvorfor Gud tillod lidelser, hvis han elsker os, et spørgsmål som jeg havde grundet over længe.

Et par dage før havde jeg modtaget et brev fra en ven, som havde aborteret sit tredje barn, så Marys spørgsmål rørte mit hjerte. Jeg vidnede om, at stunder med lykke og glæde til tider ikke kan belære os så dybt og evigt, som stunder med personlig tragedie kan. Jeg fortalte Mary, at sorg kan styrke os, præcis som ild hærder jern. Hvis vi forbliver trofaste mod Gud, når vi går gennem prøvelser, vil vores tro vokse.

Det var en uforglemmelig lektion. Bagefter sad vi stille, mens Ånden vidnede om vor himmelske Faders kærlighed. Da Mary så op, havde hun tårer i øjnene.

Jeg ved ikke, hvad der vil ske i de kommende år, men jeg ved uden tvivl, at den forståelse, som jeg så i Marys øjne den dag, vil hjælpe

hende gennem livet og kan lede hende til vor himmelske

Fader. ■

Anna Nikiticheva, Rusland

John bankede genert på vores dør og sagde: »Mary er bange for at spørge, men hun ville gerne høre, om vi måtte være med.«

HAN VELSIGNEDE MIN FALSKE TONE

Mine ører var ildrøde af flovhed, da min teenagesøn Derek og jeg sluttede med at synge »Be Still, My Soul«¹ under nadvermødet. Jeg havde ikke varmet min stemme ordentligt op før mødet begyndte, og det resulterede i, at da jeg prøvede at nå en høj tone, knækkede min stemme slemt over.

Jeg gled tilbage på min bænk og havde det meget ubehageligt trods de støttende blikke, som jeg fik fra min smilende hustru, der forsikrede mig om, at jeg ikke havde ødelagt mødets ånd.

Efter afslutningsbønnen gik jeg ud til bilen for at hente et kursushæfte. En søster fra menigheden stod i nærheden af døren og hulkede. En ven støttede hende ved at holde en arm omkring hende. Da jeg gik forbi, kaldte den grædende søster på mig og udtrykte sin påskønnelse for at have valgt den salme, vi sang og for at have sunget den på en måde, der havde rørt hende dybt.

Hun forklarede, at hun havde født et dødfødt barn et par dage tidligere og havde kæmpet med vrede og fortvivelse lige siden. Mens Derek og jeg havde sunget salmen, havde hun følt Ånden omslutte hendes smertende sjæl med en fredfyldt, trøstende varme. Den havde fyldt hende med et håb, som hun behøvede for at kunne bære sin sorg.

Jeg mumlede et akavet tak og gik ud af døren, mens jeg følte mig velsignet og ydmyg over hendes ord. Da jeg nåede bilen, kom jeg i tanke om en tale af Kim B. Clark, rektor for

BYU-Idaho. Han havde sagt: »Når vi handler i tro på Jesus for at udføre hans værk, går han med os« for at tjene andre og »velsigner os med at sige lige det, som de har brug for at høre.« Han sagde også, at »det, vi faktisk siger og faktisk gør, kan føles en smule akavet eller ikke særlig raffineret ... Men Frelseren tager vore ord og vore handlinger, og han bærer dem gennem sin ånd ind i hjertet på mennesker. Han tager vore oprigtige, men ufuldkomne anstrengelser og vender det til noget, der er det helt rigtige, faktisk til noget, der er perfekt.«²

Taknemlighedstårer fyldte mine

øjne, mens jeg vendte tilbage til kirkebygningen. Herren havde velsignet et upoleret musikalsk nummer og båret dets budskab perfekt ind i en ung søsters sorgfulde hjerte for at trøste hendes sørgende sjæl. Derudover havde Herren brugt denne rørende oplevelse til at give mig en meget dybere forståelse for et omfattende evangelisk princip. ■

Randy Lonsdale, Alberta, Canada

NOTER

1. *Hymns*, nr. 124.
2. Kim B. Clark, »Love by Faith«, tale på BYU-Idaho, den 29. juli 2010, www.byui.edu/Presentations/Transcripts/EducationWeek/2010_07_29_Clark.htm.

Jeg havde ikke varmet min stemme ordentligt op før mødet begyndte, og det resulterede i, at da jeg prøvede at nå en høj tone, knækkede min stemme slemt over.

HANS NÅDE ER tilstrækkelig

*Hvordan fungerer Guds
nåde egentligt?*

Brad Wilcox

En ung kvinde kom engang hen til mig og spurgte, om vi kunne tale sammen. »Ja, selvfølgelig,« sagde jeg. »Hvordan kan jeg hjælpe dig?«

»Jeg forstår bare ikke nåde,« sagde hun.

Jeg spurgte: »Hvad er det, du ikke forstår?«

Hun sagde: »Jeg ved, at jeg skal gøre mit bedste, og at Jesus så gør resten, men jeg kan ikke engang yde mit bedste.«

Jeg svarede: »Sandheden er, at Jesus betalte vores gæld fuldt ud. Han undlod ikke at betale et par kroner, da han betalte gælden. Han betalte det fulde beløb. Det er gjort.«

Hun sagde: »Er det rigtigt? Så jeg behøver ikke at gøre noget?«

»Nej, nej,« sagde jeg, »der er meget, du skal gøre, men det er ikke for at betale gælden. Vi vil alle opstå. Vi vil alle komme tilbage til Guds nærhed for at blive dømt. Det afgørende er vores lydighed, hvordan vi planlægger

at få det i Guds nærhed, og hvilken grad af herlighed, vi planlægger at modtage.«

Kristus beder os om at vise tro på ham, omvende os, indgå og holde pagter, modtage Helligånden og holde ud til enden. Ved at efterleve dette, betaler vi ikke retfærdighedens krav – ikke den mindste smule. I stedet viser vi vores påskønnelse af det, som Jesus Kristus gjorde ved at leve et liv som hans. Retfærdigheden kræver øjeblikkelig fuldkommenhed eller straf, når vi ikke lever op til det. Fordi Jesus påtog sig den straf, kan han tilbyde os muligheden for ultimativ fuldkommenhed (se Matt 5:48; 3 Ne 12:48) og hjælpe os med at nå det mål. Han kan tilgive det, som retfærdigheden aldrig kunne, og han kan nu sætte sine egne krav til os (se 3 Ne 28:35).

Nåde forandrer os

Kristi aftale med os er som en mor, der giver musiktimer til sine børn. Hun betaler musiklæreren.

Fordi moderen betaler hele gælden, kan hun nu komme til sit barn og bede om noget. Hvad beder hun om? Øvelse! Betaler barnets øvelse musiklæreren? Nej. Tilbagebetaler barnets øvelse moderen for at betale musiklæreren? Nej. Øvelse er den måde, hvorpå barnet viser sin påskønnelse af moderens fantastiske gave. Det er måden, hvorpå han udnytter den vidunderlige mulighed, som moderen har givet ham for at leve sit liv på et højere niveau. Moderens glæde består ikke i at blive tilbagebetalt, men i at se sin gave blive brugt – at se sit barn gøre fremskridt. Så derfor bliver hun ved med at bede sit barn om at øve sig igen, og igen, og igen.

Hvis barnet ser moderens krav om øvelse som værende for anmassende (»Helt ærlig, mor, hvorfor skal jeg øve mig? Ingen af de andre børn skal øve sig! Jeg vil alligevel hellere være professionel fodboldspiller!«), så er det måske fordi, at han ikke ser det med sin mors øjne endnu. Han ser ikke,

***Når vi forstår nåde,
forstår vi, at velsignelserne ved Kristi forsoning er vedvarende, og at hans styrke er fuldkommen i vores svaghed.***

hvor meget bedre hans liv kunne være, hvis han valgte at leve sit liv på et højere plan.

På samme måde kan Jesus, fordi han har betalt retfærdigheden, vende sig mod os og sige: »Følg mig« (Matt 4:19) og »... hold mine bud« (Joh 14:15). Hvis vi ser hans krav som værende for høje, så er det måske fordi, vi endnu ikke ser med Kristi øjne. Vi har endnu ikke forstået, hvad han prøver at gøre os til.

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Den angrende synder må lide for sine synder, men denne lidelse har et andet formål end straf eller afbetaling. Formålet er *forandring*« (*The Lord's Way*, 1991, s. 223; fremhævelse som i den oprindelige tekst). Lad os sætte det i forbindelse med barnet, der spiller klaver: Barnet må øve sig på klaveret, men denne øvelse har et andet formål end straf eller afbetaling. Formålet er forandring.

Forsoningens mirakel består ikke blot i, at vi kan leve efter døden, men at vi kan leve i større overflod (se Joh 10:10). Forsoningens mirakel består ikke blot i, at vi kan blive rensset og trøstet, men at vi kan forandre os (se Rom 8). Skriften gør det klart, at intet urent kan dvæle med Gud (se Alma 40:26), men ingen uforandret person ville have lyst til det.

Forsoningens mirakel består ikke blot i, at vi kan komme hjem, men at vi på – mirakuløs vis – kan føle os hjemme der. Hvis ikke vor himmelske Fader og hans Søn krævede tro og omvendelse, så ville der ikke være noget ønske om forandring. Tænk på jeres venner og familiemedlemmer, der har valgt at leve et liv uden tro og uden omvendelse. De har ikke et ønske om at ændre sig. De prøver ikke at forlade synd og få det godt med Gud. I stedet prøver de på at forlade Gud og

få det godt med synd. Hvis Faderen og Sønnen ikke krævede pagter og skænkede Helligåndens gave, så ville der ikke være en måde at ændre sig på. Vi ville for evigt være efterladt med kun viljestyrke, uden adgang til hans kraft. Hvis vor himmelske Fader og hans Søn ikke krævede udholdenhed til enden, ville der over tid ikke være nogen internalisering af disse forandringer. De ville for evigt være overfladiske og kosmetiske frem for at være dybt rodfæstede i os og en del af os – en del af den vi er. For at sige det helt enkelt, så ville vi aldrig blive hellige, hvis Jesus ikke krævede øvelse.

Nåde hjælper os

»Men forstå du ikke, hvor hårdt det er at øve? Jeg er bare ikke særlig god til klaver. Jeg rammer en masse forkerte toner. Det vil tage mig en evighed at lære det rigtigt.« Vent nu lige lidt. Er det hele ikke en del af læreprocessen? Når en ung pianist rammer en forkert tone, så siger vi ikke, at han ikke er værdig til at blive ved med at øve. Vi forventer ikke, at han er fejlfri. Vi forventer kun, at han bliver ved med at gøre forsøget. Fuldkommenhed kan være hans ultimative mål, men lige nu kan vi være tilfredse med, at det går i den rigtige retning. Hvorfor er det så let at se det i dette perspektiv, når det drejer sig om at lære at spille på klaver, men så svært at se, når det drejer sig om at lære at »spille« efter himlens regler?

Alt for mange giver op med hensyn til Kirken, fordi de er trætte af konstant at føle, at de ikke kan leve

NØGLEPUNKTER

- Vi frelses gennem Kristi nåde, som betalte prisen for vore synder.
- Vore gerninger, såsom omvendelse og overholdelse af befalingerne, frelser os ikke, men de er kravene, som Frelseren har sat, som er med til at ændre os.
- Guds nåde er en guddommelig kraft, der hjælper os med alle vore utilstrækkeligheder, og som er tilgængelig for os til alle tider.

op til det. De har tidligere gjort forsøget, men de bliver ved med at føle, at de bare ikke er gode nok. De forstår ikke nåde.

Der bør aldrig kun være to muligheder: Fuldkommenhed eller at give op. Når man lærer at spille på klaver, er de eneste muligheder så at spille i Operahuset eller at stoppe? Nej. Vækst og udvikling tager tid. Det tager tid at lære. Når vi forstår nåde, forstår vi, at Gud er langmodig, at den forandring er en proces, og at omvendelse er et mønster i vores liv. Når vi forstår nåde, forstår vi, at velsignelserne ved Kristi forsoning er vedvarende, og hans styrke er fuldkommen i vores svaghed (se 2 Kor 12:9). Når vi forstår nåde, kan vi, som det lyder i Lære og Pagter, fortsætte »i tålmodighed, indtil [vi] bliver gjort fuldkomne« (L&P 67:13).

Nåde er ikke en saltvandindsprøjtning, der først virker, når vi først

er helt udmattede. I stedet er det vores konstante energikilde. Det er ikke lyset for enden af tunnelen, men lyset, der hjælper os gennem tunnelen. Nåde er ikke noget, der opnås hen ad vejen. Den modtages her og nu.

Nåde er tilstrækkelig

Kristi nåde er tilstrækkelig (se Eter 12:27; L&P 17:8) – tilstrækkelig til at betale vores gæld, tilstrækkelig til at forandre os og tilstrækkelig til at hjælpe os i lige så lang tid, som forandringsprocessen nu tager. Mormons Bog lærer os, at vi ene og alene må sætte vores lid til »den hellige Messias' fortjenester og barmhjertighed og nåde« (2 Ne 2:8). Når vi gør dette, vil vi ikke, som nogle kristne tror, nå frem til, at Kristus ikke kræver noget af os. I stedet finder vi årsagen til, at han kræver så meget og styrken til at gøre alt det, han beder om (se Fil 4:13). Nåde er ikke, at Gud ikke har høje forventninger. Nåde er tilstedeværelsen af Guds kraft (se Luk 1:37).

Guds nåde er tilstrækkelig. Jesu nåde er tilstrækkelig. Det er tilstrækkeligt. Det er alt, hvad vi har brug for. Giv ikke op. Bliv ved med at prøve. Søg ikke efter flugtveje og undskyldninger. Se til Herren og hans fuldkomne styrke. Søg ikke efter nogen at skyde skylden på. Søg efter nogen, der kan hjælpe jer. Søg Kristus, og når I gør det, vil I føle den styrkende kraft og guddommelige hjælp, som vi kender som hans forunderlige nåde. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University den 12. juli 2011. Hele den engelske tekst findes på speeches.byu.edu.

Ældste D. Todd Christofferson

De Tolv Apostles
Kvorum

TRIN TIL LYKKE

Befalinger bliver ikke givet som en indskrænkning, men snarere for at gøre dét muligt, som vi virkelig ønsker, og som vor himmelske Fader, der elsker os, ønsker for os.

SØNDAGSLEKTIONER
Denne måneds emne:
Befalingerne

DELTAG I
SAMTALEN

Hele september måned skal I læse om befallingerne i jeres klasser, i jeres præstedømmekvorummer, i Unge Piger og i Søndagsskolen. I kan tænke over nogle af de befallinger, som jeres jævnaldrende ofte kæmper med. Hvilke velsignelser har I eller andre fået ved at følge disse befallinger? Brainstorm over, hvordan I kan vidne om disse velsignelser over for mennesker omkring jer, og følg Ånden for at vide, hvad I skal sige, og hvornår det skal siges. I kan lave rollespil over nogle eksempler på dette til en familieaften eller bær jeres vidnesbyrd for klassen under en lektion i Søndagsskolen.

Til tider bliver nogle mennesker forvirrede og tror, at befallingerne er indskrænkninger eller begrænsninger, der komplicerer livet, der frarøver os muligheder eller lykke eller livets glæder. I virkeligheden beskytter og vejleder befallingerne os og bringer lykke. De er ikke til for at indskrænke os, men snarere for at muliggøre – tillade os at opnå det i dette liv og i det næste – som vi virkelig ønsker og det, som vor himmelske Fader, der elsker os, ønsker for os.

De er som en trappe. Hvert trin kan repræsentere en befaling, og for hver befaling vi adlyder, kan vi bevæge os opad. Hvis vi så forstår essensen af befallingerne, vil vi gerne have flere. Vi føler os ikke krænkede ved befallingerne; vi vil gerne have flere for at kunne gøre fremskridt. Og vor

himmelske Fader, som elsker os, giver os alt efter vore ønsker. Hvis vi ønsker det, vil han give os flere befallinger for at fremme vores fremgang.

Så unge mennesker, beklag jer ikke over befallingerne. Sig ikke: »Jeg vil ikke mere«, men sig i stedet: »Ja, flere, flere. Jeg vil gerne gøre fremskridt. Jeg vil gerne være lykkelig. Jeg vil gerne være som min himmelske Fader. Og befallingerne viser mig, hvordan jeg bliver det. De åbner vejen for mig og beskytter mig også mod ondskab og de ting, der knuser lykke – og nogle gange beskytter de endog livet.«

Jeg håber, at I er overbeviste. Vi må gøre alt det, der står i vores magt for at holde befallingerne; selv når det ser ud til, at vi er alene om at holde dem. ■

Fra en tale holdt for de unge i Salta i Argentina i november 2011.

Se mere om dette emne i Thomas S. Monson, »Lydighed medfører velsignelser«, *Liahona*, maj 2013, s. 89; og L. Tom Perry, »Lydighed mod loven er frihed«, *Liahona*, maj 2013, s. 86.

Hvad er det, der er så **STORSLÅET** ved den **STORE** og **RUMMELIGE** **BYGNING?**

Dennis C. Gaunt

Abby er spændt på at tage til gallafest, men hun ville ønske, at hendes nye kjole så lidt mere ud som de kjoler, som hendes veninder skal have på. Hun tror, at hendes veninder vil se flottere og mere elegante ud i deres ærmeløse kjoler end hun gør i sin anstændige kjole, og hun er bekymret for, at hun vil skille sig ud.

Nate hænger sammen med sine venner en aften, da en af hans venner tager nogle dåser øl frem og deler ud. Da Nate først afviser det ved at sige: »Det kan jeg ikke,« begynder hans venner at grine af ham og drille ham. Nate ønsker ikke, at hans venner synes han er utjekket, så han overvejer at tage et par slurke øl, bare lige for at få sine venner til at holde op med at grine.

Virker disse situationer bekendte? Præcis som Abby og Nate kommer vi alle til at stå ved en skillevej, hvor valgene ligger som stier foran os. Ved sådanne svære og vigtige beslutninger, er vi sommetider bange for at stå for det, som vi tror på, fordi vi er bange for at skille os ud.

Abby og Nate oplever på første hånd nogle af de vanskeligheder, der beskrives i Lehis syn af livets træ. I dette syn lærer vi, at de to største årsager til, at mennesker forlader den snævre og trange sti, er, at de forblindes af fristelsens tiltrækningskraft (se 1 Ne 8:23; 12:17) og at de bliver forlegne over den hån, der kommer fra dem i den store og rummelige bygning (se 1 Ne 8:26-28). Lad os se nærmere på de to dele af Lehis syn, ikke kun for at se, om vi ikke kan få en større forståelse af dem, men også for at lære af dem, der finder styrken til at stå for og skille sig ud for det, der er ret.

Følg denne sti

Problemet med verdens fristelser er, at de bare er så *fristende*, ikke? Som præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) har sagt: »Hvem har sagt, at synd ikke er sjov? ... Synd er attraktiv og ønskværdig ... Det er let at synde, og synd nyder godt selskab af behagelige følgesvende.«¹

Selv om vi er kede af at indrømme det, så ser mange af de andre stier ofte indbydende ud. Nogle stier skifter

pludselig kurs i en spændende retning, mens andre drejer meget diskret væk, så diskret at de synes at løbe parallelt med evangeliets sti. Nogle stier er glamourøst belagt med et rødt tæppe og giver genlyd af klapsalver. Andre synes brolagt med guld og ædelstene.

Den store og rummelige bygnings fremtoning ser tilsvarende godt ud. Det er trods alt her, at nogle af verdens rigeste, populæreste, smukkeste og mest magtfulde mennesker bor! Hvem vil ikke gerne omgås og opføre sig og gå klædt som disse mennesker? De ser ofte ud til at have det meget sjovere end alle os andre, der prøver at blive på evangeliets sti.

Jo mere opmærksomhed vi giver beboerne i den store og rummelige bygning, som vores ven Abby, jo mere føler vi os misundelige eller frustrerede eller endda vrede. Vi synes måske ikke, at det virker retfærdigt, at de skal have så mange fine ting, mens vi prøver at blive på stien, der fører til livets træ.

Satan ved, at en af de bedste måder at få mennesker til at forlade

Når verden fortæller jer, at deres måde er bedre, så hav mod til at stå fast og efterlev evangeliets sandheder.

AT STÅ FOR DET, VI TROR PÅ

Besøg youth.lds.org og se efter videoerne »Dare to Stand Alone« og »I Choose to Be Pure« under »Featured Videos« (tilgængelige på engelsk, portugisisk og spansk) for at se en video, der handler om at stå for det, vi tror på, og lytte til unge, der forklarer, hvorfor de vælger at holde deres standarder.

evangeliets sti på, er ved at narre dem til at tro, at det er alt for hårdt, kedeligt eller gammeldags at blive på stien. Han er ligeglad med, hvilken sti vi vælger – en hvilken som helst sti vi går ad – så længe det ikke er evangeliets sti.

»Hvordan smager frugten?«

En af yndlingsbeskæftigelserne i den store og rummelige bygning er at håne de trofaste. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Nogle kendte og andre, der ... er i rampelyset, har i stigende grad en tendens til at latterliggøre religion i al almindelighed og somme tider Kirken i særdeleshed. Hvis vore vidnesbyrd ikke er tilstrækkeligt forankret, kan sådan kritik få os til at tvivle på vores egen tro eller til at vakle i vore beslutninger.«²

Det lader til at være lige meget, hvorend vi befinder os i livet, om vi er i egen person eller online, så vil der altid være et åbent vindue på den store og rummelige bygning, hvor der vil stå en eller anden klar til at pege fingre ad og grine af det, som vi værdsætter. Vi har sikkert alle oplevet denne hån på forskellige tidspunkter, og det kan være meget smertefuldt. Vi ved, at vi bør reagere på en kristuslignende måde, men det er ikke altid let. Ingen kan lide at blive grint ad eller få sine dybe overbevisninger nedgjort. Som Nate kan vi nogle gange svare med en sætning som: »Det kan jeg ikke – jeg er mormon«, for så kun at høre de andre grine endnu mere.

»Det kan jeg ikke ...«

Har I lagt mærke til, hvordan de, der håner, har en tendens til altid at fokusere på ordene *kan ikke*? Som fx »Hvorfor *kan du ikke* drikke det?« »Hvorfor *kan du ikke* gå ud og shoppe med mig på søndag?«

eller »Hvorfor *kan du ikke* have sex før ægteskabet?«

Dette fokus på ordene *kan ikke* kan få os til at føle os magtesløse. Det kan føles, som om vi er svage eller har ryggrad som en regnorm. Det kan føles som om, at vi er hjælpeløse ofre for en upersonlig Gud, der har spærret os inde, så vi aldrig kan have det sjovt.

Denne taktik er meget, meget gammel. Faktisk har Satan brugt den taktik siden begyndelsen. Da Gud satte Adam og Eva i Edens have, fortalte han dem: »Af hvert træ i haven må du frit spise« (Moses 3:16). Virker ordene »hvert træ« som en indskrænkning for jer? Mens Gud fortalte Adam og Eva, at der var bestemte konsekvenser ved at spise af træet til kundskab om godt og ondt, så hindrede han dem aldrig fysisk. De havde hele haven for sig selv og blev fortalt: »Dog må du selv vælge, for det er givet dig« (Moses 3:17). For mig, lyder det som frihed!

Da Satan senere kommer, så er det interessant, at han siger: »Nå, har Gud sagt: I må ikke spise af alle træer i haven?« (Moses 4:7). I bund og grund spurgte Satan: »Hvorfor *kan du ikke* spise frugten af det træ?« i samme hånende tone, der kommer fra vinduerne i den store og rummelige bygning. Satan fokuserede på den ene ting, som Gud havde knyttet konsekvenser til, og han fik det til at lyde som om, at Gud ønskede at berøve Adam og Eva noget. Satan forvrængede Guds ord og tilføjede løgne i sin indsats for at overbevise dem om at følge ham i stedet for Gud. I sidste instans havde det hele tiden været en del af planen, at de skulle spise af frugten. Og Gud sørgede for en Frelser, der skulle give Adam og Eva og alle deres børn muligheden for at udvikle sig og vende hjem.

KRAFTEN TIL AT VÆLGE

»Og fordi [menneskenes børn] er forløst fra faldet, er de blevet frie for evigt, idet de kender godt fra ondt, til selv at handle og ikke være genstand for handling« (2 Ne 2:26).

»Jeg vil ikke!«

Og hvad er det egentlig vi siger, når vi siger: »Det kan jeg ikke – jeg er mormon? Siger vi egentlig: »Jeg ville ønske, at jeg kunne, og hvis jeg ikke var mormon, så ville jeg helt sikkert? Jeg havde engang en ven, der plejede at lave sjov med alt det, som han gerne ville gøre, hvis han ikke var medlem af Kirken. Problemet var bare, at jeg ikke altid kunne afgøre, om han lavede sjov.

I stedet for at fokusere på *kan ikke* og *skal ikke*, ville vi være bedre stillet, hvis vi brugte ordene *vil ikke*. Som fx: »Jeg vil ikke – jeg er mormon.« At bruge *vil ikke* i stedet for *kan ikke* ændrer på sætningens indhold og viser, at vi har magten til selv at vælge. Ved at sige: »Jeg vil ikke«, siger vi: »Jeg vælger ikke at gøre det, ikke fordi jeg

følger blindt, eller fordi jeg er begrænset, men fordi jeg tror på handlefrihed og ansvarlighed, og jeg *vil* gerne gøre det rette. Jeg vælger selv at handle og ikke være genstand for handling« (se 2 Ne 2:14, 26).

At bruge »jeg vil ikke« frem for »jeg kan ikke« er også en enorm modig handling. Det kræver ikke mod at følge mængden ned af verdens forskellige stier. Det kan enhver gøre. At stå for sandhed viser virkelig tro. At skille sig ud fra verden kræver virkelig mod. Det viser, at vi virkelig bruger vores handlefrihed og virkelig tænker selv. Menneskene i den store og rummelige bygning bliver altid omtalt som en navnløs gruppe, en hob uden ansigt. I sidste instans er deres ord hule og uden betydning. Ved trofast at udøve vores

handlefrihed, kan vi finde modet til at sige, som Lehi og de modige og trofaste medlemmer i hans familie: »... vi ænsede dem ikke« (1 Ne 8:33).

Midt i denne verden med stigende ugudelighed, kan de, der rejser sig og går på evangelists sti, virkelig skille sig ud. Men de er ikke alene. Præsident Thomas S. Monson har opfordret os: »Må vi altid være modige og forberedt til at stå fast ved det, vi tror på, og hvis vi skal stå alene i processen, må vi da gøre det modigt og styrket af vores viden om, at vi faktisk aldrig er alene, når vi står sammen med vor Fader i himlen.«³ ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 229.
2. Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 60.
3. Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, s. 67.

VÆR ET
LYS
FOR JERES VENNER

**Ældste Benjamín
De Hoyos**
De Halvfjerds

I de første 12 år af mit liv voksede jeg op med de samme venner. Vi var naboer. Vi gik på samme skole og kom til hinandens fødselsdagsfester. Sommetider spiste jeg til middag hjemme hos dem, de kom hjem til mig, og vi havde det sjovt sammen. Men tingene begyndte at ændre sig, da vi blev teenagere. De var ikke medlemmer af Kirken, og de bandede, røg og drak spiritus. De havde et helt andet syn på kyskhedsloven end jeg havde.

Jeg tænkte meget omhyggeligt over problemet, og jeg talte med min far om, hvad jeg skulle gøre. Han sagde: »Du må træffe et valg. De her gode venner er anderledes end dig. Før i tiden kunne man ikke se det, men nu er der meget stor forskel.«

Jeg stolede på min fars råd. Mine venner vidste, at jeg var medlem af Kirken, så da jeg traf et valg om ikke at altid at gå med dem, forstod de det godt. Med tiden tilbragte vi mindre og mindre tid sammen, selv om vi stadig var venner.

Det var en prøvelse for mig at forlade mine venner, men jeg vidste, at det var vigtigt at bevare evangeliets principper i mit liv. Jeg tænkte på Almas råd til sin søn, da han belærte dem om at have tro på Gud. Han sagde: »Den, der sætter sin lid til Gud, bliver støttet under sine prøvelser« (Alma 36:3).

En af de ting, der hjalp mig gennem denne hårde tid, var at komme til kirkeaktiviteterne hver uge, blandt andet GUF. Jeg holdt mig også beskæftiget med dans, sport og ungdomskonferencer.

Jeg fik en ny ven, der ikke var medlem af Kirken, og han inviterede mig nogle gange med til fest. De fester blev holdt samme aften som GUF, så jeg svarede: »Det er jeg ked af. Jeg ville gerne med, men jeg har andre planer.«

Han spurgte, hvad jeg skulle. Jeg fortalte ham: »Jeg skal til GUF.«

»Hvad er GUF?« spurgte han.

Jeg forklarede, at vi lavede en masse sjove aktiviteter i GUF, og at jeg var rådgiver i præsidentskabet. Efter jeg havde takket nej til tre festinvitationer, sagde han: »Hvornår inviterer du mig med til GUF?«

Så tog han med mig, missionærerne underviste ham, og han blev til sidst døbt.

Jeg vil gerne opfordre jer til at træffe valg nu, så I kan være et lys for jeres venner. En ting I kan gøre, er at deltage i seminar. Jeres seminarlærere gør *deres* del; de gør sig en masse anstrengelser for at forberede lektionerne til jer. Seminar vil blive en endnu større velsignelse for jer, når I gør *jeres* del: Læs opgaverne, bed og fast, modtag og acceptér lærdommene. Læring finder sted, når

begge parter gør det, de bør gøre.

Da jeg gik i gymnasiet, inviterede en af mine venner mig med til en fest og sagde: »Lad os spørge min far, om vi må låne hans bil.« Hans far ville ikke lade ham låne bilen. Men da hans far så mig, sagde han: »OK, jeg vil lade dig låne bilen, men kun hvis Benjamín kører.«

Denne mand vidste, at min familie og jeg var medlemmer af Kirken, at vi ikke drak alkohol, og at jeg ville kunne køre sikkert.

Reaktionen fra min vens far hjalp mig til at påskønne mine forældres undervisning og deres eksempel. I vores hjem holdt vi familieaften og havde familiebøn. Søndag var en hviledag for os. Det var evangeliet i funktion, og vi nød det rigtig meget. Min far inviterede ofte andre medlemmer af Kirken til at komme hjem til os og tale om evangeliet på søndage eftermiddage. Vi spiste sammen, talte om evangeliet og delte et tæt venskab.

Forbered jer nu på at opbygge jeres egen stærke, fremtidige familie. Det gør I, når I er aktive i at lære om evangeliet. Husk, at hvis I vil sætte jeres lid til Gud; bede daglige, oprigtige bønner, læse skrifterne, holde jer rene og arbejde med jeres Pligt mod Gud eller Personlig fremgang, vil I blive skærmet fra skade, I vil være et lys for jeres venner, og I vil finde glæde i jeres liv. ■

LIGE TIL SAGEN

Der, hvor jeg bor, bliver man opfattet som kærester efter én date.

Hvordan kan man date forskellige mennesker på en afslappet måde

uden at få et ry som værende letfærdig eller uærlig?

Dette er en stor udfordring for mange sidste dages hellige unge i hele verden. De bliver rådet til at »undgå hyppige stævnemøder med den samme person«, så det ikke udvikler sig et alvorligt forhold i en ung alder (se *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 4). Men i visse kulturer i store dele af verden, kan man ofte blive kærester, selv før man har været på den første date, og på samme måde kan bare én date antyde et forhold med en forventning om forpligtelse. I sådanne kulturer, kan det at date med forskellige personer synes at krænke »forholdet« og kan give en et ry som værende letfærdig eller uærlig. Så hvad bør man gøre?

For det første må du være sikker på, at alle kender til din overbevisning om og forpligtelse til Herrens standarder angående kyskhed og seksuel renhed, så at der aldrig hersker tvivl om din karakter og opførsel. For det andet må du tage aktiv del i at ændre datingkulturen omkring dig til det bedre ved at forsvare Kirkens retningslinjer. Hvis folk stiller spørgsmål til dine datingstandarder, så spørg dem, hvorfor de føler behov for at have et så følelsesmæssigt og fysisk intimt og lukket forhold i så ung en alder, hvis de ikke søger at blive gift så tidligt. Invitér dem med ud på en gruppedate, så de kan se, hvor sjovt de kan have det, mens man på samme tid undgår de unødvendige moralske farer og det følelsesmæssige drama ved en teenageromance. Og fortæl dem om den vejledning og de råd, som du er blevet givet af levende profeter og apostle. ■

Hvorfor begynder unge mænd at gå ud som
hjemmelærere,
 når de er **14 år**, mens unge piger
 først begynder at gå ud som
besøgslærere, når de er **18 år**?

En åbenbaring, der blev givet omkring Kirkens organisering i 1830, erklærede Herren: »Lærerens pligt er altid at våge over kirken og at være hos dem og styrke dem« (L&P 20:53). Udover lærerne i Det Aronske Præstedømme, så bliver denne pligt også delt med præsterne og med dem, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme (se L&P 20:45-52). At virke som hjemmelærer er en måde, hvorpå de opfylder denne pligt ved at tage imod bestemte opgaver fra præstedømmeledere. At virke som besøgslærer har, selv om det er meget ens, et lidt andet formål, idet det giver søstre i Hjælpeforeningen mulighed for at styrke og undervise hinanden gennem opgaver fra Hjælpeforeningspræsidentskabet (som godkendt af biskoppen eller grenspræsidenten). Unge piger (især klassepræsidentskaber) bør selvfølgelig søge at styrke og støtte hinanden på forskellig vis, men de får ikke til opgave at foretage månedlige besøg hos bestemte personer. ■

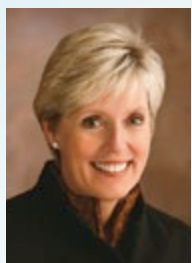
Hvad er **kravene til ens fysiske
 kondition**
 for at kunne tjene en mission?

Ålvordige fysiske udfordringer eller helbredsmæssige begrænsninger kan forhindre nogle mennesker fra at udføre de ansvar, der er på en mission, på effektiv måde og kan på negativ måde også have indflydelse på deres missionærkammeraters tjeneste. Disse personer tjener normalt ikke en mission. For eksempel bliver man ikke indstillet til missionærtjeneste, hvis man sidder i kørestol, går med krykker eller ikke kan udføre opgaver uden hjælp fra andre. Missionens daglige strabadser kan også volde meget besvær for en person, der er overvægtig. Derfor kan præstedømmeledere bede nogle om at tabe sig, inden de bliver indstillet til missionærtjeneste. En retningslinje vedrørende den generelle kondition kan være, at man bør være i stand til at gå omkring 9 km om dagen uden besvær.

Hvis du har spørgsmål angående disse sager, kan din biskop eller grenspræsident give dig svar og vejledning. ■

Hvornår bør jeg
 begynde at **betale
 fasteoffer**
 og give andre
bidrag?

Hvis du har en indkomst og et villigt hjerte, kan du i hvilken som helst alder begynde at give fasteoffer. Når du tjener penge, har Herren befalet, at du betaler tiende af din løn. Derudover indebærer »den rette overholdelse af fastedagen ... at man ... yder et gavmildt fasteoffer til hjælp for de nødlidende« (*Til styrke for de unge* hæfte, 2011, s. 39). Blot fordi dine forældre betaler for jeres families mad, betyder det ikke, at du ikke selv kan give et bidrag, hvis du føler dig tilskyndet, når jeres familie faster hver måned. Husk, at selv om du er ung og uanset beløbets størrelse, så er det vigtigste, at du adlyder Herrens befalinger og uselvvisk hjælper til at velsigne andre. Du vil, såvel som andre, blive velsignet gennem dit offer. Og hvis du føler dig inspireret og er i stand til at gøre det, kan du overveje at rådføre dig med dine forældre og give et bidrag til Kirkens andre fonde, der står angivet på sedlen »Tiende og andre offerydelser«. ■

Rosemary M. Wixom
Primary's hovedpræsident

MUSIKKENS INDFLYDELSE

Et eksperiment med mus viser os, hvor stor påvirkning den musik, vi lytter til, har på os.

Når jeg spørger nogen: »Hvad husker du bedst fra Primary?« så er svaret ofte »musikken«. Ordene fra primary-sangene forlader os aldrig – de er rodfæstet i vores hjerte. Som fx følgende primary-sange. Kan du færdiggøre hver sætning?

- »Jeg prøver at bli' ...«
- »Himmelske Fader, er ... ?«
- »Mormons Bog ...«

Da du færdiggjorde hver sætning, tog du så dig selv i at synge melodien?

Hvis du gjorde, så er det sikkert, fordi musik forstærker vore sanser, rører vore følelser og skaber minder. Det er intet under, at vi fejrer tempelindvielser med et kulturelt arrangement, hvor de unge tager del i opløftende musik og dans. Disse arrangementer lader os »[bryde] ud i fryderåb for Gud« og »[lovsynge] hans hellige navn« (Sl 66:1-2).

Musik påvirker os altid

Til styrke for de unge forklarer, at »musik har en dyb indvirkning på dit sind, ånd og adfærd.«¹ Musik kan berige dit liv på så mange måder, men den kan også være farlig. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Musik kan bringe dig nærmere på vor himmelske Fader. Den kan bruges til at uddanne, opbygge, inspirere og forene. Musik kan imidlertid også med sit tempo, sin rytme, sin

intensitet og sin tekst svække jer åndeligt. I kan ikke risikere at fylde jeres sind med uværdig musik.«² Og det betyder måske ikke noget, om du lytter omhyggeligt til ordene eller ej; ord, der sættes sammen med musik læres og huskes ofte lettere.³ Det er intet under, at vi advares om at »[udvælge] den musik, [vi] lytter til med omhu.«⁴

Mus, musik og læring

Dit valg af musik kan også påvirke din evne til at fuldføre opgaver eller til at lære. To forskere undersøgte dette forhold ved at studere musikkens og rytmens effekt på nervesystemet hos mus. I otte uger lyttede en gruppe mus konstant til Strauss' valse (yderst organiseret og velordnet musik), mens en anden gruppe lyttede til disharmoniske lyde i form af vedvarende trommerytmer. En tredje gruppe voksede op i stilhed.

Efter otte uger blev musene placeret i en labyrinth for at finde føde. Musene i gruppe to vandrede af sted uden nogen fornemmelse af retning – »en klar indikator for, at de havde problemer med indlæring« – og det tog dem meget længere tid at finde føden end det gjorde ved begyndelsen af studiet. Musene, der var blevet udsat for »disharmoniske lyde, udviklede ikke blot indlæringsvanskeligheder og hukommelsesvanskeligheder ... de pådrog sig også strukturelle forandringer i deres hjerneceller.« Forskernes diagnose

er meget interessant: »Vi mener, at musene forsøgte at kompensere for denne konstante bombardering af disharmonisk larm ... De kæmpede imod kaos.«⁵

Hvad kan »kaos« i vor tids musik være – ting, der kan forhindre dig i at lære på effektiv måde? Det kan være i forbindelse med musikkens rytme eller slag (som med musene) eller med de ord, der bliver brugt eller budskaber, der bliver præsenteret. Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Samfundet er ved at gennemgå en snigende, men kraftig forandring. Samfundet ser mere og mere fordomsfrit på, hvad det vil acceptere i underholdningsverdenen. Som et resultat

synes meget af den musik, der spilles af vore dages populære musikere mere at være baseret på at ophidse end på at berolige, mere på at ægge end at dæmpe.«⁶

Tidens og Åndens anliggender

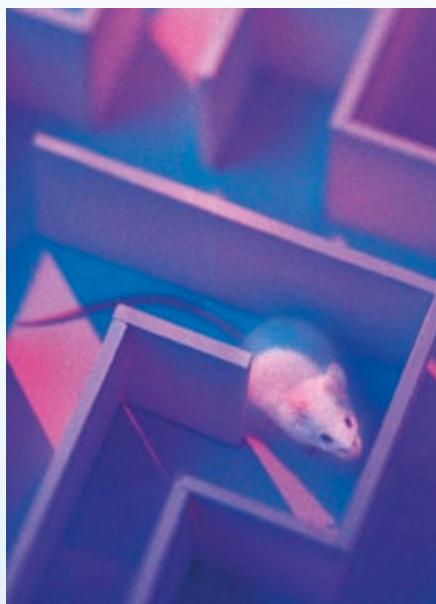
Det er ikke kun rytmen og teksterne ved stødende musik, der er skadelig. Ved at lytte til den slags musik, forhindrer vi også stille stunder, der lader os tænke klart og lytte til Ånden. I *Fra Helvedes Blækhuis*, en populær kristen roman, repræsenterer en person ved navn Fangegarn Satan og forsøger at lokke gode sjæle med på sin sag. Fangegarn siger: »Det er pudsigt, at de dødelige altid forestiller sig om os, at vi indgiver dem visse forestillinger, for i virkeligheden gør vi vort bedste arbejde ved at holde visse forestillinger ude.«⁷ Det betyder egentligt, at Satan ved, at han ikke altid behøver fylde vores sind med dårlige tanker, hvis han bare kan holde os fra

at fokusere på ting, der hører Ånden til. »Hvis du hele tiden lytter til musik, får du måske ikke den stilletid, du har brug for til at tænke, føle og modtage åndelig vejledning.«⁸

Vi har brug for at have Helligånden hos os altid. Af den årsag bør vi omhyggeligt udvælge den musik, vi lytter til og de fester, vi kommer til. Lad Ånden være din vejleder, og når du er i tvivl om den musik, du lytter til eller de omstændigheder, du befinder dig i, så hav modet til at handle, så Ånden kan vedblive med at være hos dig. ■

NOTER

1. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 22.
2. Thomas S. Monson, *A Prophet's Voice: Messages from Thomas S. Monson*, 2012, s. 77.
3. Se Jack R. Christianson, citeret i »Author's Criterion for Picking Music: Does it Encourage a Proper Life Style?«, *Church News*, 6. maj 1989, s. 5.
4. *Til styrke for de unge*, s. 22.
5. Richard Lipkin, »Jarring Music Takes Toll on Mice«, *Insight*, bind 4, nr. 14, 4. apr. 1988, s. 58.
6. Boyd K. Packer, »Værdig musik, værdige tanker«, *Liahona*, apr. 2008, s. 33.
7. C. S. Lewis, *Fra helvedes blækhuis* 1991, s. 22.
8. *Til styrke for de unge*, s. 23.

EN BØN FRA MIT HJERTE

*At højne mine standarder for den musik, som jeg lyttede til,
hjælp mig til at holde meget mere af den.*

Ma. Consuelo N.

Jeg holder meget af musik, og min dag synes ikke fuldkommen, hvis ikke jeg lytter til musik eller synger. Her på det sidste er min kærlighed til musik vokset på en anden måde, og jeg har lært nogle ting, som har forandret min indstilling til og anvendelse af musik.

Det begyndte, da jeg læste det skriftsted, hvor Herren siger: »For min sjæl fryder sig ved hjertets sang; ja, de retfærdiges sang er en bøn til mig, og den skal blive besvaret med en velsignelse på deres hoved« (L&P 25:12). Da jeg læste det vers, kom jeg i tanke om noget, som min mor havde lært mig. Engang da jeg sang salmerne på en upassende måde, mindede hun mig om, at salmer kan være bønner, og at jeg måtte synge dem ordentligt. Jeg tror, at dette vers ikke blot gælder salmerne, men også enhver anden sang, som vi synger med et retfærdigt ønske. Forestil jer de velsignelser, der vil besvares på vores hoved, som skriftstedet siger, når vi synger sange til Herren.

Jeg lærte også vigtigheden af at lytte til god musik. Efter at have læst dette skriftsted, begyndte jeg at se på min liste af sange og slette dem, der ikke støttede læren i *Til styrke for de unge*.

Jeg måtte også snart træffe beslutninger angående musik, der ikke var på min liste. En dag, da jeg var i skole, begyndte en klassekammerat at spille en dårlig sang. Jeg havde det ikke så godt med sangen, så jeg bad ham udskifte den,

hvilket han gjorde. Jeg ved, at vi hver især kan have det samme mod i de situationer. Og på de tidspunkter, hvor folk måske ikke vil ændre musikken for vores skyld, så har vi stadig en anden mulighed: Vi kan gå et andet sted hen.

Jeg ved, at vi gennem god musik kan komme vor himmelske Fader nærmere. Musik kan opbygge os, inspirere os, indbyde Helligånden til at være hos os, tilskynde os til retskafne handlinger og hjælpe os til at modstå modstanderens fristelser (se *Til styrke for de unge* hæfte 2011, s. 22-23).

Husk, at når vi synger de retfærdiges sang, beder vi faktisk til vor Fader i himlen. ■

Forfatteren bor i Metro Manila i Filippinerne.

VÆLG GOD MUSIK

»Musik har en dyb indvirkning på dit sind, ånd og adfærd.

Udvælg den musik, du lytter til med omhu. Vær opmærksom på, hvad du føler, når du lytter. Noget musik kan have onde og ødelæggende budskaber. Lyt ikke til musik, der tilskynder til umoralitet eller forherliger vold gennem sine tekster, rytme eller styrke. Lyt ikke til musik, der anvender et vulgært eller anstødeligt sprog eller tilskynder til onde handlinger. Den slags musik kan svække din åndelige følsomhed.«

Til styrke for de unge, hæfte, 2011, s. 22.

SÆT GANG I DIN FREMTID

Tank op med viden og se, hvor langt
din læring kan føre dig.

GENNEM TYNDE VÆGGE

Det gik ikke op for os før længe efter, at når vi underviste denne familie i evangeliet, underviste vi også deres nabo.

Monica Garcia Adams

Som søstermissionærer delte vi evangeliet med en kvinde, der boede under beskedne forhold ved foden af en lang bakke i nærheden af en losseplads i den lille by, der lå i udkanten af Asunción i Paraguay.

Soledad og hendes mand Oscar boede i et værelse i et langt smalt hus, der faktisk bestod af en række forbundne værelser, der lå side om side med meget tynde vægge. Hvert værelse var en lille bolig med et vindue, en dør, et bord og en seng. Der var mange af denne slags bygninger lavet af træ og med et stråtag og jordgulve, der lå i dette område. Lerjord, der var blevet trykket ind i sprækkerne, holdt noget af kulden ude.

Soledad lyttede

Soledad var mor til tre små børn, og hun var selv ung – og overvældet. Hun kunne lige klare at tage sig af hjemmet og sine børns daglige behov. Men hun så ud til at byde os velkommen og anerkendte et behov for Gud i sit liv.

Soledad udtrykte åbent sine tanker og følelser. Hun var blevet forelsket og var løbet hjemmefra med Oscar,

selv om hendes forældre ikke billigede det. Hverken hun eller hendes mand havde nogen uddannelse eller noget arbejde, og deres fremtid så dystre ud. Hun tænkte på, om Gud havde forladt hende, eller om han straffede dem for de ringe valg, de havde truffet.

Oscar gik fra dør til dør for at sælge billige smykker, for at familien kunne overleve. Når han havde en god dag med salget, købte han mad og nogle

gange endda små gaver til børnene. Men når det gik skidt med salget, vendte han ofte nedtrykt, vred og fuld hjem.

Vi følte os udfordret til at hjælpe dem med at håndtere så mange timelige bekymringer som muligt. Men vi følte også Ånden tilskynde os til at fortsætte med at elske og undervise dem, selv når deres fremgang var skuffende. Efter flere besøg og efter at have bedt oprigtigt, følte

vi til sidst, at vi måtte give dem tid til at overveje det, som vi havde undervist i, til at studere Mormons Bog og selv bede.

Vi fortalte Soledad om vore bekymringer, og hun blev oprevet. Hun følte, at vi svigtede hendes familie. Hun fortalte os også, at de nu ventede et fjerde barn, og at de ikke vidste, hvordan de skulle overleve. I vrede bad hun os om at gå og aldrig komme tilbage.

Juan lyttede også

Vi vidste imidlertid ikke, at naboen ved siden af, Juan, havde lyttet til vores undervisning gennem væggen. Han var ung, nysgerrig og forfærdelig genert. Han havde haft mange spørgsmål om frelsesplanen, Mormons Bog og omvendelse, da han havde lyttet. Han havde endda lånt Soledads eksemplar af Mormons Bog, læst den og bedt om alt det, som han lige så stille havde lært.

Dagene gik. Juan begyndte at blive bekymret, da vi ikke vendte tilbage for at undervise Soledad og Oscar. Så en aften, da der var en stærk vinterstorm på vej, spurgte han Soledad om, hvor vi boede, og hvordan han kunne kontakte os. Hun sagde, at det vidste hun ikke, og han begyndte at græde. Han bar sit vidnesbyrd for hende om sandheden af vores budskab og løb ud i den stormfulde aften for at lede efter os, mens regnen skyllede ned og forvandlede gaderne til mudrede floder.

Han fortsatte træt og kold med at lede i timevis. Han begyndte at bede, mens han fumlede sig frem i mørket, og lovede vor himmelske Fader, at han ville blive døbt og tjene ham alle sine dage, hvis han ville hjælpe ham med at finde os. I mellemtiden begyndte Soledad, der var blevet imponeret over Juans vidnesbyrd, at bede om, at vi måtte vende tilbage. Juan kom hjem, men fortsatte med

at bede og læse i Mormons Bog de næste to dage. Soledad begyndte også at bede oprigtigt og talte med Oscar. Sammen begyndte de at læse i Mormons Bog.

Og vor himmelske Fader lyttede

To dage efter stormen følte min kammerat og jeg, mens vi knælede i bøn, os tilskyndet til at vende tilbage til de små hjem for foden af bakken. Vi tog straks derhen, og da vi nåede frem, blev vi mødt med glædestårer og begejstring af Soledad, Oscar, deres børn og Juan. De fortalte os alle om det, der var sket, og fra da af var de alle ivrige efter at lære mere om evangeliet. Det varede ikke længe før Juan blev døbt, og snart fulgte Soledad og Oscar efter.

Jeg husker, at jeg undrede mig over, hvorfor vi så stærkt følte, at vi skulle blive ved med at undervise, når nu Soledad og Oscar ikke tog så godt imod det. Jeg husker, at jeg undrede mig over, hvorfor vi følte, det var så vigtigt at vende tilbage, når nu vi var blevet sendt væk i vrede. Men da jeg så glæden, der nu viste sig i Juans liv, og så glæden hos Soledad og Oscars familie, vidste jeg, at Juan ikke blot lyttede gennem de tynde vægge, men at vor himmelske Fader lyttede til vore bønner, der på skift kom fra hjertet fra hver enkelt af os. ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

**Ældste
Neil L. Andersen**
De Tolv Apostles
Kvorum

AT TAGE VED LÆRE FRA LEVENDE PROFETER

*Kan vores opmærksomhed mod disse Brødres
råd og undervisning være mere aktiv,
granskende og lydhør?*

Vi holder meget af præsident Thomas S. Monson, de to rådgivere i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Og i lyset af vores kærlighed og loyalitet vil jeg gerne spørge: Kan vores opmærksomhed over for disse Brødres råd og undervisning være mere aktiv, granskende og lydhør?

Det Første Præsidentskab –

Henry B. Eyring, præsident Thomas S. Monson, Dieter F. Uchtdorf

Fire spørgsmål, der kan stilles

Overvej, hvordan I ville besvare følgende spørgsmål:

1. Kan I nævne navnene på de tre medlemmer af Det Første Præsidentskab og navnene på alle i De Tolv Apostles Kvorum? Det er de 15 mænd, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere.
2. Hvis jeg viste jer et billede af disse brødre, ville I så kunne genkende hver enkelt af dem? Vi retter sjældent vores opmærksomhed mod nogen, som vi ikke genkender eller kender.
3. Kan I fortælle mig, hvilke råd Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum gav ved den sidste generalkonference? Og kan I nævne præsident Monsons, præsident Eyrings og præsident Uchtdorfs bekymringer i Det Første Præsidentskabs budskaber i *Liahona* i år?
4. Og måske endnu vigtigere, kan I så fortælle mig om en beslutning, som I for nylig har truffet om at ændre noget i jeres liv på grund af et råd, der blev givet af en af disse 15 mænd?

Herrens mønster

Årsagerne til at vore svar på disse spørgsmål er så vigtige, ligger i Det Første Præsidentskabs og De Tolv Apostles kaldelse og ansvar. Uanset hvornår Herrens kirke er blevet grundlagt, har Herren kaldet profeter og apostle. Frelseren sagde: »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer« (Joh 15:16). Denne ordination giver disse mænd åndelig kraft og et højtideligt ansvar – en kraft til at vide og vidne og et ansvar for at

EN KONSTANT STRØM AF ÅBENBARING

»Vi har Bibelen, Mormons Bog og Lære og Pagter, men disse bøger kan ikke uden de levende orakler og en konstant strøm af åbenbaring fra Herren lede noget folk ind i det celestiale rige ...

Selvfølgelig er disse optegnelser uvurderlige. De kan ikke værdsættes for højt, ej heller kan de studeres for nøje. Men i sig selv, med alt det lys, de giver, er de utilstrækkelige til at vejlede menneskenes børn og føre dem til Guds nærhed. For at blive ledt derind, er det nødvendigt med et levende præstedømme og vedvarende åbenbaring fra Gud til folket i henhold til de omstændigheder, de måtte befinde sig i.«²

Præsident George Q. Cannon (1827-1901), førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, *Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon*, udv. Jerreld L. Newquist, 1987, s. 252.

undervise og velsigne. Den giver også os alle et ansvar og et løfte. Det er vores ansvar at lytte og følge, og vi har et løfte om, at velsignelserne vil komme, når vi tror og handler i overensstemmelse med deres ord.

Da Herren kaldte tolv disciple i Amerika efter sin opstandelse, underviste han folket: »Velsignede er I, hvis I giver agt på ordene fra disse tolv, som jeg har udvalgt blandt jer til at betjene jer og til at være jeres tjenere« (3 Ne 12:1). I vor tid, en meget svær tid, har Herren lovet de hellige følgende: »Hvis mit folk vil give agt på min røst og på mine tjeneres røst, hvem jeg har udpeget til at lede mit folk, se, sandelig siger jeg jer, så skal de ikke blive flyttet fra deres sted« (L&P 124:45).

Dette er Herrens mønster. Han kalder 15 mænd fra »ganske almindelige beskæftigelser«¹ og begaver dem med nøgler og kraft til

at vejlede og lede os. Vi er ikke tvunget til at adlyde – der er ingen tvang. Men hvis vi lytter opmærksomt til deres ord, og hvis vi reagerer og er villige til at ændre adfærd, når Helligånden bekræfter deres råd, bliver vi ikke flyttet fra vores sted – dvs. at vi holder fast ved jernstangen og altid forbliver sikkert på den sti, der fører til livets træ. ■

Tilpasset fra et CES-foredrag den 4. marts 2007, to år før ældste Andersen blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum.

NOTER

1. Boyd K. Packer, »De Tolv Apostle«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 6.
2. I forhold til vigtigheden af levende profeter, har præsident Wilford Woodruff sagt: »Hvis vi havde adgang til alle åbenbaringer, som Gud har givet, hvis vi havde Enoks Bog, hvis vi havde de forseglede plader, oversat til engelsk, hvis vi havde Johannes Åbenbarens optegnelse, som blev forseglet, samt alle andre åbenbaringer, og de blev stablet oven på hinanden i 30 meters højde, kunne Guds kirke og rige ikke vokse, hverken i denne eller i nogen anden tidsalder uden Guds levende orakler« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, 2004, s. 193).

De Tolv Apostles Kvorum

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

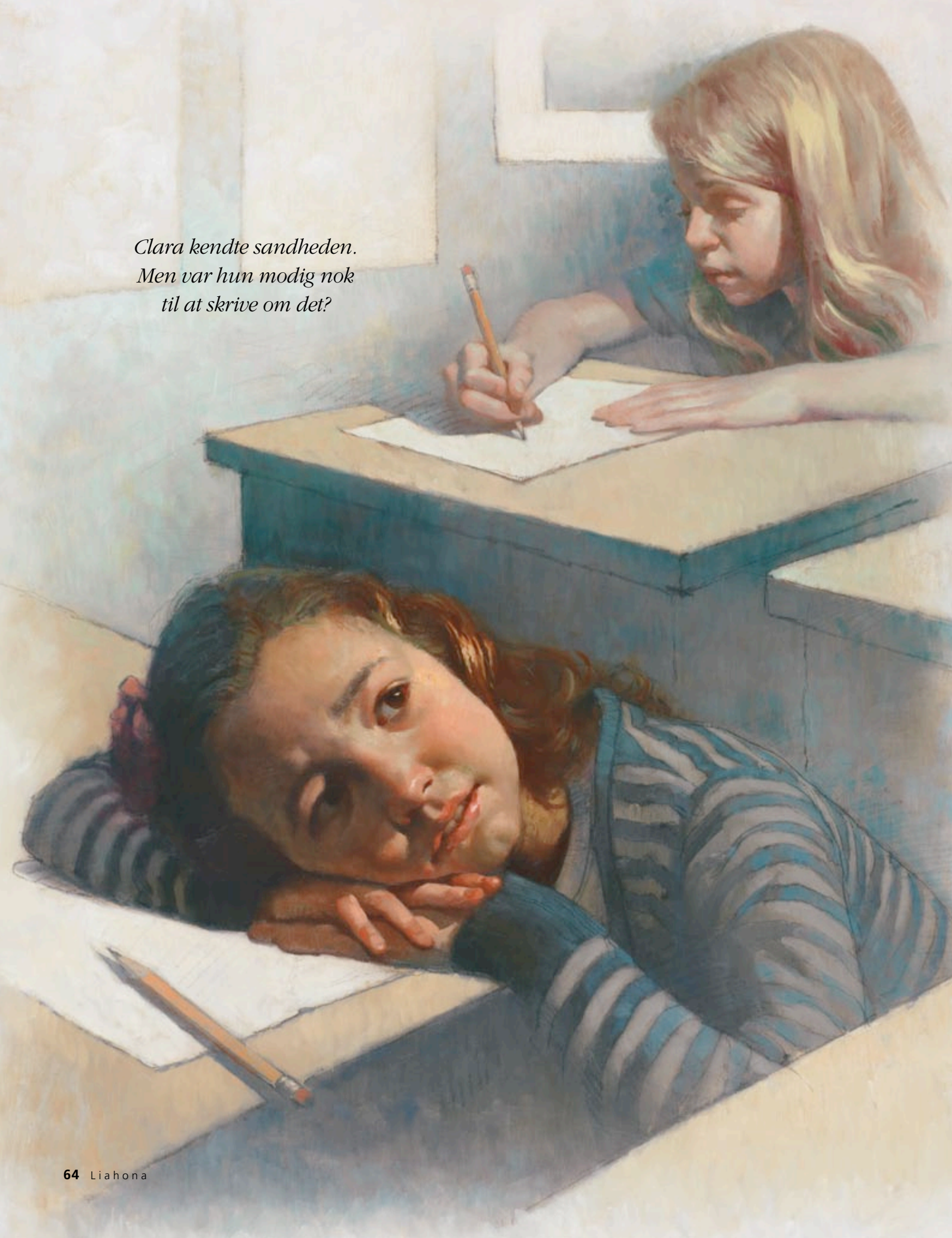

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

*Clara kendte sandheden.
Men var hun modig nok
til at skrive om det?*

Rigtigt skrevet

Jan Pinborough

Kirkens Tidsskrifter

Bygger på en virkelig begivenhed

»For jeg skammer mig ikke ved evangeliet« (Rom 1:16).

Clara lagde blyanten ned og stirrede på papiret på sit bord. Udover sit navn og et stort viskemærke var papiret helt blankt. »Hvad skal jeg skrive?« tænkte hun.

I rækken overfor sad hendes ven Lily og havde travlt med at skrive. Clara bøjede sig ned og lod hovedet hvile på sin arm.

Clara kunne virkelig godt lide sin nye skole. Skolen holdt til i en kirkebygning, der tilhørte en anden religion, og hendes klasse var lille nok til, at hendes lærer, fru Schmidt, havde tid til at hjælpe hende med matematikken. Hver dag efter matematik underviste fru Schmidt i bibelhistorie. Normalt mindede bibeltimerne meget om det, som Clara lærte derhjemme og i Primary.

Men for et par uger siden under en lektion om dåb fortalte fru Schmidt klassen, at små børn, der dør, før de bliver døbt, ikke kan komme i himlen. Så fortalte hun, at en af hendes egne børn døde, lige efter han blev født. Da hun fortalte det, så fru Schmidt ud som om, at hun skulle til at græde.

»Men små børn, der dør, kommer i himlen,« ville Clara gerne sige. Hvis bare fru Schmidt vidste det, så ville hun måske ikke være så ked af det mere. Men Clara var for generet til at sige noget.

Efter skole fortalte Clara sin mor om det, som fru Schmidt havde fortalt. »Takket være Mormons Bog har vi en af de største velsignelser ved at vide, at små børn kommer i himlen,« sagde mor. Clara håbede på, at fru Schmidt en dag ville læse Mormons Bog. Hun ville ønske, at hun havde modet til at fortælle hende om den.

I timen i dag havde fru Schmidt fortalt klassen, at Gud, Jesus og Helligånden alle er én person. Clara tænkte på, hvordan vor himmelske Fader og Jesus Kristus viste sig for Joseph i den hellige lund. Hun vidste, at de var to separate personer, som hver havde en krop. Hun var glad for, at hun vidste det med sikkerhed, selv før hun fik snakket med sin mor eller far om det.

Men så havde fru Schmidt sagt: »Børn, vær venlige at tage et stykke papir frem og skriv om det, som vi har talt om.«

Det var i det øjeblik, at Clara fik en urolig følelse i maven. Hun ville gerne løse opgaven, som hendes lærer ønskede det. Kunne hun være modig nok til at skrive det, som hun vidste var sandt?

Mens hendes hoved hvilede på bordet, bad Clara en stille bøn. »Kære himmelske Fader, hvad skal jeg gøre?«

Næsten med det samme begyndte Clara at føle en indre fred og ro. Helligånden hviskede, at hvis hun skrev det, der var i hendes hjerte, skulle alt nok gå.

Clara løftede hovedet, tog sin blyant og begyndte at skrive.

Vor himmelske Fader og Jesus er to separate personer. De har et legeme af kød og knogler som os. Helligånden er en Ånd, der kan tale til os i vores hjerte.

Efter at have skrevet et par sætninger mere, lagde Clara blyanten ned. Hun vidste ikke, hvad fru Schmidt ville tænke om det, som hun havde skrevet, men hun var glad for, at hun kunne fortælle sin lærer noget, der var vigtigt og sandt. ■

»Vær ydmyg og vidn om evangeliets gengivelse ... Vær tapre. Hav tro. Frygt ikke. Stol på Herren.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »The Restoration«, *New Era*, okt. 2011, s. 5.

Jesus er min hyrde

Sødt ♩ = 86-98

(Forenklet)

Tekst og musik af Tammy Simister Robinson
a tempo

mp *rit.*

1. Je - sus er min
2. Je - sus er min

hyr - de, jeg hans lil - le lam. Kær - ligt han mig le - der
hyr - de, kal - der mig ved navn. Her - rens får er tal - te,

nær - me - re til ham. Bli - de strøm - me på min vej, grøn - ne en - ge
de til - hør - rer ham. Hvis jeg snub - ler på min vej, brin - ger han mig

rit. *a tempo*

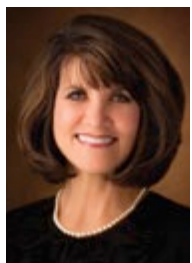
1.
ven - ter på mig. Je - sus er min hyr - de. Han el sker mig.
hjem til sig. —

2. *rit.*
Han el sker mig. *p* Han el sker mig.

© 2001 Tammy Simister Robinson. Arr. © 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.

Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikkekommerciel brug i kirke og hjem.

Denne meddelelse skal stå på enhver kopi. Den original udgave findes på music.lds.org.

Jean A. Stevens
Førsterådgiver i Primarys
hovedpræsidentskab

Trofaste eksempler

»Og et lille barn skal lede dem«
(2 Ne 21:6).

Som medlem af Primarys hovedpræsidentskab holder jeg meget af at møde børn over hele verden. Hvor end jeg kommer hen, møder jeg vidunderlige børn, der følger Jesus Kristus og trofast efterlever evangeliet. Ofte leder de deres familier og andre i at holde befalingerne.

Engang besøgte en generalautoritet en menighed i Hong Kong, hvor folk kæmpede for at forsørge

deres familier. Han fortalte biskoppen, at medlemmerne skulle betale deres tiende.

Biskoppen var bekymret. Folk havde knap nok tilstrækkelig mad og penge til at dække deres behov.

»Hvis de vil betale deres tiende, vil Herren velsigne dem,« sagde generalautoriteten.

Biskoppen tænkte sig om et øjeblik. Så sagde han: »Jeg vil tale med nogle af menighedens mest trofaste medlemmer – primarybørnene!«
Søndagen efter besøgte biskoppen

Primary. Han lærte børnene om tiendeloven. Han bad dem om at betale tiende af de penge, som de tjente. Det lovede børnene, at de ville gøre – og det gjorde de!

Flere måneder senere havde biskoppen et møde med alle de voksne i menigheden. Han fortalte dem, at deres børn havde betalt tiende.

»Vil I også være villige til at betale tiende?« spurgte han.

De voksne var rørt over børnenes trofaste eksempel. De svarede, at de også ville betale deres tiende. Fordi børnene satte et eksempel, modtog deres familier de velsignelser, de havde brug for (se Mal 3:8-10). Alles tro og vidnesbyrd voksede.

Hvor end du bor, kan du lede andre ved dit gode eksempel. Hold befalingerne og følg Jesus Kristus. Så vil du være en velsignelse for din familie og andre.

Vi beder for dig. Og vi ved, at ligesom børnene i Hong Kong, kan dit eksempel gøre en forskel til det bedre! ■

Templet i Nauvoo og fængslet i Carthage

Kom med og udforsk disse vigtige steder i Kirkens historie!

Jennifer Maddy

I 1841 var mange af de hellige i Nauvoo fattige. Men de vidste, at de måtte bygge et tempel, som Herren havde fortalt dem. Over 1000 mænd arbejdede med at bygge templet. Kvinderne syede skjorter og lavede mad til arbejderne. Mange mennesker ofrede for at bygge templet. De så frem mod de velsignelser, som de ville kunne modtage der.

Fængslet i Carthage

I juni 1844 stoppede arbejdet med templet, da profeten Joseph Smith blev slået ihjel. Joseph og flere andre mænd var blevet taget til fængslet i Carthage. Den 27. juni stormede en pøbelhob fængslet. De skød og dræbte Joseph og hans bror Hyrum.

Templet færdigbygges

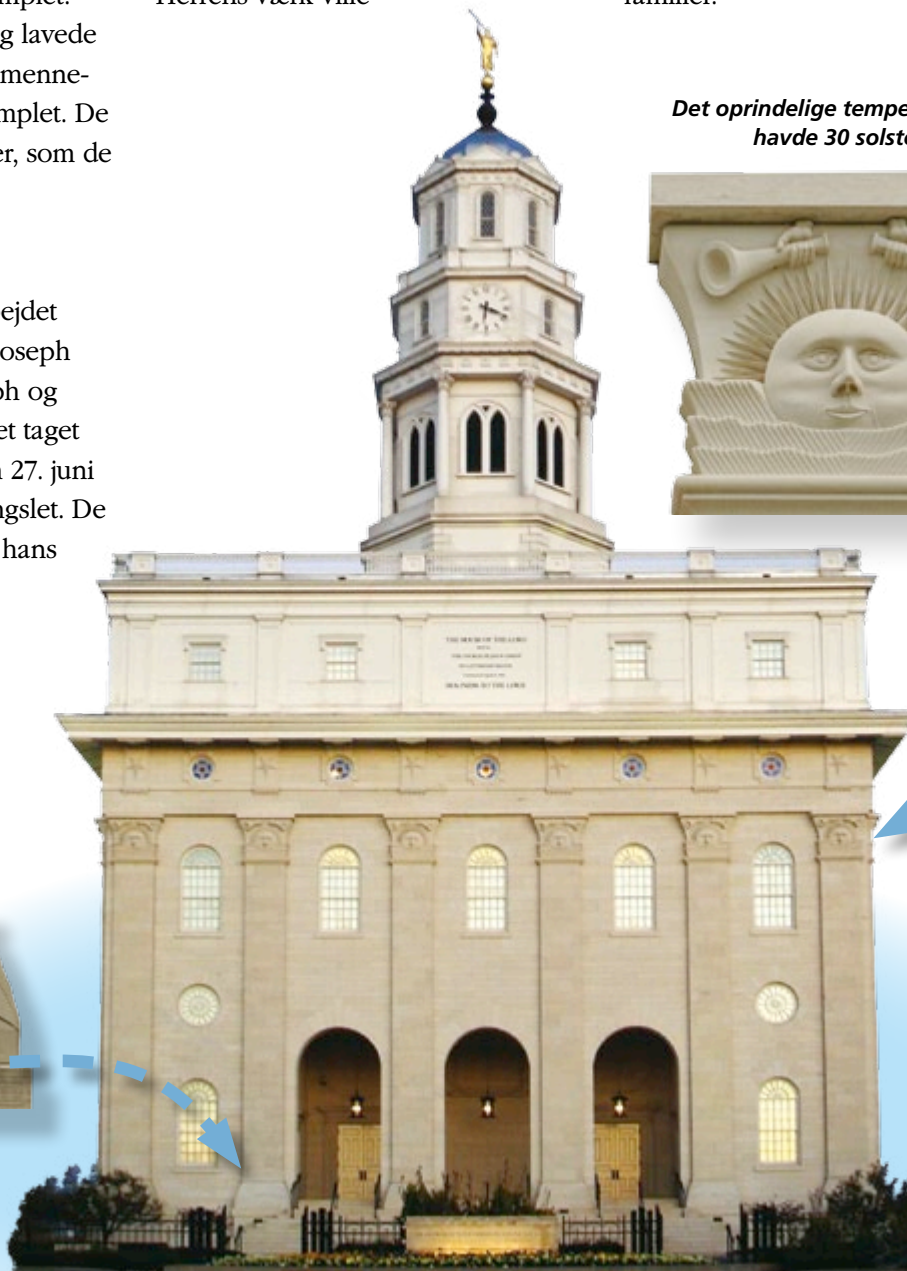
De hellige var knuste over, at deres profet var borte. Brigham Young, der var præsident for De Tolv Apostles Kvorum, vidste, at Herrens værk ville

fortsætte. De hellige færdiggjorde endelig templet. Kirkeledere arbejdede dag og nat i templet, for at de hellige kunne blive døbt for deres forfædre og blive besejlet som evige familier.

Det oprindelige tempel i Nauvoo havde 30 solsten.

En halvmåne mejslet på templets ydervæg.

Statuer af Joseph og Hyrum står foran fængslet i Carthage. »I livet var de ikke delte, og i døden blev de ikke adskilt!« (L&P 135:3).

Pøbelhoben løb op ad trapperne i fængslet for at få fat på Joseph og hans ledsagere.

Joseph og de andre mænd befandt sig i fængslets øverste værelse.

Genopførelsen af templet

Efter de hellige forlod Nauvoo, blev templet ødelagt af en brand og en tornado. I 1999 bekendtgjorde præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), at templet i Nauvoo igen skulle bygges på samme sted. I dag kan du se dette smukke tempel, præcis som det så ud tilbage i 1840'erne. ■

Ældste L. Tom Perry

De Tolv Apostles
Kvorum

*Medlemmerne af
De Tolv Apostles
Kvorum er særlige
vidner om Jesus
Kristus.*

Hvorfor er det vigtigt at have både Bibelen og Mormons Bog?

**Både Bibelen og Mormons
Bog er nødvendige for
vores frelse.**

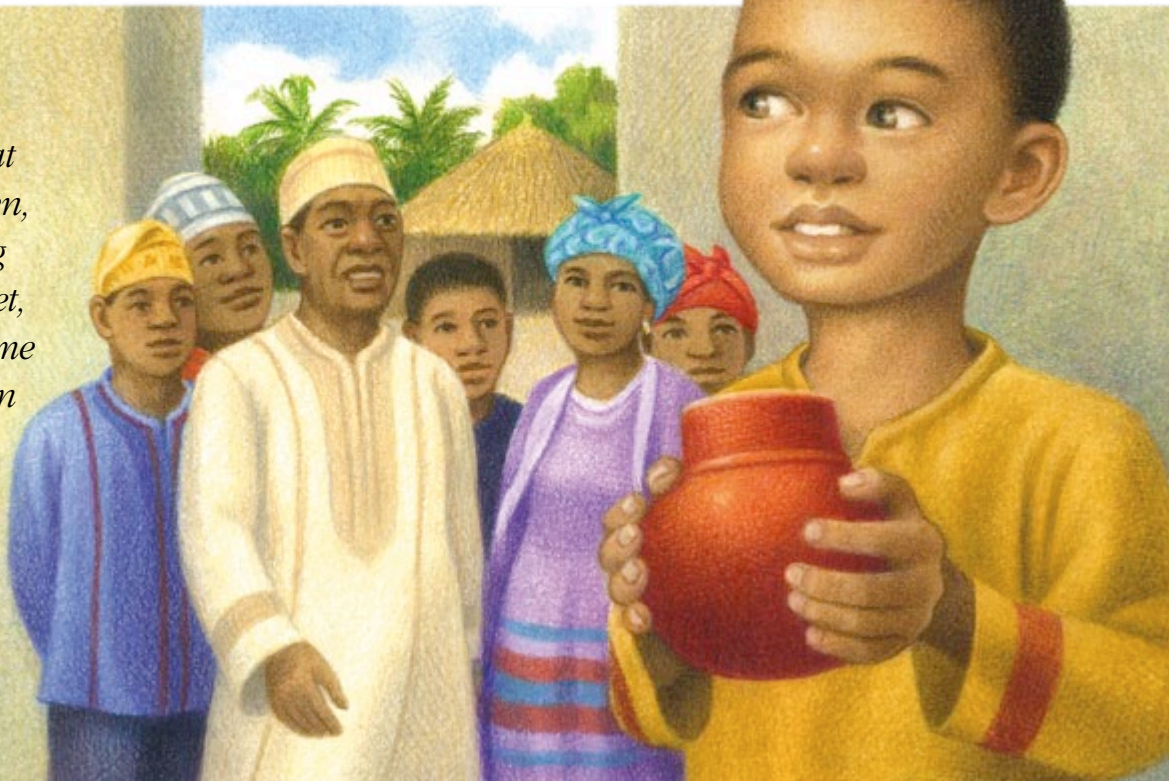
**Det er en velsignelse at have
beretningen om vor Herres og
Frelsers mission i Mormons Bog
som yderligere et vidnesbyrd
om den lære, vi finder i Bibelen.**

**Begge er nødvendige for os for
at lære om Kristi fuldkomne
og hele lære.**

Jeg valgte det **RETTE**

Ekene B., 7 år, Nigeria

Hvis jeg nægtede at drikke vinen, kunne jeg blive straffet, og det samme kunne min familie.

»Lær i din ungdom at holde Guds befalinger« (Alma 37:35).

For at fejre nytåret, tog jeg med min familie til mine forældres landsby. Det var tre år siden, at vi sidst havde været på besøg, og vi så frem til at se venner og familie igen. Da vi kom, blev vi budt glædeligt velkommen.

Da det blev nytårsaften, samlede vi med andre for at afholde en traditionel ceremoni for at ønske den ældste søn i hver familie beskyttelse, et langt liv og fremgang. Jeg er min families ældste søn. Jeg fandt ud af, at det blev

forventet, at alle skulle drikke vin som del af ceremonien.

Jeg var meget bekymret. Jeg vidste, at det ville være et brud på visdomsordet, hvis jeg drak vin. Men jeg vidste også, at hvis jeg ikke drak vinen, kunne jeg blive straffet for ikke at vise respekt – og min familie kunne også blive straffet. Så kom jeg i tanke om det, som min mor havde lært mig: Når du befinder dig i en situation, du ikke har kontrol over, så skal du bede til vor himmelske Fader og bede ham hjælpe dig.

Jeg bad stille: »Kære himmelske Fader, lad din Ånd vejlede mig og

hjælpe mig til at gøre, hvad der er ret.«

Da det blev min tur til at drikke af vinen, var jeg nervøs, men jeg talte højt og tydeligt. »Min krop er et tempel. Jeg vil ikke bryde visdomsordet,« sagde jeg.

Landsbyens ældste blev meget overrasket. Han vendte sig mod mig og sagde: »Du virker meget sikker i din sag. Vær sød at fortæl os dine synspunkter.«

Min familie og jeg blev ikke straffet, og vores tro blev styrket. Jeg ved, at min himmelske Fader hjalp mig til at have modet til at gøre det rette. ■

VORES SIDE

Jeg elsker min mor meget højt og kan lide at hjælpe hende med opvasken. Jeg beder også for min far. Jeg ved, at min himmelske

Fader fortæller os: »Du må ikke slå mennesker, du må ikke give mennesker øgenavne, og du må ikke gøre små dyr ondt.«

Ya-Se C., 4 år, Taiwan

Prince og hans søstre læser i skriften til familieaften.

Til familieaften kan jeg godt lide at give en åndelig tanke og bede bøn. Jeg kan godt lide mine venner i Primary, og jeg kan godt lide at holde duer, som jeg tager mig rigtig godt af. En dag vil jeg gerne til templet i Nauvoo i Illinois, og jeg vil også gerne være missionær. Jeg elsker min familie rigtig højt! Jeg ved, at Kirken er sand, og jeg elsker Mormons Bog.

Prince M., 9 år, Filippinerne

Macarena G., 8 år, Chile

Tillykke med fødselsdagen, af James C., 5 år, Peru

Jeg ved, at Jesus Kristus lever, at han elsker os, og at Kirken er sand. Historien om livets træ lærer os, at vi kan være glade, hvis vi følger evangeliet.

Manuelis R., 5 år, Venezuela

**Sarah G., 6 år,
Guatemala**

JEG PRØVER AT BLI' SOM JESUS

En dag, da jeg kom ud af skolens gymnastiksal, var alle mine ting blevet hældt ud af min skoletaske, og noget legetøj, som jeg havde haft i den, var væk. Jeg tænkte, at min ven havde taget legetøjet, fordi han tidligere på dagen havde prøvet at købe det af mig. Jeg blev ked af det, for det betød, at vi ikke kunne være venner mere. Den aften bad jeg om, at den, der havde taget mit legetøj, ville forstå, at det var forkert og ville give det tilbage til mig. Dagen efter gav min ven mig legetøjet tilbage henne på skolen og spurgte, om jeg kunne tilgive ham, så vi kunne være venner igen. Jeg blev så glad, og jeg tilgav ham. Jeg er taknemlig for, at Helligånden hjalp min ven og mig til at gøre det rigtige. Jeg ved, at jeg kan bede til min himmelske Fader når som helst, og at han vil hjælpe mig.

Brandon A., 8 år, Mexico

Engang kørte min mor og jeg mine brødre til lufthavnen, da de skulle ud at rejse. Der var rigtig meget trafik, og vi var bange for,

at de ville komme for sent til flyet. Min mor havde det heller ikke for godt. Det var i det øjeblik, at jeg bad en bøn, og jeg havde tro på, at den nok skulle blive besvaret. Vi fik mine brødre på flyet til tiden! Jeg ved, at min himmelske Fader hørte min bøn.

Sara P., 11 år, Italien

En eller to dage før jeg skulle døbes og bekræftes, fik jeg feber og havde det ikke særlig godt. Jeg ville ikke udskyde min

dåb. Jeg følte, at jeg skulle holde mig til den fastsatte dag. Mange slægtinge og venner, som ikke var medlemmer af Kirken, kom til min dåb. Da jeg blev døbt, faldt feberen lige med det samme, og jeg havde det meget bedre. Den dag følte jeg Helligånden meget stærkt. Jeg er taknemlig for, at jeg kunne blive døbt og modtage Helligånden.

Sara M., 8 år, Spanien

Milton med sin far på sin dåbsdag.

Primarybørnene i Monay Menighed i Cuenca Ecuador Stav holder meget af at lære om evangeliet.

Jeg vil altid huske min dåbsdag, fordi det er den vigtigste dag i mit liv. Det var den dag, hvor jeg indgik en pagt med min himmelske Fader. Jeg ved, at vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, lever, og at de elsker mig højt. Jeg elsker at tage til templet, selvom jeg ikke kan komme derind endnu.

Milton Aarón V., 10 år, Ecuador

Jeg vil tjene Gud af hele mit hjerte, kraft, sind og styrke

En dag i frikvarteret så Maria en pige, der græd, fordi nogen havde sagt noget ondt til hende. Maria følte med pigen og gik hen for at trøste hende. »Vil du gerne lege med mig?« spurgte hun pigen.

Den dag tjente Maria med sit hjerte. Hun fulgte Jesu Kristi eksempel og viste kærlighed til en, der havde brug for det. Vi kan vise vor himmelske Fader, at vi elsker ham ved at tjene andre med vores hjerte, vores kraft, vores sind og vores styrke. Vi kan tjene andre med vores hele jeg!

Hvordan tjener vi med vores hjerte? Vi kan tjene med vores hjerte ved at vise andre kærlighed og venlighed. Vi kan bekymre os om andres behov. Når vi tjener med glæde, tjener vi med vores hjerte.

Hvordan tjener vi med vores sind? Vi kan tjene med vores sind ved at tænke på måder at hjælpe andre på. Når vi ser andres behov og tænker på, hvad vi kan gøre for at hjælpe, tjener vi med vores sind.

Hvordan tjener vi med vores kraft og styrke? At gøre sine pligter og arbejde hårdt for at hjælpe andre kan være at tjene med vores kraft

LAD OS TALE SAMMEN

I kan som familie beslutte jer for nogle ting, som I vil gøre sammen, mens I tjener med alt, hvad I har. Forklar, at når vi tjener andre, tjener vi vor himmelske Fader.

og styrke. Vi kan ofte velsigne og tjene ældre mennesker ved at gøre de ting, der er vanskeligt for dem at gøre. ■

TJEN MED ALT, HVAD DU HAR

Vælg en måde, som du gerne vil tjene på, fra hvert område herunder eller kom selv med forslag.

Når du er færdig med en tjeneste, kan du farvelægge det lille symbol ved siden af beskrivelsen.

HJERTE

Fortæl dine forældre eller søskende, at du elsker dem.

SIND

Skriv et brev til en bedsteforælder.

KRAFT OG STYRKE

Når dine forældre beder dig om at gøre noget, så læg kræfter i det.

Gør noget venligt for en, som er alene. Smil til nogen.

Tilbyd at hjælpe en bror eller søster med deres lektier.

Hjælp en bror eller søster med at udføre en af hans eller hendes pligter.

SANG OG SKRIFTSTED

- »Kaldet til at tjene«, *Børnenes sangbog*, s. 94
- L&P 59:5

Hjælp med at planlægge et familietjenesteprojekt.

Fej blade sammen, fjern ukrudt eller gør noget andet, for at hjælpe din familie.

Jesus stilner stormen

Charlotte Mae Sheppard, Utah, USA

En dag, da Jesus og hans disciple sejlede i en båd, opstod der et forfærdeligt uvejr.

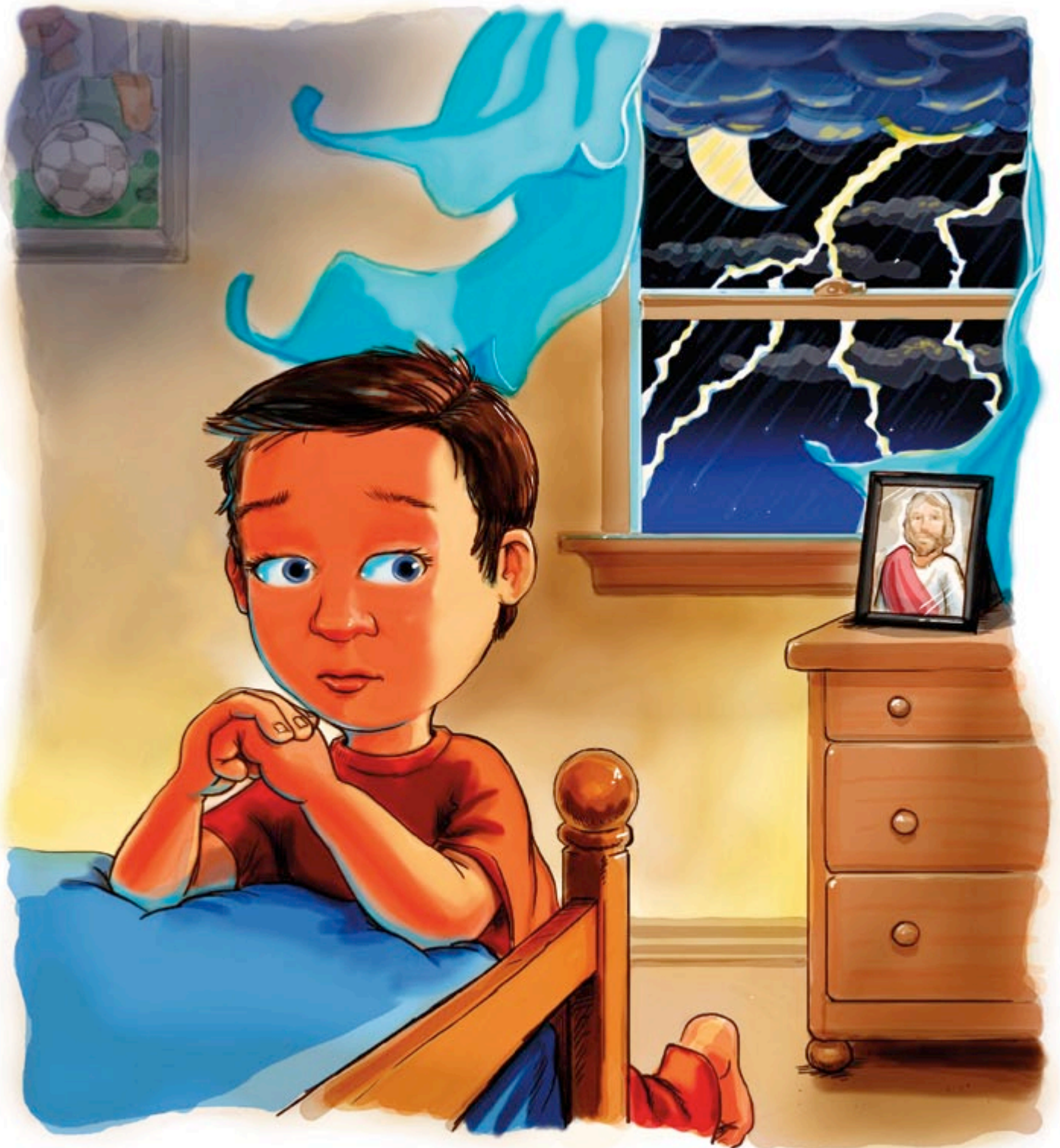
Bølgerne gik højt. Vindene suste. Disciplene var bange for, at båden ville synke.

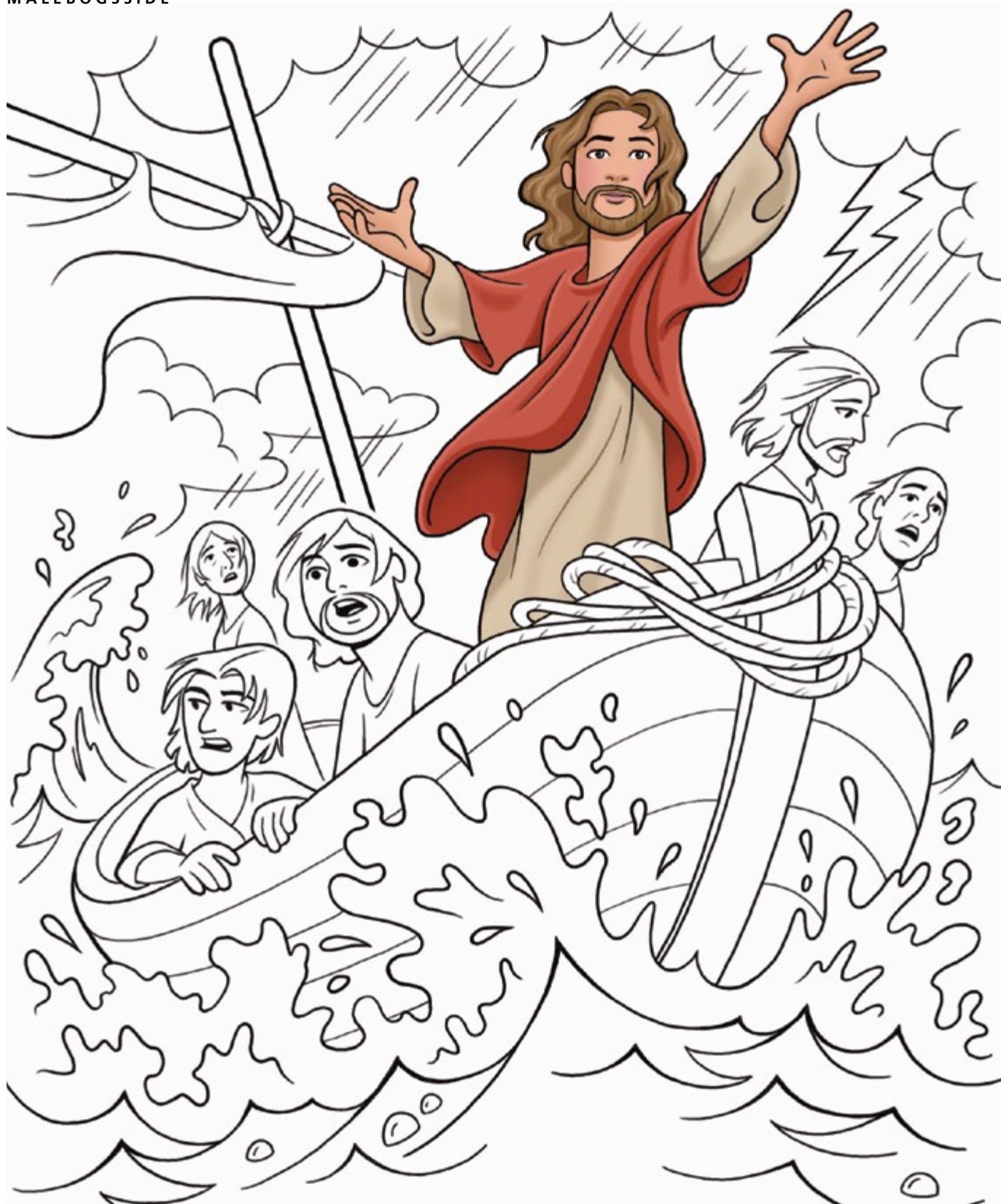
Disciplene kiggede efter Jesus. De fandt ham sovende. »Red os!« skreg de.
»Hvorfor er I bange?« spurgte Jesus.

Jesus rejste sig og befalede stormen at lægge sig. Disciplene så på, mens bølgerne stilnede af og vinden holdt op med at blæse. Stormen holdt inde, præcis som Jesus havde befalet den at gøre.

Nogle gange bliver vi bange, når der sker uhyggelige ting. Men Jesus er nær. Hvis vi tænker på ham, kan det hjælpe os til at føle os trygge og rolige. ■

Jesus stilner stormen

»Da rejste [Jesus] sig og truede ad storm og sø, og det blev helt blikstille« (Matt 8:26).

DET LÆNGSTE NADVERMØDE

Okon Edet Effiong

Jeg holder meget af at læse religiøse bøger, der er skrevet af sidste dages hellige. Og fordi disse bøger ikke er tilgængelige i Nigeria, låner jeg dem af en ven. Fordi jeg gerne vil kunne aflevere dem tilbage inden for få dage, har jeg dem altid med mig og læser i dem, når jeg kan.

En søndag havde jeg taget en lånt bog med mig, da jeg skulle tage del i et nadvermøde i en menighed, som jeg er tilknyttet som højrådsmedlem. Jeg læste i bogen, mens jeg ventede på at give biskoppen en besked fra stavspræsidentskabet. Da biskoppen kom, bad han mig om at tale med sin førsterådgiver, eftersom han selv skulle byde nogle besøgende velkommen. Efter at have overbragt førsterådgiveren budskabet, satte jeg mig på forhøjningen.

Idet jeg satte mig ned, indså jeg, at min vens bog var forsvundet. Der var fem minutter til mødet begyndte – og eftersom den præsiderende autoritet allerede sad på forhøjningen – syntes jeg ikke, at jeg kunne gå. Syg af bekymring for at skuffe min ven, begyndte min prøvelse i det længste nadvermøde, jeg nogensinde havde været til.

Jeg håbede, at tiden ville flyve af sted, men hvert eneste punkt på mødets program syntes at tage en evighed. Jeg var rastløs og bad stille

Et nadvermøde varer omkring 70 minutter. Men en søndag syntes det at vare en evighed.

om, at Gud ville beskytte bogen. Talerne var i virkeligheden ikke lange, men en urimelig uro havde overtaget mit sind. Fem minutter inden mødets afslutning kunne jeg ikke klare det længere. Jeg gav førsterådgiveren en seddel, hvorpå jeg spurgte, om jeg havde glemt en bog ved siden af ham. Jeg håbede, at han ville nikke. I stedet rystede han på hovedet.

Jeg lukkede ikke øjnene under afslutningsbønnen, men holdt godt øje med de to steder, hvor jeg kunne forestille mig, at bogen lå. I mellemtiden besluttede jeg, at hvis det blev nødvendigt, ville jeg bekendtgøre inde i søndagsskoleklassen, at jeg havde mistet en bog.

Da nadvermødet sluttede, havde mine følelser dog overraskende nok ændret sig radikalt, og jeg var ikke bekymret for bogen. Helligånden viste mig – i et kort øjeblik åndelig indsigt – at min bekymring var malplaceret. Jeg lærte, at det, der *virkelig* betød noget, var, om jeg ville beskytte de ting, som Gud havde placeret i min varetægt. I mine tanker begyndte jeg at nævne de ting, som jeg kunne huske, at Gud havde betroet mig: Min sjæl, min familie, dem jeg er hjemmelærer for, dem jeg burde fortælle om evangeliet, medlemmer i menigheden, som jeg tjener, mine afdøde forfædre, der har brug for tempeltjeneste, og så videre.

Jeg fandt bogen efter det, der blev en vigtig sjælsransagende oplevelse. Men ved slutningen af det længste nadvermøde fandt jeg også områder i mit liv, der måtte forbedres. Og jeg fandt forpligtelsen til at arbejde på de prioriteter, som vor himmelske Fader ønskede. ■

Forfatteren bor Lagos i Nigeria.

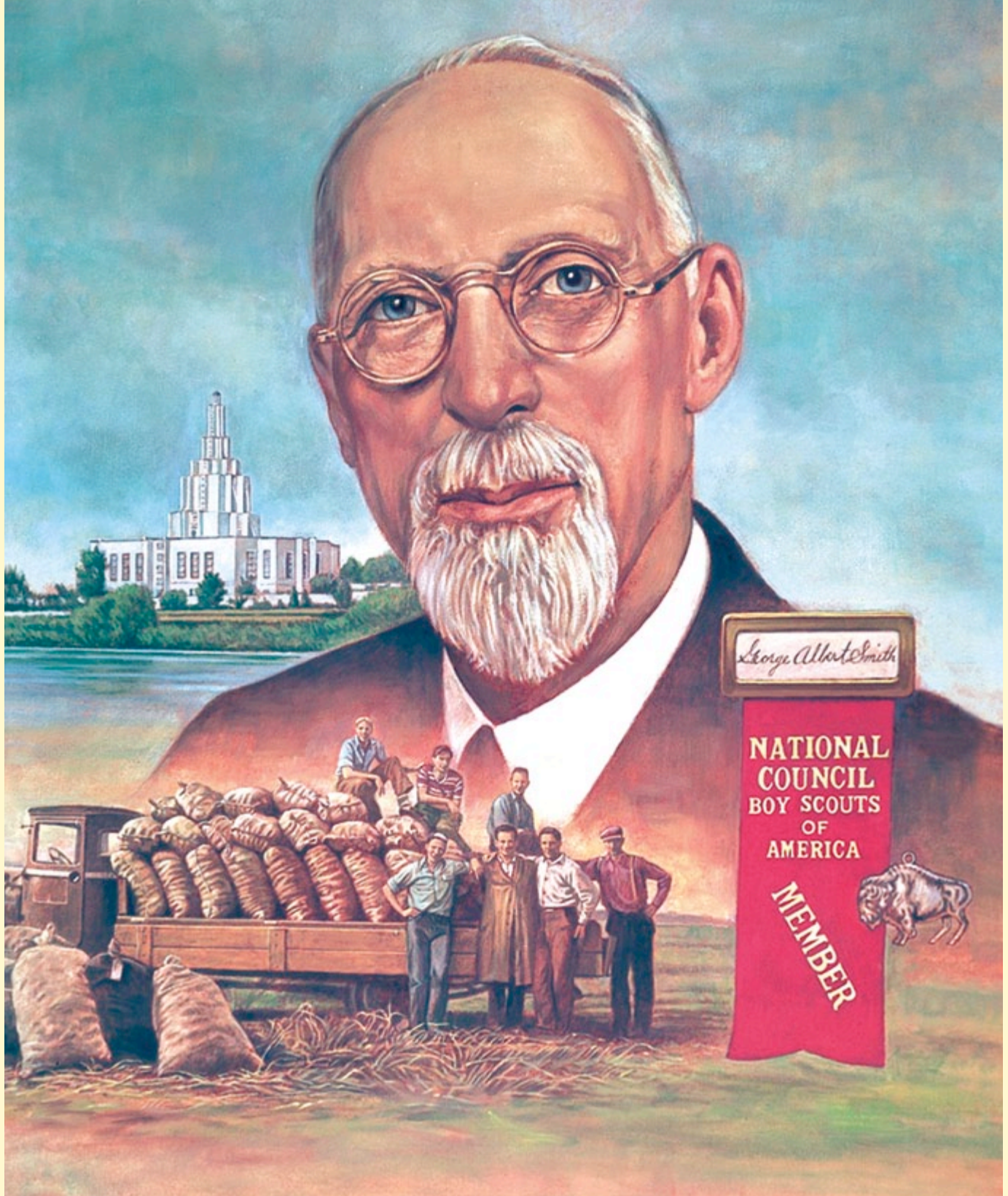

ILLUSTRATION: ROBERT T. BARRETT

GEORGE ALBERT SMITH

George Albert Smith var 21 år, da han for første gang blev kaldet til at tjene Kirkens unge mænd. Han blev involveret i **Boy Scouts of America** (USA's drengespejdere), som ærede ham for hans tjeneste. Mens han tjente som apostel, var George Albert Smith også leder i flere nationale og internationale landbrugsorganisationer. Han indviede **templet i Idaho Falls i Idaho**.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum bruger i sin artikel, »Guds retfærdighed og barmhjertighed«, tidsler som en metafor for at være fanget i synd. »Hvis vi sår en lille tidsel, får vi mange tidsler – år efter år, store buske og grene med dem. Vi slipper aldrig af med dem, medmindre vi skærer dem væk.« Læs ældste Hollands råd om, hvordan vi omvender os og gør krav på barmhjertighed, s. 20.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH

4 02107 89110 7